

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளிய
ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்
சாஸ்த்ர ரத்னாகர
தேதியூர் ப்ரம்ஹஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்த்ரிகளின்
விளக்க உரையுடன்



60ஆவது ஆண்டு
ஸ்கந்த ஷஷ்டி விழா மலர் - 2013
முருகன் திருவருட் சங்கம்
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005



சங்கத்தின் முதல் பதிப்பு : நவம்பர் 2013

விலை ரூ.

கிடைக்குமிடம் :

வே. கணேசன்

தலைவர்

(முருகன் திருவருட் சங்கம்)

நெ. 24/13, ஸி.பி. ராமசாமி தெரு,

அபிராமபுரம், சென்னை - 600 018.

தொலைபேசி : 2499 6078

கைபேசி : 94441 45032

அச்சுக்கோப்பு (DTP)

மாருதி லேசர் அச்சகத்தார்

173, பீட்டர்ஸ் சாலை, இராயப்பேட்டை,

சென்னை - 600 014.

தொலைபேசி : 044-28524256

அச்சிட்டோர் :

ஆர். எஸ். டி. பிரிண்டர்ஸ்

140, முண்டகக் கண்ணி அம்மன் கோயில் தெரு,

மயிலை, சென்னை - 600 004.

தொலைபேசி : 2466 2054

முருகா சரணம் முருகா சரணம் முருகா சரணம் முருகா சரணம் முருகா சரணம்



ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளிய



ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்

(மாஸ்தர் ரத்னாகர தேதியூர் ப்ரம்ஹ ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்த்ரிகள்
விளக்க உரையுடன் வெளி வந்த நூலின் மறுபதிப்பு)

60ஆவது ஆண்டு ஸ்கந்த ஷஷ்டி விழா மலர் வெளியீடு

தொகுப்பு

முருகன் திருவருட் சங்கம்

101/50, பெரிய தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005.

மலர் வெளியிடும் நாள் : 3-11-2013 (ஞாயிறு மாலை)

துவக்க உரை

ஸ்ரீ P. ஸுந்தரம்

(முருகன் திருவருட் சங்கத்தின் ஸ்தாபகருள் ஒருவர்)

தலைமை உரை மற்றும் மலரினை வெளியிடுபவர்

வித்யாவாரிதி, ஸாஹித்ய மிரோமணி டாக்டர் கோடா வெங்கடேஸ்வர சாஸ்த்ரிகள்

M.Sc., Ph.D., C.A.I.I.B. (R.B.I. Retd.)

முன்னிலை வகித்து மலரினை வழங்குபவர்

ஸாஹித்ய மிரோமணி, ஸம்ஸ்க்ருத ரத்னா, டாக்டர் N.V. தேவி பிரஸாத சர்மா, M.A., Ph.D.

(முதல்வர், ஸம்ஸ்க்ருதக் கல்லூரி, மயிலை, சென்னை - 4)

சிறப்பு விருந்தினர்கள்

ஸ்ரீ குளத்து (ஹரிஹர புத்ர சர்மா) (Member Cauvery Technical Cell)

ஸ்ரீ P.B. கிருஷ்ணன், B.Com., L.L.B., Industrialist

விழா மலரினைப் பெறுநர்கள்

ஸ்ரீ V.R. பார்த்தஸாரதி பட்டாச்சாரியார், ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி ஆலயம், சென்னை-5.

சிவஸ்ரீ விஜயசிவம், ஸ்ரீ திருவட்டஸ்வரர் ஆலயம், சென்னை-5.

சிவஸ்ரீ K. சந்திரசேகர சிவாச்சாரியார், ஸ்ரீ காமகலா காமேஸ்வரி ஆலயம், சென்னை - 5.

சிவஸ்ரீ சேனாபதி சிவாச்சாரியார், ஸ்ரீ தீர்த்தபால்ஸ்வரர் ஆலயம், சென்னை - 5.

சிவஸ்ரீ சு. சாம்பமுர்த்தி சிவாச்சாரியார் (ஓய்வு), ஸ்ரீ கபாலஸ்வரர் ஆலயம் சென்னை - 4.

சிவஸ்ரீ ஷண்முக ஸுந்தர சிவாச்சாரியார் (ஓய்வு), ஸ்ரீ வெள்ளீஸ்வரர் ஆலயம், சென்னை - 4.

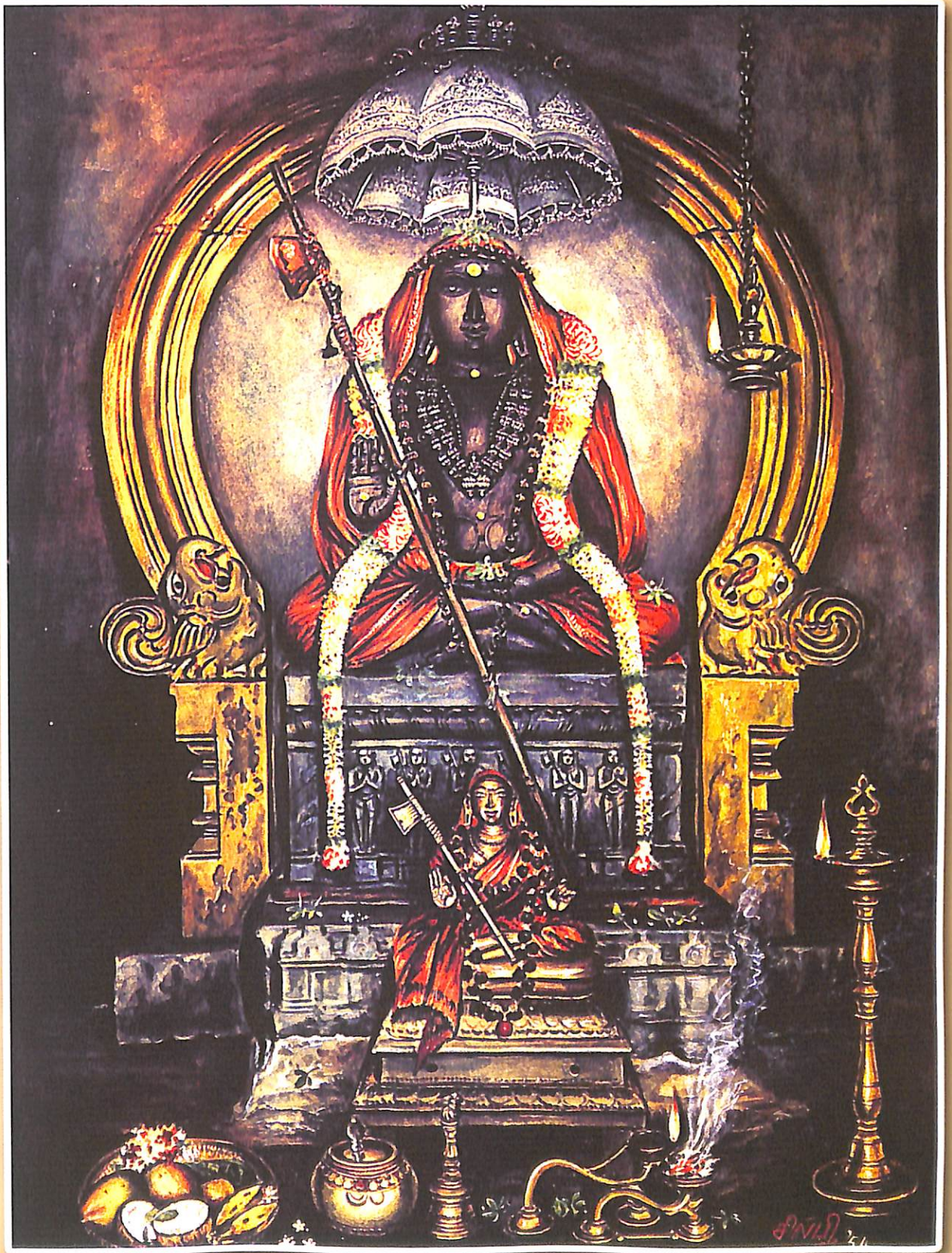
சிவஸ்ரீ விஸ்வநாத சிவாச்சாரியார், ஸ்ரீ காரணீஸ்வரர் ஆலயம், சென்னை - 4.

சிவஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி சிவாச்சாரியார், ஸ்ரீ சித்தி புத்தி கற்பக விநாயகர் ஆலயம், சென்னை - 28.

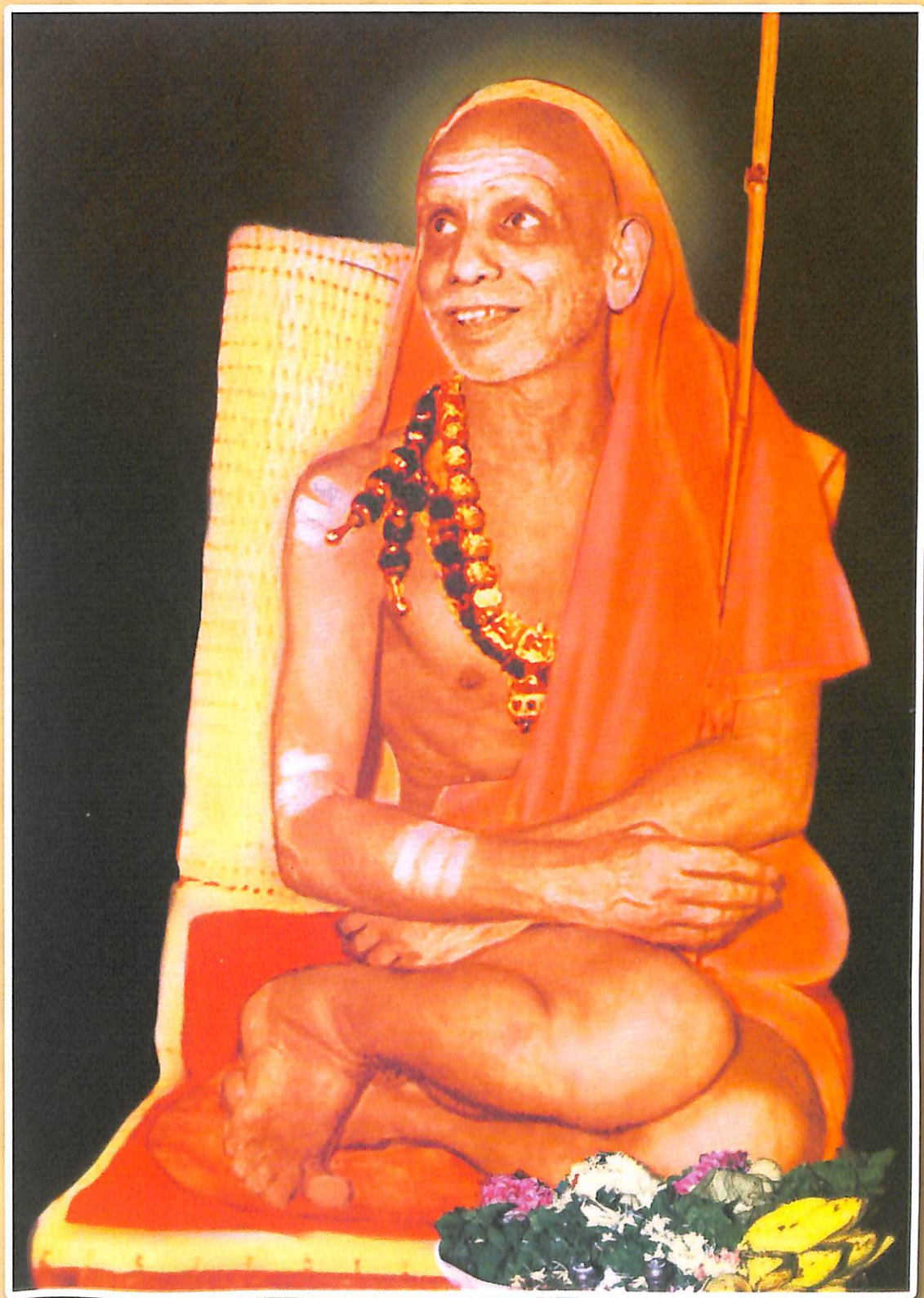
சிவஸ்ரீ பாபு சிவாச்சாரியார், ஸ்ரீ திருச்செந்தூர் வேல்முருகன் ஆலயம், சென்னை - 77.

சிவஸ்ரீ T.S. ஸச்சிதானந்த சிவாச்சாரியார், ஸ்ரீ ஒத்தாண்டஸ்வரர் ஆலயம், திருமழிசை, சென்னை-124.

முருகா சரணம் முருகா சரணம் முருகா சரணம் முருகா சரணம் முருகா சரணம்



ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர்



ஐகத்குரு ஸ்ரீ ஸ்ரீ காஞ்சி மஹா ஸ்வாமிகள்



ஐகத்குரு ஸ்ரீ ஸ்ரீ பாரதி தீர்த்த மஹா ஸ்வாமிகள்

முகவுரை

தர்ம சேஷத்ரமான நமது பாரதமண்டலத்தில் “தர்மத்திற்கு லோபம் வரும் ஸந்தர்ப்பங்களில் பகவான் தானே அவதாரம் செய்து தர்மத்தை ரக்ஷிக்கின்றார்” என்பதற்கு

यदा यदाहि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥

- பகவத்கீதை - அ4-௬7.

என்ற பகவத் வாக்யமே ப்ரமாணமாகும். இதை யநுஸரித்தே நமது அத்வைத மத ஸ்தாபகாசார்யர்களான ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதர்கள் அவர்கள் நமது தேசத்தில் தோன்றி ப்ரஹ்மஸூத்ரம் முதலான கணக்கற்ற நூல்களுக்குப் பாஷ்யங்களையும் மற்றும் ஸகல தேவதைகளைக் குறித்தும் ஸ்தோத்ரங்களையும் இயற்றி, பண்டித பாமர ஜனங்களை அவரவர்கள் அறிவிற்குத் தக்கபடியான உபதேசங்கள் மூலம், ஸதாசார ஸத்தர்மாநுஷ்டமான மார்க்கங்களில் ஊக்கமுள்ளவர்களாகச் செய்து, ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் கரையேற்றி வைப்பதற்கு, விலை மதிப்பற்ற நூல்களை நமக்குக் கருணை கூர்ந்து அளித்துள்ளார்கள் போலும். இவ்விதமான க்ரந்தங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, க்ருதார்த்தர்களாவது நமது கடமையும் பொறுப்புமாகும்.

ப்ரக்ருதத்தில் எழுதப்படும் பதவுரை, விளக்கம், நமது பரமாசார்யர்கள் எழுதியுள்ள அநேக ஸ்தோத்ரங்களில் ஒன்றான “ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்” என்பதாகும். இது ஸ்ரீ வல்லீ - தேவஸேனா ஸமேத ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியின் பரமோத்கர்ஷத்தையும், ஷண்முகனிடம் பக்தி செய்பவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸௌபாக்யங்களையும் வெளிப்படுத்தும் அரியதொரு நூலாகும். இந்த “ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்” என்ற ஸ்தோத்ரத்தில் பூஜ்யமான தேவதை, திருச்செந்தூர் என்ற சேஷத்திரத்தில் ஸாந்நித்யமாயுள்ள ஷண்முகன், முருகன் என்றும், “கலியுகவரதன்” என்றும் வழங்கப்பெறும் பெருமானேயாவர்.

ஸ்ரீமத் ஆச்சார்யாள் செய்துள்ள புஜங்க வருத்தத்தைப் ப்ரதி தினம் அர்த்த ஞானத்துடன் பாராயணம் செய்து வரும் பக்தர்களுக்கு விமேஷ ஸௌபாக்யம் ஸித்திப்பதால், பக்த ஜனங்களுக்கு உபயோகமாக இருக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன், இந்த வருத்தத்திற்குப் பதவாரியான அர்த்தமும் வ்யாக்யானமும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆஸ்திகர்கள் அனைவருக்கும் இப்புஸ்தகமானது உபயோகமாயும், ஸ்ரேயஸ்கரமாகவும் இருக்கும் என்றும் நம்புகிறேன்.

1946 ஆம் ஆண்டு இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பிற்கு சாஸ்த்ர ரத்னாகரம் தேதியூர் ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்த்ரிகள் வழங்கிய முகவுரை

Sd/-
ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய
சாஸ்த்ரிகள்

பாராட்டுரை

பகவத்பாதர்கள் தாமும் உலகமக்களும் கடைத்தேற வேண்டுமென்னும் உயர்ந்த நோக்கத்தோடு அவர்கள் திவ்ய வாக்கிலிருந்து பெருகிய பரம கருணாமிர்தமான ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கமெங்கே? அதற்கு அழகான தமிழுரை எழுதி உபகரித்த ஒரு சாஸ்த்ர ரத்ன மெங்கே? நான் எங்கே? முன்கூறிய இருவர் தம் பெருமையும் எனது சிறுமையும் மிகப் பெரியவை. இருந்தாலும் சாஸ்த்ர ரத்னம் தேதியூர் ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்த்ரிகள் அவர்களின் ஆணையை மறுத்தற்கஞ்சியும், ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளாக அடியேன் இந்தப் பரமோத் க்ருஷ்டமான அநுக்ரஹ க்ரந்தத்தைப் பாராயணம் செய்து வருவதாலும், ஏதோ ஒருவகையாகத் தேறுதல் செய்து கொண்டு, கலியுக வரதனாகிய முருகப் பெருமானைப் பற்றி எழுத எனக்கும் கிடைத்த ஒரு பெரிய ஸம்பவத்தை வீணாக்காமல் சில வரிகளை எழுதத் துணிந்தேன்.

ஸ்ரீ சாஸ்த்ரிகளவர்களையும் அவர் பெருமையையும் அறியாதவர்கள் நம் நாட்டில் மிகச் சிலரென்றே கூற வேண்டும். ஆத்யாத்மிகாமிருதப்ரவாஹம் நாடெங்கும் பெருக்கெடுத்தோடும்படி செய்து அரிய பெரிய தொண்டாற்றுவதே தம் வாழ்க்கையாகக் கொண்ட உத்தமோத்தமர்கள் நம் சாஸ்த்ரிகளவர்கள், அவர்கள் அறியாத அறிவில்லை. கலைச் சுரங்கம்; அசுவதாடியான வாக்கு; வேதசாஸ்த்ரங்களில் அபாரமான யோக்யதை; நம் பரமாசார்யர்களிடத்திலே அசஞ்சலமானபக்தி; சாஸ்த்ர திருஷ்டியைத் தவிர வேறு த்ருஷ்டியில்லாத மஹநீயர்கள். எந்த விஷயத்தைப் ப்ரவசனஞ் செய்தாலும் எள்ளளவும் க்லேசமில்லாமல் ஆபாலவ்ருத்தர்களுக்கும் விளங்கும்படி ஊக்கத்தோடும், கம்பீரமான கண்டத்தோடும், உருக்கத்தோடும், சுருக்கமாகவும், விளக்கமாகவும், உபந்யஸிக்கின்ற அநிதர ஸாதாரணமான ஸ்வபாவத்தை நான் பலமுறை நேரில் அநுபவித்தது போலவே கேட்ட பல அன்பர்களும் அநுபவித்திருப்பார்களென நம்புகிறேன்.

சங்கமிருந்த தமிழையெல்லாம் உண்டு திகழ்ந்த சிங்கமாகிய நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படையில்,

“மாயிருள் ஞாலம் மறுஇன்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரித்தன்று ஒருமுகம், ஒருமுகம்
ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்து இனிது ஒழுகிக்
காதலின் உவந்து வரங்கொடுத்தன்றே - ஒருமுகம்
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வியோர்க் கும்மே; ஒருமுகம்
எஞ்சிய பொருள்களை ஏழுற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே; ஒருமுகம்
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருகிக்
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட்டன்றே ; ஒரு முகம்
குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகைஅமர்ந் தன்றே”

என அலைவாய் முருகனைத் துதிக்கின்றனர். அவரே 263ஆம் அடியில் “அந்தணர் வெறுக்கை அறிந்தோர் சொன்மலை” எனவும் கூறுவர். அந்தணர் வெறுக்கை என்பதற்கு “அந்தணருடைய செல்வமாயிருப்பாய்” என ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் பொருளெழுதினர்.

“இருபிறப் பிருபெயர் ஈர நெஞ்சத்
தொருபெயர் அந்தணர் அறனமர்ந்தோயே”

எனப் பதினான்காம் பரிபாடல் கூறும். அவ்வடிகட்கு, “இரண்டு பிறப்பினையும் அப்பிறப்பால் வந்த இரண்டு நாமத்தினையும், ஈரநெஞ்சத்தினையும், ஒப்பில்லாத புகழினையுமுடைய அந்தணரது வைதிக அறத்தைப் பொருந்தினோய்” எனப் பரிமேலழகர் பொருள் கண்டார். நம் பரமாசார்யப் பெருந்தகையும் இந்நூலின் 3வது ச்லோகத்தில் ‘மஹீ தேவ தேவம்’ என அருளிச் செய்திருக்கின்றது. திருமுருகாற்றுப்படையில், பரிபாடல் போன்ற பழந்தமிழ் நூல்கள் முருகப் பிரானைத் தமிழ்க் கடவுள் எனக் குறிக்கவில்லை. அந்தணர் செல்வமாகவும், அவர் தம் அறத்தைப் பொருந்தினவராகவுமே கூறின. நம் ஆசார்யர்கள் அவர்களும் அங்ஙனந்தான் அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள். என் தமிழ் நண்பர் சிலர் முருகனைத் தமிழ்க் கடவுளென உரிமை கொண்டாடுவதை நான் ஒப்புக் கொள்ள முடியாமைக்குப் பெரிதும் வருந்துகின்றேன். அன்பின் பெருக்கத்தால் அவர் அங்ஙனம் கூறினர் போலும்.

நம் ஆசார்யர்கள் கலியுகவரதனாகிய முருகப் பெருமானை 33 ச்லோகங்களாலே பரமபாவநமானதும், அதிரமணீயமானதுமான இந்தப் புஜங்க க்ரந்தத்தை நமக்கு அநுக்ரஹஞ் செய்தார்கள். அந்த க்ரந்தத்திற்கு ஸ்ரீ சாஸ்த்ரிகளவர்கள் பதவுரையும் விரிவுரையுமாக அதிலளிதமான தமிழுரை யொன்றை எழுதி நுட்பமான பல செய்திகளை விளக்கியிருக்கின்றார்கள்.

“ஸ்வபாவ ஏவைஷ பரோபகாரிணாம்” என்று கூறிய மஹா கவியின் வாக்கைத்தான் நினைத்து நினைந்து நான் ஸந்தோஷத்தை அடைகின்றேன். நாமென்ன அவருக்கு ப்ரத்யுபகாரம் செய்யப் போகின்றோம்? ஒருவர் விருந்திட்டால் நன்றாய்ச் சுவைத்துச் சுவைத்து உண்டு தேக்கெறிதல் யார்க்கும் வழக்கந்தான். அதைப்போல, சாஸ்த்ரியவர்கள் இட்ட இந்தப் புஜங்க விருந்தைப் படித்துச் சுவைத்துச் சுவைத்து உளநோய், உடல்நோய் முதலியன நீங்கி ஸ்ரீ ஷண்முகப் பெருமானின் அவ்யாஜ கருணைக்கும் பாத்திரர்களாகிப் பரம மங்களத்தை எல்லோரும் அடையவேண்டுமென்பதே ஸாஞ்சலிபந்தம் நான் செய்து கொள்ளும் ப்ரார்த்தனை.

“ஸ்ரீ ராம நிலையம்”
ஸ்ரீபுரம், சென்னை
16-3-1946.

சி. என். குப்புசாமி அய்யர்
(திவான் பஹதூர்)
சென்னை ஹைகோர்ட் நீதிபதி

1946 ஆம் ஆண்டு இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பிற்கு சென்னை ஹைகோர்ட் நீதிபதி திவான் பஹதூர் ஸ்ரீ சி.என். குப்புசாமி ஐயர் அவர்கள் வழங்கிய பாராட்டுரை

S. ஸ்ரீதர்

இணைச் செயலர்

முருகன் திருவருட்சங்கம்

101/50, பெரிய தெரு

திருவல்லிக்கேணி

சென்னை - 600 005

31/15, காரணீஸ்வரர் கோயில் தெரு,

மயிலை, சென்னை - 600 004

16.8.2013

அணிந்துரை

வாगीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।

यन्नत्वा कृतकृत्याः स्युः तं नमामि गजाननम् ॥

வாகீசன் முதலான தேவர்கள் தங்கள் செயல்களை ஆரம்பிக்கும் பொழுது எந்த கஜமுதனை வணங்கி மேன்மை அடைகிறார்களோ, அந்த (விநாயகனை) நான் வணங்குகிறேன்.

பல வித்வான்கள் அலங்கரிக்கும் இந்த சங்கத்தில் என்னையும் ஒரு பொருட்டாகக் கருதி இந்தக் கட்டுரையை எழுதும் பணியில் என்னைப் பணித்தார்கள். இந்த எண்ணத்தை அம்மஹான்கள் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியே என் எண்ணத்திலும் அமர்ந்து இனிவரும் கருத்துக்களை செம்மையுற அமையப் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

நம்மையடக்கி நம்மைச்சுற்றிக் காணும் இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள பல கோடிக்கணக்கான ஜீவராசிகளுள் மனித ஜன்மமே மிக உயர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம், மனிதன் விவேக வைராக்கியாதிகளைக் கொண்டு மோக்ஷத்தை அடைய முடியுமென்பதும் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கு மோக்ஷத்தையடைய வாய்ப்பில்லை என்பதுமே, என மஹான்கள் எடுத்துரைக்கிறார்கள்.

இவ்விதம் உயர்ந்ததாகிற மனிதப்பிறவியை அடைந்தவர்கள், தமது பிறவிப்பயனாகிய ஞானத்தை அடைவதற்கு மூன்று பாதைகளை நமது முன்னோர்கள் காட்டுகிறார்கள். கர்ம மார்கம், ஞான மார்கம் மற்றும் பக்தி மார்கம் எனும் அம்மூன்று வழிகளும் இறுதியில் ஒரே லக்ஷ்யத்தை உடையனவாயினும், செல்லும் வழியில் மாறுபட்டு நிற்கின்றன.

கர்ம, ஞான மார்கத்திற்கு பல கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. வேதாத்யயனம், ஸம்ஸ்காரங்கள், அக்னிஹோத்ராதி காமானுஷ்டானங்கள், யாக யக்ஞாதிகள், வேதாந்த விசாரம், அதற்கு வேண்டிய விவேகம் முதலியவைகள் சரிவர இருந்தால்தான் முன் சொன்ன வழிகளை ஒருவன் பின்பற்ற முடியும். இது எல்லோருக்கும் ஸாத்யமானது அல்ல என்பது நமக்குத் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

பக்தி மார்கமோ, ஸகல ஜனங்களும் பின்பற்றக்கூடிய வழியாக இருக்கிறது. ஒருவன் தன்னால் ஒன்றும் நடக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்து, தன்னையும் தனக்குள்ள அனைத்தையும் பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பித்தலை பக்தி எனக் கூறலாம். பக்தியை ஆன்றோர் ஒன்பது வகையாகக் கூறுவர்.

श्रवणं कीर्तनं विष्णोः स्मरणं पादसेवनम् ।

अर्चनं वन्दनं दास्यं सख्यं आत्मनिवेदनम् ॥

அதாவது பகவானின் புகழைக் கேட்பது, அவன் புகழைப் பாடுவது, அவனது லீலைகளை நினைத்துப் பார்ப்பது, அவனுடைய பாதங்களுக்கு பணிவிடை செய்வது, பகவானுக்கு மலர்களால் அர்ச்சனை செய்வது, அவனுக்கு ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்வது, அவனுக்கு இடைவிடாது ஸேவகம் செய்வது, அவனை நண்பனாகக் கொள்வது, தன்னையே அவனுக்கு அர்ப்பணிப்பது என்பனவே பக்தியின் ஒன்பது வித வெளிப்பாடுகளாகும்.

நமது தேசத்தில் மோக்ஷத்தை அடைந்த பல ஞானிகள் இருந்திருக்கிறார்கள். இருப்பினும், ஒரு காலகட்டத்தில் நமது வேத மதத்திலேயே உருவான பல துர்மதங்களினாலும், பௌத்தம், ஜைனம் முதலான வேத விரோதமான மதங்களினாலும் குழப்பம் எனும் இருள் சூழ்ந்தது. அப்பொழுது பரமேஸ்வரன் ஸ்ரீ ஸங்கர பகவத் பாதர் எனும் சூரியனாக அவதரித்து, இந்தப் புனித பாரத தேசத்தின் ஸகல கேஷத்ரங்களுக்கும் பாதசாரியாகச் சென்று “அத்வைத ஸித்தாந்தம்” என்னும் ஒளியைப் பரவச் செய்தார் என்பது நாம் எல்லோரும் அறிந்ததே!

ஸ்ரீ ஸங்கரரின் இந்த ஸாதனையானது யுத்தத்தினாலோ, ஹிம்ஸையினாலோ, மத மாற்றத்தினாலோ நடைபெறவில்லை. அவர் தனது வாதத்திறமையினாலும் ஆழ்ந்த கல்வியறிவாலுமே இதை ஸாதித்துள்ளார். இதனால் அவர் கர்ம, ஞான மார்கங்களில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார் என்பது வெள்ளிடை மலை.

இவ்வாறு விவேகிகளை உயர்வித்த ஸ்ரீ ஸங்கரர், ஸகல ஜனங்களையும் உய்விக்கும் பக்தி மார்கத்தின் மீது தனக்கு இருந்த ஸமானமான நோக்கை உணர்த்தும் பொருட்டு விநாயகர் முதல் ஸகல தேவதைகள் மேலும் ஸ்தோத்ர க்ரந்தங்களை இயற்றியிருக்கிறார். ஷண்மதம் என்ற ஆறு தெய்வங்களின் வழிபாட்டை முன்னிலைப்படுத்திய அந்த மஹான், தான் ஒவ்வொரு தெய்வத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்யும் பொழுதும், அந்த தேவதாஸ்வரூபத்தை கைவல்ய பதம் அருளும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே ஸ்தோத்ரம் செய்வது மிகவும் அருமையான அநுபவமாகும். விநாயகனை ‘सदाविमुक्तिसाधक’ என்றும், ஸ்கந்தனை ‘मुक्तिदान’ என்றும், ந்ருஸிம்ஹரைத் துதிக்கும்பொழுது ‘लक्ष्मीनृसिंह मम देहि करावलम्बम्’ என்றும் அநுபவிக்கின்றார்.

ஸ்ரீ ஸங்கரர் இவ்வாறு ஸ்தாபித்த அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை போற்றிப் பரவி பின்னாளில் பல மஹான்கள் பல வேதாந்த க்ரந்தங்களையும் பக்தி க்ரந்தங்களையும் இயற்றி உள்ளார்கள். தமிழிலும் சமயக்குரவர்கள், பட்டினத்தார், அருணகிரிநாதர் முதலியவர்கள் இறைவனின் ஒருமை நிலையை பலவிதமாகப் பாடி அநுபவித்துள்ளார்கள்.

இவர்களுள் அருணகிரிநாதர் கௌமாரம் என்னும் ஸமயத்தைச் சார்ந்து ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யரையே முழுமுதல் தெய்வமாகக் கொண்டு முன்கூறிய பக்தி முறைகளில் முழுமையாகத் திளைத்து ஆனந்திக்கிறார். இவர் ஸ்ரீ ஸங்கரரின் ஸித்தாந்தத்தை ஒட்டியே தனது பக்தியை வெளிப்படுத்துகிறார் என்பது நாம் அறிந்ததே. குமரக் கடவுளை முதன்மையாகப் பாடும்பொழுது இவர் மற்ற தெய்வங்களை முருகனுடன் உறவு படுத்தி விநாயகரின் தம்பியே என்றும், பரமேஸ்வரரின் மைந்தனே என்றும், உமையாள் குமாரனே எனவும், மேலும் தனது முதல் திருப்புகழிலேயே பச்சைப்புயல் மெச்சத் தகுபொருள் என்று மாதவனுடன் உறவு சொல்லியும் ஆனந்திப்பதை நாம் பல பாடல்களில் அனுபவிக்கிறோம்.

இப்பொழுது பிரசுரிக்கும் ஸுப்ரமண்ய புஜங்கத்தில் ஸ்ரீ ஸங்கரர் கூறும் பல விஷயங்களை அருணகிரியார் தனது நவமணிகளில் எடுத்துரைக்கிறார். உதாரணமாக, 'महीदेवदेव' எனும்போது 'வேதியர் வெறுக்கையும்' என்ற சொற்களும், 'तवालीकये षण्मुखाम्भोरुहाणि' என்னும் பொழுது 'கடைக்கண் இயலையும் நினைந்திருக்க' என்ற இடமும், 'कृतान्तस्य' என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்திற்கு 'கூற்றுவன் பாசத்தினால் பிடிக்கும்பொழுது வந்து விடுவிக்க அஞ்சல் என்பாய்', 'வெட்டுங்கடாமிசைத் தோன்றும் வெங்கூற்றன் விடும் தயிற்றால் தட்டும்போது விடுவிக்க வேண்டும்' என்கிற அலங்கார வரிகளும், 'ममाधि दूत नाशय' என்னும்போது 'வந்தருளி என் கவலை கொன்றருள்' என்ற வரியும், 'कलत्रं सुताः' என்ற ஸ்லோகத்தைப் படிக்கும் பொழுது முடிய வழி வழியடிமை என்றும் உரிமை அடிமை, 'नमः केकिने' என்றும் ஸங்கரர் வணங்கும் பொழுது அருணகிரியார் அர்ச்சனைத் திருப்புகழ்களில் 'நமோ நமோ' எனத் துதிப்பதும் நமது நினைவிற்கு வருகிறது.

பிற்காலத்தில் ஸ்ரீ ஸங்கரரின் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை ஆராய்ந்து அனுபவித்த மஹான்கள் பலர் இருந்தாலும், ஸ்ரீ அப்பைய தீக்ஷிதர், ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர், ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரும்மம் முதலியவர்கள் முதன்மையானவர்கள் ஆவர். இவ்வரிசையில் 21ஆம் நூற்றாண்டில் ஸ்ரீ அப்பைய தீக்ஷிதரின் சிஷ்ய பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஸாஸ்த்ர ரத்னாகர தேதியூர் ப்ரம்ஹ ஸ்ரீ ஸுப்ரஹமண்ய ஸாஸ்த்ரிகள் தலைசிறந்தவர் ஆவார்.

இவர் முறைப்படி குருகுலவாஸத்தின் மூலம் காவ்ய அலங்கார ஸாஸ்த்ரங்களையும், நியாய வேதாந்த பாடங்களையும் வெகு விசேஷமாக கற்றறிந்தார். அத்வைதப் பிரசாரமே தன் வாழ்க்கையின் லக்ஷ்யமாகக்

கொண்டிருந்த ஸாஸ்த்ரிகள் இத்தொண்டு மேலும் சிறப்பிக்கும் வண்ணம் சென்னையில் 'ஸ்ரீ ஸங்கர குருகுலம்' ஒன்று ஸ்தாபித்தார். ஸ்ருங்கேரி ஆசார்யாள் ஸ்ரீ ஸாரதா பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஸ்ரீ சந்த்ரசேகர பாரதீ ஸ்வாமிகளின் 'வேதமூர்த்தி' என்ற பட்டமும், காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளிடம் 'ஸாஸ்த்ர ரத்னாகர' என்ற பட்டமும் பெற்றவர். ஸ்ரீ வித்யா உபாஸனையில் ஸாஸ்த்ரிகள் ஆழ்ந்த ஞானமும் பற்றும் உடையவராக இருந்தார்.

வட மொழியிலும் தமிழிலும் இவர் அநேக ஸாஸ்த்ரங்கள், ஸ்ரீ ஸங்கரரின் ப்ரகரணங்கள் போன்ற நூல்களுக்கு கர்ம, ஞான மார்க்கங்களை அநுஸரித்து விரிவுரைகள் எழுதியுள்ளார். இவை மிகுந்த ஆராய்ச்சி வன்மையுடன் இருப்பினும், மிகச்சிக்கலும் நுண்மையுமான விஷயங்கள் பாமரரும் எளிதில் அறியக்கூடிய தெளிவுடன் விளங்குகின்றன.

ஸ்ரீ ஸங்கரரின் வேதாந்த லித்தாந்தத்தை ஸ்ரீ ஸங்கரரின் பாஷ்யங்களைக் கொண்டே பரப்பி வந்தது போல், பக்தி மார்க்கத்தையும் அவருடைய ஸ்தோத்ர க்ரந்தங்களுக்கு விரிவுரை எழுதுவதன் மூலமே செய்தார். இந்த விரிவுரைகள் நடையில் மிக எளிமையாக இருப்பினும், ஒரு வேதாந்த கருத்துக்கு எவ்வாறு ப்ரமாணங்களை எடுத்துரைத்து விளக்குவார்களோ, அதே போல் இங்கும் கருத்துக்கள் ஆணித்தரமாக வைக்கப்படுகின்றன. இவர் கையாளும் மேற்கோள்கள் பல்வேறு ஸாஸ்த்ரங்களில் இவருக்கு இருந்த புலமையையும் புராண இதிஹாஸங்களில் இவருடைய ஆழ்ந்த அறிவையும் பறைசாற்றுகின்றன.

நமது சங்கத்தின் 60வது ஆண்டு மலராக பக்தியால் முக்தியை அடைந்த அருணகிரியாரின் திருப்புகழ் அமுதைப் பருகும் நாம், முக்தியாகவே திகழ்ந்த ஸ்ரீ ஸங்கரரின் பக்தி அமுதமாகிய ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்க ஸ்தோத்ரத்தை ப்ரகரிப்பது மிகப் பொருத்தமாக அமைகிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸ்ரீ ஸாஸ்த்ரிகளுடைய விரிவுரை நமக்கு அச்சிடக் கிடைத்தது நமது சங்கத்தினர்கள் செய்த தவத்தின் பயனேயன்றி வேறில்லை.

ஸ்ரீ ஸாஸ்த்ரிகள் அவர்கள் நமக்கு விட்டுச் சென்றிருக்கும் இந்த அரிய பொக்கிஷமானது, அன்னார் ஞானக்கடலில் அமிழ்ந்து கொணர்ந்த பல அரிய ரத்தினங்களைக் கொண்டுள்ளது. நாம் இதைப்படித்து இன்புற்று அதன் பயனாக இந்நூலின் புலச்ருதியில் ஸ்ரீ பகவத் பாதரவர்கள் கூறுவது போல் 'இந்நூலை பக்தியுடன் குஹனை நமஸ்கரித்துப் பாடி, அதனால் நற்புத்ரர்களையும், பண்பான மனைவியையும், (தர்மங்களுக்குத் துணைதரும்) தனங்களையும், நீண்ட ஆயுளையும் பெற்று, இறுதியில் ஸ்கந்த ஸாயுஜ்யம் என்னும் கைவல்ய பதத்தை அடையட்டும்' என்று எல்லாம் வல்ல முருகப் பெருமானை ப்ரார்த்திப்போம்.

வெற்றிவேல் முருகனுக்கு! ஹரஹரோஹரா!!

பதிர்ப்புரை

வே. கணேசன்,
தலைவர்

முருகன் திருவருட் சங்கம்,
101/50, பெரிய தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005.

மக்களிடையே பத்தியையும், இறையணர்வையும் பரப்புவதற்காக இந்த பாரத தேசமெங்கிலும் பல மஹான்கள் அவ்வப்பொழுது அவதாரம் செய்தும், செய்து கொண்டும் இருக்கிறார்கள். அத்தகைய மஹான்களில் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர், ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர், ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷி, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், ஸ்வாமி ஸ்ரீ விவேகானந்தர், வள்ளிமலை ஸ்ரீ ஸச்சிதானந்த ஸ்வாமிகள், ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள்; காஞ்சி மாமுநிவர், வாரியார் ஸ்வாமிகள், அருட்கவி தவத்திரு ஸாதுராம் ஸ்வாமிகள், பாம்பன் ஸ்வாமிகள் போன்ற அருளாளர்கள் இறைவனுடைய அருட்கடாசுஷத்தைப் பெற்றவர்கள். அவர்களை நினைக்கும் பொழுது, நம்மை அறியாமல் இறையணர்வு நம்மிடையே மேலோங்குகிறது. அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பநுவல்கள், பாசுரங்கள், சாஸ்திரங்கள், தோத்திரங்கள், வேள்வி பற்றிய விளக்கங்கள், ஆலய வழிபாடுகள், பஜனை வழிபாடுகள், நாம ஸங்கீர்த்தனங்கள், தீர்த்த யாத்திரைகள் போன்ற எண்ணற்ற நூல்கள் நம்மை இறைவனிடத்தே அடைக்கலப் படுத்தி நாம் விரும்புவதை தூய பக்தியின் மூலமாகப் பெறலாம் என்கிற திட நம்பிக்கையைத் தெளிவாகப் பறை சாற்றுகின்றன. இதே விஷயங்களைத்தான் புராணங்களும் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றன.

மேற்சொன்ன அருளாளர்களுள் ஒருவரான வள்ளிமலை ஸ்வாமி ஸச்சிதானந்தர் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகிய திருப்புகழ் அரசு வேங்கடராவ், திருப்புகழ் மணி ஸ்ரீ T.M. கிருஷ்ணஸாமி ஐயர் போன்ற அடியார்களின் நல்லாசியுடன் முருகப் பெருமானின் புகழைப் பாடிப் பரப்புவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு 1954 ஆம் ஆண்டில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சபை தான் இன்றைய “முருகன் திருவருட் சங்கம்”.

ஆரம்ப காலத்தில், அருட்கவி ஸ்ரீ காமாசுத்திராஸர் என்கிற ஸ்ரீ சோம சுந்தரம் ஐயர், திருவெண்காடு ஸ்ரீ ஸீதாராம பாகவதர், ஸ்ரீ ஜானகிராமய்யர், முருகன் என்கிற ஸ்ரீ K.S. ஸுப்ரமணிய ஐயர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி ஐயர், ஸ்ரீ ராமஸ்வாமி ஐயர், ஸ்ரீ G. துரையப்பன், ஸ்ரீ P. ஸுந்தரம் போன்ற அடியார்களைக் கொண்டு உதயமாகிய முருகன் திருவருட் சங்கம், 1979 ஆவது ஆண்டில் “வெள்ளி விழா”வையும், 2004 ஆவது ஆண்டில் “பொன் விழா” வையும் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடியது இன்றும் அடியார்கள் மனத்தினில் பசுமையாக நிழலாடுகிறது என்பது வெள்ளிடைமலை.

“மணி விழா” ஆண்டாகிய இந்த 60 ஆவது ஆண்டில் முருகன் திருவருட் சங்கம் நம்மிடையே 60 வருடங்களாக ஒளிர்ந்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றால் அதற்கு முக்கியக் காரணம் இச்சங்கத்தைத் தோற்றுவித்த மேற்சொன்ன அடியார்களுக்கு முருகப் பெருமானின் திருவருள் பரிபூரணமாக நிறைந்திருந்தது, நிறைந்திருக்கிறது என்பது கண் கூடு.

கடந்த 35 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, இச்சங்கம் அருளாளர்கள் அளித்துச் சென்ற சிறந்த நூல்களைத் தேடி எடுத்து, அதை நல்ல தாளில் அச்சிட்டு மிகக்குறைந்த விலையில் மலராக வருடம் தவறாது ஸ்கந்த ஷஷ்டி விழாவில் வெளியிட்டுக் கொண்டு வருவதை யாவரும் அறிவர். அந்த வரிசையில் இந்த ஆண்டு ஸ்கந்த ஷஷ்டி விழா தொடக்க நாளாகிய

இன்று (3-11-2013 ஞாயிற்றுக்கிழமை) மணி, மணியான இரண்டு நூல்களைச் சங்கம் வெளியிடுகிறது.

ஒன்று ஆதிசங்கரர் அருளிய “ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்”
மற்றொன்று ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய ஆறுமுக ஸஹஸ்ர நாமாவளி

ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ் விளக்க உரையுடன் படிப்பவர்கள் பொருள் உணர்ந்து படித்துப் புரிந்து கொள்ளவும், வயது முதிர்ந்தவர்கள் எளிதில் படிப்பதற்கு ஏற்றவாறும் பெரிய எழுத்துக்களில் வெளியிடப்படுகிறது.

ஸ்ரீ ஆதி சங்கரர் பரமேஸ்வரனுடைய அவதாரமேயாம். பரமேஸ்வரனே சங்கரராக அவதரித்து பல உயர்ந்தத் தத்துவங்களை நமக்கு கருணையுடன் அருளியிருக்கிறார். அவர் 25 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு அவதாரம் செய்ததாக வானியல் மூலம் வரலாறு காணும் அறிஞர்களால் அறியப்படுகிறது.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அவ்வைத் தத்துவத்தைப் பிரபலப்படுத்தியவர். அவருடைய கொள்கையில் பற்றுடையவர்களும் ஸ்ம்ருதி என்கிற தர்ம சாஸ்திரங்களை கடைபிடிப்பவர்களும் ஸ்மார்த்தர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். இவர்கள் இந்தியாவின் தென்பகுதியில் அதிகமாக வசிக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு சிவ, விஷ்ணு பேதம் கிடையாது. எல்லாம் “பரமாத்மன்” என்ற கொள்கையைக் கடைபிடிப்பவர்கள். இவர்கள் தெய்வங்களிடையே உயர்வு, தாழ்வு என்ற வேற்றுமை பாராட்டுவதில்லை. ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் எல்லா தெய்வங்களும் ஒன்றே என்பதை நிலை நாட்டியதுடன் ஒவ்வொருவரும் அவர்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப தெய்வங்களிடம் விசேஷ பக்தி செலுத்துவதை வரவேற்று ஸைவம், மாகத்தம், காணாபத்யம், வைஷ்ணவம், கௌமாரம், ஸௌரம் என வகுத்து அநேக துதிகள் செய்துள்ளார்கள்.

ஸுப்ரஹ்மண்யர் என்ற சொல் வேதம் ஒதி, வேத நெறியில் நின்று, வேதம் காட்டும் பரப்பிரம்மத்தை அடைவதையே வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட மஹான்களிடம் விசேஷப் பிரியம் கொண்டவர் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய பெரியோர்களை ஆராதிப்பதினால் ஸகல ஜீவராசிகளையும் ஆராதித்ததாக ஆகும். காயத்ரி மந்திரம் போல் ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கமும் ஒவ்வொரு அடியிலும் 24 அக்ஷரங்களுடன் பிரகாசிக்கும் மந்திர சக்தியை உடையது.

ஆதிசங்கரர் மீது பொறாமை கொண்ட அபிநவகுப்தன் என்பவன் அவர்மீது ஆபிராப் பிரயோகம் செய்ய, அதனால் அவதியுற்ற ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் கோகர்ண ஆத்ம லிங்கத்தை நாடி வேண்டி, அவர் திருச்செந்தூர் அடைந்து முருகப் பெருமானை வழிபடச் சொன்னார். அதன்படி ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் திருச்செந்தூர் சென்றடைந்து முருகப் பெருமானை 33 துதிகளினால் பாடி நிவர்த்தி பெற்றார். அதுவே ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் ஆகும். இந்நூல் வாழ்க்கையில் குறைவற்ற செல்வத்தையும், நோயற்ற வாழ்வையும் அளிக்கும் அருமருந்தாகும். புஜங்கத்தைப் பாராயணம் செய்வதினால் ஸம்ஸார ஸாகரத்தை தாண்டி முக்தி இன்பத்தை கொடுக்க முருகப் பெருமான் காத்திருப்பதாக ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் புஜங்கத்தில் கூறுகிறார்.

இந்நூலுக்கு சாஸ்த்ர ரத்னாகர தேதியூர் பிரம்ஹஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்த்ரிகள் மக்களுக்கு எளிதாகப் பொருள் உணர்ந்து படிப்பதற்கு ஏற்றவாறு எளிய தமிழில் உரை அளித்திருக்கிறார்கள். அவரை போன்ற மஹான்களைப் பற்றி எழுதுவதற்கு அடியேனுக்கு அந்த அளவிற்கு ஞானம் கிடையாது. இன்றைக்கு சுமார் 66 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வெளியிடப்பட்ட இந்நூல் காலப்போக்கில் உரையுடன் கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது.

தற்போது சாஸ்த்ரிகள் அவர்களின் பேரன் ஸ்ரீ R. சந்திரசேகர் அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க அவரிடம் இருந்த ஒரே நகலை (Reference) நமக்கு அளித்து முருகன் திருவருட் சங்கத்தின் மூலமாக இந்நூலைப் மறுபதிப்பாகப் பதிப்பித்து வெளியிடுவதற்கு சந்தோஷத்துடன் ஒப்புதல் அளித்தார்கள்.

இந்த நூலில் அச்சப் பிழை ஏற்படாவண்ணம் தானாகவே முன்வந்து யிக்க பிரயாசையுடன் ஒப்பச்சு திருத்திக் கொடுத்து உதவிய ஸ்ரீ குளத்து என்கிற ஹரிஹர புத்ர சர்மா அவர்களுக்கு சங்கத்தின் சார்பில் அனந்த கோடி நமஸ்காரங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த மலரில் உள்ள எட்டு வண்ணப் படங்களும், ஒளிரும் வண்ணம் கணிப்பொறி மூலம் அமைத்துக் கொடுத்த திருப்புகழ் நிதியும், அடியார்களின் அன்பிற்கு கட்டுப்பட்டவருமான காளியாக்குடி ஸ்ரீ N. சந்திரசேகர் (செயலாளர் மற்றும் பொருளாளர் முருகன் திருவருட் சங்கம்) அவர்களுக்கும், இந்நூலிற்கு வெகுச்சிறப்பாக அணிந்துரை நல்கிய சங்கத்தின் இணைச் செயலாளர் என்ற பதவிக்கு தகுதியானவரும், வேத வித்தகருமான ஸ்ரீ S. ஸ்ரீதர், காரணீஸ்வரர் கோயில் தெரு, மயிலை, சென்னை-4 அவர்களுக்கும் சங்கத்தின் 60ஆவது ஆண்டினை முன்னிட்டு வாழ்த்துரை வழங்கிய அருளிசைமணி ஸ்ரீ S.V. ஸுப்ரம்மண்யன் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவிக்க வார்த்தைகளே கிடையாது.

வழக்கம் போல் இது போன்ற சிறந்த நூல்களுக்கு பொருளுதவிகளை அளித்துச் சிறப்பித்து வரும் ஸ்ரீ சாம்பழர்த்தி சிவாச்சாரியார் தர்ம ஸ்தாபனத்திற்கும் (SSSF) சென்னை-1, அதனைப் பெற உறுதுணையாகச் செயல்பட்ட அன்பர் R. வெங்கட்ராமன் என்கிற ஸ்வாமிநாதனுக்கும் (Chartered Accountant) கணிப்பொறி மூலம் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும், விளக்க உரையைத் தமிழிலும் அழகாக அச்சுக்கோப்பு செய்து கொடுத்த (DTP) ஸ்ரீ மாருதி பதிப்பகத்தாருக்கும், 173, பீட்டர்ஸ் சாலை, சென்னை - 14, இந்த நூலை சிறப்பாக அச்சிட்டு வழங்கிய R.S.T. Printers அச்சகத்தின் உரிமையாளர்களுக்கும் நன்றியறிதலை சிரம் தாழ்த்தித் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

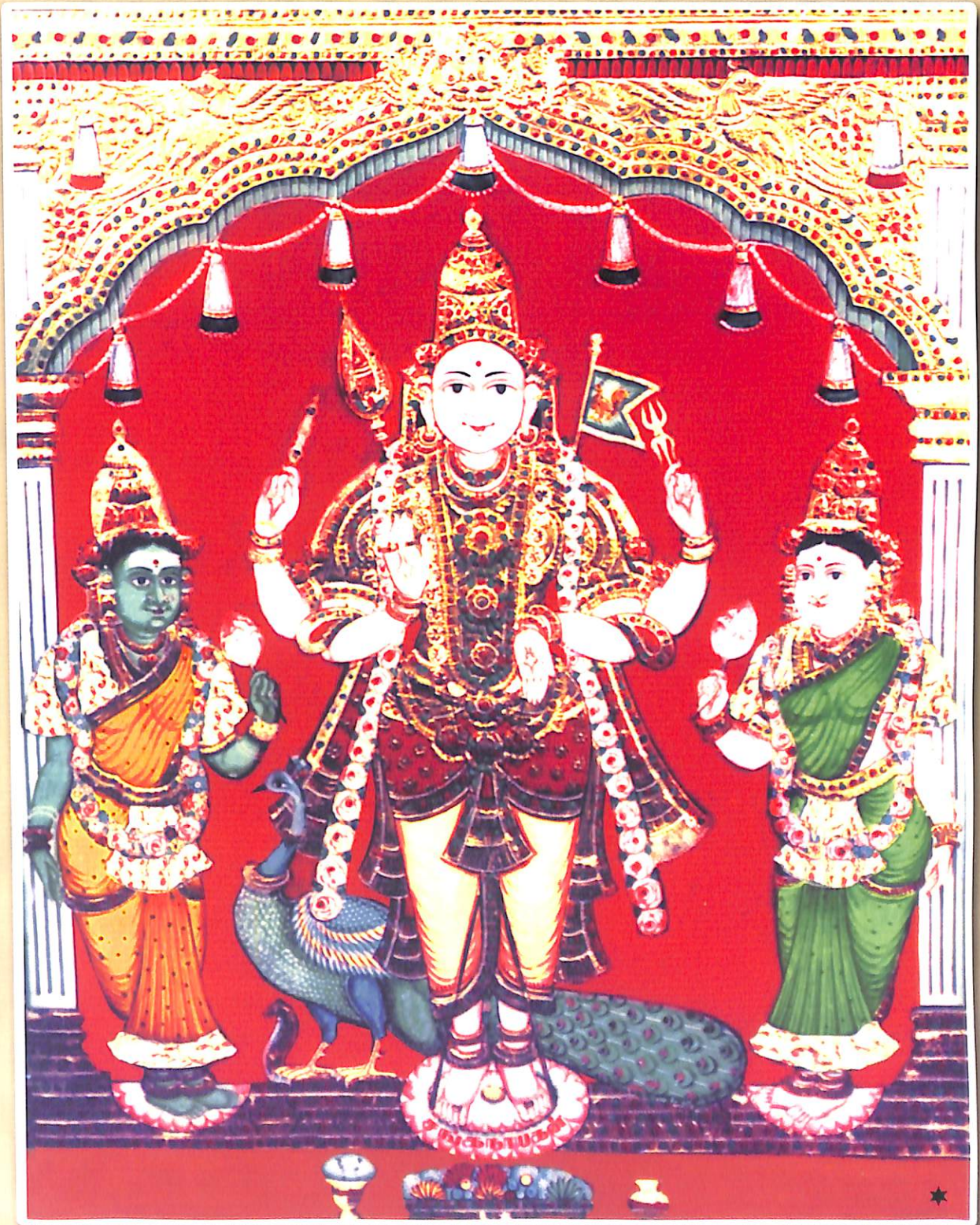
ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளிய ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் ஓர் ஒளஷதம். ஸர்வரோக நிவாரணி. இந்நூல் சாஸ்த்ர ரத்னாகர தேதியூர் ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்த்ரிகளினால் தமிழில் விரிவாக மொழி பெயர்ந்திருப்பது நாம் செய்த பாக்கியம்.

செந்திலை உணர்ந்து உணர்ந்து உணர்வு உறக்
கந்தனை அறிந்து அறிந்து அறிவினில்
சென்று செருகும் தடம் தெளிதரத்

தணியாத

திருச்செந்திலம் பதியில் தேவரீர் எழுந்தருளியுள்ள ஓங்காரவடிவமான ஆலயம் அமைந்திருக்கின்ற தத்துவத்தையும், அது கடற்கரையில் அமைந்திருப்பதின் நிலையையும் உணர்ந்து, மெய்யுணர்வு அடையவும், நினது ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை உள்ளபடி அறிந்து அறிவுமார்க்கத்தில் சென்று உண்மைப் பொருளைச் சேருகின்ற முக்தி நெறி இதுவே என்று தெளிவுறவும், அடியார்கள் புஜங்கத்தை வாங்கி ஆதரிப்பதுடன் தினமும் பாராயணம் செய்து நோயற்ற வாழ்வையும், குறைவற்ற செல்வத்தையும் அடைந்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கை வளமுடனும், பிரகாசத்துடனும் வாழ செந்தில் நகரில் இனிதே மருவி வளர் பெருமானைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.





திருவருட் சங்கநாயகன்

மணிவிழா ஆண்டு (2013)

முருகன் திருவருட் சங்கத்தின் 60 ஆண்டு கால
சேவையை வாழ்த்தி

பொங்கி மடாலயம், நங்கைநல்லூர்
அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ஸு.வே. ஸுப்ரம்மணியன் அவர்கள்
சங்கத்திற்கு நல்கிய மணிவிழா வாழ்த்து

எண் சீர் விருத்தம்

ஆண்டுகள்-தோறும் ஓர் கந்தன் நூல் வெளியிடல்,
அந்நதா நத்தொடும் படிவிழாக்
காண்டல் சீர்த் தணிகையில்; அருணையர் திருப்புகழ்க்
கல்வெட்ட மைத்திடல், ஒதுதல்
மூண்டஅன் பாற்செயும் திருவல்லிக் கேணி சார்
முருகன் நல் திருவருட் சங்கத்தார்
ஆண்டறு பதாம் விழாக் கண்டு வேள் அருளினால்
அகமகிழ்ந் தின்புற்று வாழியே !

நேரிசை வெண்பா

வாழிமுரு கன்திருவ ருட்சங்கம் மாநிலத்தில்
கோழிபிடி செங்கரத்துக் கோனருளால் - ஊழியம் செய்(து)
அச்சங்கத் தார்மகிழ்வோ டான்றோராய்ப் பல்லாண்டிங்(கு)
எச்சங்க மும்புகழ் வே



உள்ளுரை (அகராதி)

1. விக்னேச்வர ஆராதனம்	ஸதா பால ரூபாபி ----- 1
2. ஸ்ரீ சங்கரரின் விநயபாவம்	நஜா நாமி சப்தம் ----- 9
3. வேதார்த்தங்களின் லக்ஷ்யம்	மயூராதி ரூடம் ----- 13
4. உபாஸன மஹிமை	யதா ஸந்நிதானம் ----- 23
5. ஸகல வ்யாதி நிவ்ருத்தி	யதா ப் தேஸ் தரங்கா ----- 27
6. ஷடக்ஷர் மஹிமை	கிரௌ ----- 30
7. குஹ தர்சனத்தால் பரம ஆரோக்யம்	மஹாம் போதி ----- 34
8. பள்ளியறையின் வர்ணனை	லஸத் ஸ்வர்ண ----- 37
9. பாதாரவிந்த மஹிமை	ரணத் தம் ஸமே ----- 40
10. இடை ப்ரதேச வர்ணனை	ஸுவர்ணா ----- 43
11. பக்தனை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை	புலிந் தேச ----- 46
12. கராவலம்பனம்.	விதௌ க்லுப்த ----- 50
13. நிருபமான ஆறுமுகங்கள்	ஸதா ஸாரதா ----- 57
14. முகாரவிந்த வர்ணனை	ஸ்புரந் மந்த ----- 60
15. கடாக்ஷக்ஷண மஹிமை	விசாலேஷு ----- 62
16. மஹா வாக்யங்கள் ஆறுமுகங்களாக பாஸிக்கின்றன	ஸுதாங்கோத் ----- 65
17. முருகனின் ஆபரண விசேஷ வர்ணனை	ஸ்புரத் ரத்நகே ----- 69
18. ஷடக்ஷர் மஹிமை	இஹாயாஹி ----- 72
19. இந்த்ரிய நிக்ரஹ பலம்	குமாரேச ----- 75
20. அநாத ரக்ஷகன்	ப்ரசாந் தே ----- 79
21. யம பீடா பரிஹாரம்	க்ருதாந் த ----- 83
22. ஸுப்ரஹ்மண்யோபாஸனம்	ப்ரணம் யா ----- 87
23. மனக்லேசத்திற்கு பரம ஒளஷதம்	ஸஹஸ் ராண் ட ----- 92
24. மனோ வ்யாதி நாமம்	அஹம் ஸர்வதா ----- 96
25. பத்ர விபூதி மஹிமை	அபஸ் மார ----- 100
26. இந்த்ரியங்களுடைய கார்யம்	த்ருசி ஸ்கந்த ----- 105
27. ஜாதிபேத மற்ற கருணை	முநீநாமுதா ----- 108
28. ஆறுமுகனே குல தெய்வம்	களத்ரம் ----- 113
29. சக்தி வேல் மஹிமை	ம்ருகா ----- 116
30. ஸர்வலோகத்திற்கும் பிதா	ஜநித்ரீ ----- 119
31. பகவதாராதனம்	நம : கேகிநே ----- 122
32. ஷண்முகனின் பரமோத்கர்ஷம்	ஜயாநந்த ----- 125
33. பலச்ருதி	புஜங் காக்ய ----- 128



ஸ்ரீ கற்பக விநாயகர்

॥ओं॥

ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்

1. விக்னேச்வர ஆராதனம்.

सदा बालरूपापि विघ्नाद्रिहन्त्री
महादन्तिवक्त्रापि पश्चास्यमान्या ।
विधीन्द्रादिमृग्या गणेशाभिधा मे
विधत्तां श्रियं कापि कल्याणमूर्तिः ॥१॥

ஸதா பாலரூபாபி விக்னாத்ரி ஹந்த்ரீ
மஹாதந்திவக்த்ராபி பஞ்சாஸ்யமான்யா ।
விதீந்த்ராதிம்ருக்யா கணேஸாபிதா மே
விதத்தாம் ஸ்ரியம் காபி கல்யாண மூர்த்தி: ॥ 1 ॥

பதவுரை : -

सदा	
ஸதா	- எப்பொழுதும்
बालरूपापि	
பாலரூபாபி	- குழந்தையாகவே இருந்தாலும்
विघ्नाद्रिहन्त्री	
விக்னாத்ரிஹந்த்ரி	- விக்னங்களாகிற மலையை பொடியாகச் செய்யும் சக்தி உள்ளவராயும்
महादन्तिवक्त्रापि	
மஹாதந்திவக்த்ராபி	- யானையின் முகத்துடன் கூடினவரானாலும்

पञ्चास्यमान्या

பஞ்சாஸ்யமான்யா

- ஸிம்மங்களாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவராயும் (ஸத்யோ ஜாதம், வாம தேவம், அகோரம், தத்புருஷம், ஈஸானம் என்ற 5 முகங்களோடு கூடின பரமேஸ்வரனாலேயும் பஹுமானிக்கத் தகுந்தவராயும்)

विधीन्द्रादिमृग्या

விதீந்த்ராதிம்ருக்யா

- ப்ரம்மா, இந்திரன் முதலான தேவர்களாலும் தங்களுடைய மனோரதத்தை பூர்த்தி செய்து கொள்ளும்பொருட்டு தேடத்தகுந்தவராயும்

गणेशाभिधा

கணேஸாபிதா

- கணேஸன் என்ற பெயருள்ளவராயும் (இருக்கும்)

कापि

காபி

- அளவற்ற மஹிமையோடு கூடின

कल्याणमूर्तिः

கல்யாண மூர்த்தி:

- எப்பொழுதும் மங்களகரமான ஸரீரத்துடன கூடின வஸ்துவான பரம புருஷன்

मे

மே

- எனக்கு

श्रियं

ஸ்ரியம்

- லக்ஷ்மியை (ஐசுவர்யத்தை)

विधत्तां

விதத்தாம்

- கொடுக்கட்டும்

தாத்தபர்யம் :-

ஆதிசங்கர பகவத்பாதர்கள், திக்விஜயம் செய்து கொண்டு லோகஸஞ்சாரம் செய்யும் காலத்தில் அவர்களுடைய வித்யை, தபஸ், யோக மஹிமை, இவைகளைக்கண்டு பொறாமையடைந்த அபிநவகுப்தர் என்ற ஒரு வித்வான் ஆபிசாரப்ரயோகத்தால் ஆசார்யாளை ஹிம்ஸை செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணி அவ்விதம் கஷ்டத்திற்கு (ஆபிசாரப்ரயோகத்திற்கு) உள்ளாக்கினார். பூலோகத்தில் மனுஷ்ய ரூபமாக அவதாரம் செய்திருப்பதால் மனுஷ்யர்களுடைய ஸ்வபாவத்தைத் தானும் நடித்துக் காட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் பரமாசார்யாளும் அபிநவகுப்தனுடைய ஆபிசாரத்திற்கு தானும் கட்டுப்பட்டவராக இருந்து துக்கத்தை அனுபவிப்பது போல நடித்து வந்தார்கள்.

அந்த அபிநவகுப்தன் இரண்டு தடவைகள் ஆசார்யாளுக்கு ஆபிசாரம் செய்தான். முதல் தடவை செய்த ஆபிசாரத்தால் ஆசார்யாளுக்கு க்ஷயரோக பாதை ஏற்பட்டது. அதனால் ரொம்பவும் கஷ்டத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு 'ஏதோ ப்ராரப்த கர்மா' என்று எண்ணி மனதை ஸமாதானம் செய்து கொண்டே வந்தார்.

ஒரு ஸமயத்தில் கோகர்ண கேஷத்திரத்திலிருக்கும் பொழுது அந்த உபாதியை ஸஹிக்கமுடியாமல் ரொம்பவும் மனோவருத்தத்தை அடைந்தார்கள். அங்கு ஓர் இரவு தூங்கும்பொழுது கோகர்ணேச்வரர் என்ற பரமேச்வரன் வருஷபாருடராக ஸ்வப்னத்தில் தர்சனம் கொடுத்து, 'ஸ்ரீ ஜயந்திபுரம்' என்ற ஸ்தலத்தில் சூரபத்மாவை வதித்து விட்டு ஜயத்துடன் என் இரண்டாவது குமாரனான ஷண்முகன் விளங்கி வருகிறான். அந்த கேஷத்ரம் சென்று, ஷண்முகனை தர்ஸனம் செய்தால் இந்த ரோகமானது, அடியோடு நிவர்த்தியாகி விடும்' என்று சொல்லிவிட்டு, விபூதி ப்ரஸாதத்தை ஆசார்யாளுடைய கையில் கொடுத்தார். அதை வாங்கி தன் சிரஸ், நெற்றி முதலான சரீர ப்ரதேசத்தில் தாரணம் செய்து கொண்டு விழித்துக் கொண்டார்.

உடன் காலையில் யோகமஹிமையால் ஆகாச மார்க்கமாக ஸ்ரீ ஜயந்திபுரம் (தற்காலம் திருச்செந்தூர் என்று வழங்கப்படும் ஸ்தலம்) வந்து சேர்ந்து, ஷண்முகனை, தான் தர்சனம் செய்யும் காலத்தில், ஷண்முகனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் ஸர்ப்பராஜன் ஆதிசேஷபகவான் பூஜை செய்து வருவதையும் ப்ரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்த காரணத்தால் ஸர்ப்பம் என்ற அர்த்தத்தை ப்ரகாசிக்கக்கூடிய भुजङ्ग (புஜங்கம்) என்ற பதத்தை தன்னுடைய ஸ்துதியில் முத்திரையாக வைத்து புஜங்க வ்ருத்தத்தாலேயே ஷண்முகனை பரமாசார்யாள் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறார்கள்.

இந்த ஸ்துதியானது, தீராத வியாதிகளையும் ஒரே ஆவர்த்தி பாராயணம் செய்த மாத்ரத்தில் போக்கடிக்கக்கூடியது. பூத, ப்ரேத, பிசாச, பாதைகள் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை பாராயணம் செய்கிறவர்களின் அருகிலேயே அண்டாது. இந்த ஸ்துதியினால் குஷ்டங்கள், குண்மரோகம், க்ஷயரோகம், வலிப்பு, இழுப்பு, முதலான தொத்து வியாதிகளெல்லாம் பறந்து போய் விடும். பன்னீமரத்தின் இலையில் பஸ்மாவை (விபூதியை) வைத்துக் கொண்டு, இந்த புஜங்கத்தை ஒரு தடவை பாராயணம் செய்து, அந்த பஸ்மாவை தாரணம் செய்து கொள்வதால் ஸகல பீடைகளும் அடியோடு தொலைந்து விடும். பாப பஹுளமான இக்கலியில் ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் ஆரோக்யம் வ்ருத்தியாக வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் இந்த புஜங்க ஸ்தோத்ரத்திற்கு எளிய தமிழ் நடையில் பதவாரியாகவும், அதனுடைய உட்கருத்து என்ன என்பதும் எழுதப்படுகிறது.

அதிலும் श्रेयांसि बहुविघ्नानि (ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்னானி) என்ற ந்யாயத்தை அநுஸரித்து, பரமாசார்யாளே, தான் செய்யும் புஜங்கவிருத்த ஸ்தோத்ரமானது, 'விக்னத்தால் தடைபடாமல் பூர்த்தியடைந்து பிறகும் ஸர்வ ஜனங்களிடம் ப்ரஸித்தியை அடையும் காரணத்தால் எல்லா ஜனங்களும் பரம ஸுகிகளாக ஆக வேண்டும்; அரோக திட காத்ராளாகவும் நீடித்து வாழ வேண்டும். அதற்கு யாதொருவிதமான விக்னமும்

வரக்கூடாது என்று எண்ணி, விக்னத்தை நிவர்த்தி செய்து வைக்கும் சக்தியுள்ள விநாயகரை முதல் ச்லோகத்தால் ப்ரார்த்தித்துக் கொள்கிறார்கள். அதாவது :-

விநாயகருடைய சரித்ரமோ, கேட்கின்றவர்களுக்கு
அத்யாச்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகவே இருந்து வருகின்றது.
கணபதியோ என்றைக்கும் சிறு குழந்தையாகவே இருந்த வருகிறார்
என்பது ஸகல புராணங்களிலும் ப்ரஸித்தமானது. அவர் செய்யும்
கார்யமோ, குழந்தைகள் செய்யும் கார்யங்களல்ல. மலை போல்
மனிதனுக்கு வரும் விக்னங்களை தன்னை ஸ்மரித்த மாத்ரத்தில்,
பொடியாக்கிவிடுகிறார். மலையை உடைப்பது சிறு குழந்தையின்
கார்யமாகுமா? சரீரத்தால் சிறுவன் என்று நினைத்து மோசம்
போகக்கூடாது. எல்லாருக்கும் மேலான தெய்வம் என்றே இந்த
விநாயகரை நினைக்க வேண்டும். இந்த புஜங்க விருத்தத்தால், எந்த
ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் ஸ்துதிக்கப்படுகிறாரோ, அந்த கடவுள் வல்லீ
தேவியை பரிணயம் கொண்ட காலத்திலும் இந்த விநாயகர்
மூலமாகத்தான் அவருக்கு கார்யமானது ஸித்தியடைய
வேண்டியதாயிருந்தது. இதுவும் ஸ்காந்த மஹா புராணத்தில்
ப்ரஸித்தமானது. மலையைப் போலுள்ள விக்னம் என்று சொன்னதால்,
மலையாவது கண்ணுக்குப் புலப்படும்; உடைக்கலாம்; மனிதனுக்கு ஒரு
ஸத்கார்யத்தில் ஏற்படும் விக்னங்களோ பூர்வ ஜன்மாக்களில் செய்த
பாபங்களே தான் ஆகும். அதுவோ கண்ணுக்குத் தென்படாது.
அதைக்கூடக் கண்டுபிடித்து நாசம் செய்து, தன் பக்தனை ரக்ஷிக்கும் சக்தி
உள்ளவரே மஹா கணபதி என்று சொல்லப்படுவார்.

கணபதியை பூஜிக்க வேண்டுமென்ற அவச்யமானது
லோகத்திலுள்ள கார்யங்கள் விக்னமில்லாமல் நடைபெற வேண்டும்
என்பதற்காக மாத்ரமில்லை. வேதங்களில் சொல்லப்படுகிற
தேவதைகளைப் பூஜிக்க வேண்டுமானாலும், மற்ற தேவதைகளுடைய
பூஜைகளில் விக்னம் வராமல் இருக்க வேண்டுமானாலும், இந்த

கணபதியை முதலில் பூஜித்துத்தான் ஆகவேண்டும். ஆகையால், எல்லா தேவதைகளுக்கும் மேலான தெய்வமானதால், ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியை ஸ்துதிப்பதற்கும் முன்பாக மஹா கணபதியை பரமாசார்யாள் நிர்விக்னமாக தன் கார்யம் நிறைவேற வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்துக் கொள்கிறார்கள்.

மஹா கணபதியின் முகமோ யானையின் முகத்தைப் போலாகும். யானைகளோ ஸிம்மங்களைக் கண்டால் நடுங்கி ஓடும். இந்த யானையையோ ஸிம்மங்களெல்லாம் பூஜிக்கின்றன. இதுவும் ஒரு ஆச்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. இதனால் ஸிம்மங்களையும் தன் வசப்படுத்திக் கொள்ள, மஹா கணபதியினுடைய மஹா மந்த்ரமானது ஓர் முக்யமான உபாயமாகும் என்று தெரிகிறது.

ச்யாமளன் என்ற ஒரு வேடனானவன் அரண்யத்தில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் ஒரு ஸிம்மத்தினுடைய த்ருஷ்டிக்கு அவன் யோக்யனாகிவிட்டான். தன்னைக் குறிப்பாக வைத்து ஸிம்மம் தன்னிடம் பாய்வதற்கு ஆரம்பிக்கும் முன்பே அங்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஸுமேதா: என்ற மஹர்ஷியினுடைய ஆச்ரமத்திற்குள் நுழைந்து விட்டான். ஸிம்மத்திற்குப் பயந்து கொண்டு ஓடி வந்த இந்த வேடனை அந்த மஹர்ஷிஅபய ப்ரதானம் செய்து தன் அருகில் உட்காரவைத்துக் கொண்டு ரக்ஷித்தார். ஸிம்மமும் ஆச்ரமத்தின் வாசலில் இருந்து கொண்டு, இந்த வேடனுடைய ஆகமனத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. மஹர்ஷியும் மாத்யான்ஹிக காலத்தில் ஸ்னானம் செய்வதற்காக ஆச்ரமத்தை விட்டு வெளியில் வந்தார். இந்த வேடனும் மஹர்ஷியுடன் தொடர்ந்து வந்தான். ஸிம்மமோ, மஹர்ஷியைப் பார்த்தவுடன் பஹுவேகமாக ஓடி விட்டது. வேடனுக்கு அது மிகுந்த ஆச்சர்யத்தைக் கொடுத்தது. உடன் ரிஷியைப் பார்த்து 'என்னை விரட்டி வந்த ஸிம்மமானது தங்களைக் கண்டு மிரளுகிறதே! அதன் காரணம் என்ன?' என்று கேட்க, அந்த வேடனுக்கு 'காணாபத்யம்' என்ற மந்திரத்தின் மஹிமை என்று சொன்னார். வேடனும் அந்த மந்த்ரத்தை தனக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டுமென்று மஹர்ஷியிடம் யாசிக்க, மஹர்ஷியானவர் அந்த மந்திரத்தை உபதேசித்து, நிர்பயனாகச்

செய்தார். பிறகு அந்த மந்தரத்தின் மஹிமையால் இவனை விரட்டி வந்த ஸிம்மமும் இவனைக் கண்டவுடன் மிரள ஆரம்பித்தது.

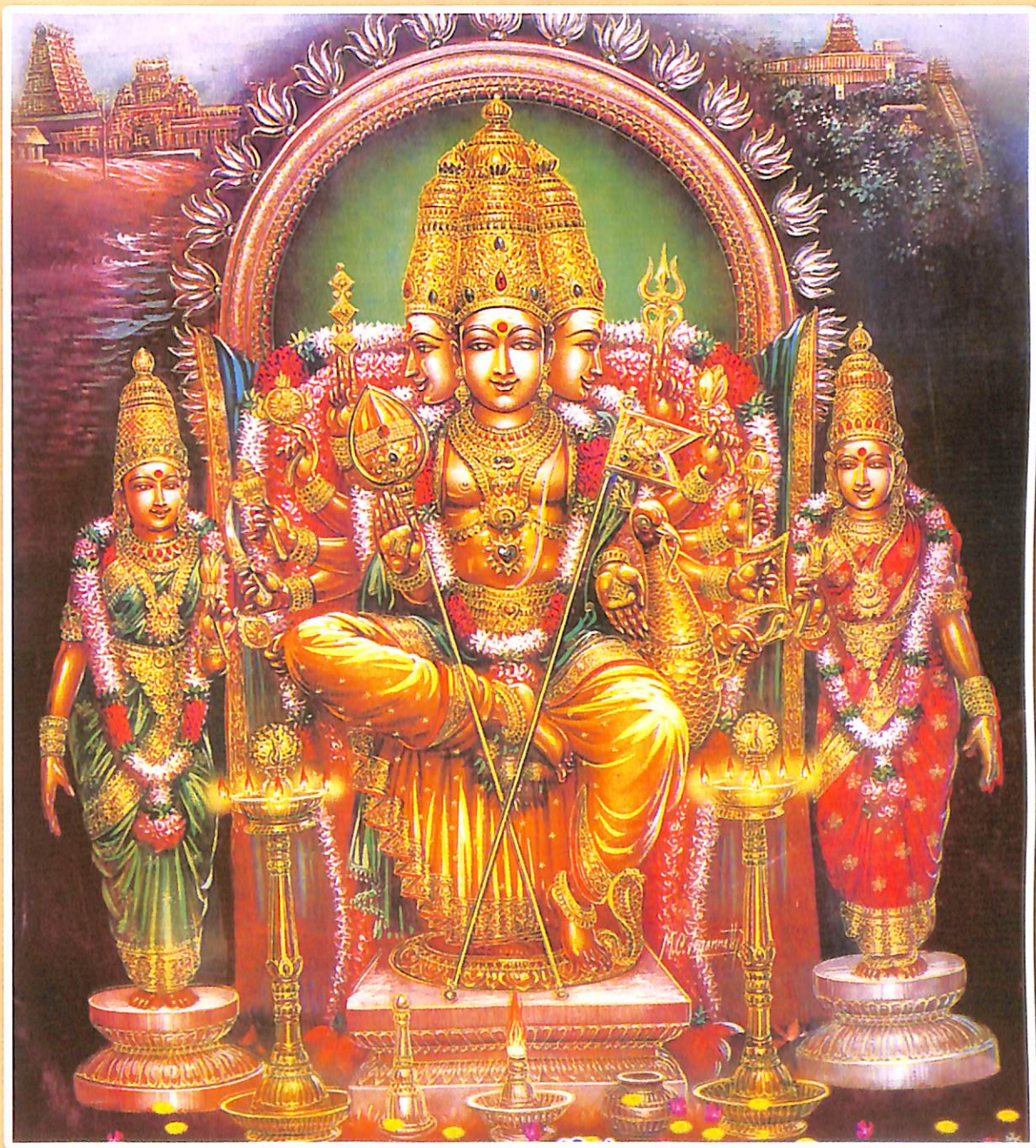
ஆகையால் கணபதியானவர் யானை முகத்தோடு கூடினவரானாலும் மந்தரமூர்த்தியானதால் ஸிம்மத்தினாலேயும் பூஜிக்கத் தகுந்த மஹிமையுள்ளவர். இந்த விஷயமானது கணபதி புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தவிரவும், आस्यं (ஆஸ்யம்) என்றால் முகத்திற்குப் பெயர் உண்டு. பஞ்சாஸ்யம் என்றால் 5 முகத்தோடு கூடின பரமேச்வரன் என்று அர்த்தமாகிறது. பரமேச்வரனாலேயும் பூஜிக்கத்தகுந்தவர் என்ற பொருளை पञ्चास्यमान्या பஞ்சாஸ்யமான்யா என்ற பதமானது ப்ரகாசப் படுத்துகின்றது. பரமேச்வரனும் த்ரிபுராஸூரனுடன் யுத்தம் செய்யும் காலத்தில், அநேக அஸ்த்ரங்களை ப்ரயோகம் செய்தும், த்ரிபுராஸூரனை ஸம்ஹாரம் செய்ய முடியாமல் கஷ்டப்பட்டார். அதற்குக் காரணமோ, த்ரிபுராஸூரன் எந்த அஸ்த்ரமானாலும் தன்னுடைய சரீரத்தை பாதிக்காமல் தடைபடுத்தக்கூடிய விக்ன யந்த்ரத்தை ஸ்தாபனம் செய்ததேதான். விக்ன யந்த்ரத்தால் ஒரு கோட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு, அதற்குள் தான் வாஸம் செய்ததால் பரமேச்வரனால் ப்ரயோகம் செய்யப்படும் ஸகல அஸ்த்ரங்களும் கோட்டைக்கு வெளியிலேயே, பயனில்லாமல் வீணாகப் போனதேயன்னியில், த்ரிபுராஸூரனை ஸம்பந்தித்து ஹிம்ஸையைச் செய்யவில்லை. இந்த விக்னயந்த்ரத்தால் கட்டப்பட்ட கோட்டையை பேதிக்க பரமேச்வரனுக்கும் உபாயம் தெரியாமல் நாரதர் மூலமாக மஹாகணபதியை உபாஸிக்கும்படி சொல்லப்பட்டு, கோட்டைக்கு வெளியில் ப்ரணவ ஸ்வரூபியான மஹா கணபதியை பூஜித்ததாக புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பிறகு தான் மஹா கணபதி பரமேச்வரனுக்கு ஸஹாயம் செய்ததால், விக்னயந்த்ரத்தை பேதித்து பரமேச்வரனும் த்ரிபுராஸூரனை ஸம்ஹாரம் செய்ய முடிந்தது. அதிலிருந்துதான், பரமசிவனை தர்சனம் செய்பவனும் முன்பாக மஹா கணபதியை தர்சனம் செய்யும் ஸம்ப்ரதாயமும் ஏற்பட்டது.

தவிரவும், சிவ பஞ்சாக்ஷரீ என்ற மஹாமந்த்ரத்தை ஜபம் செய்கிறவர்கள் காணாபத்ய மந்த்ரத்தை ஜபம் செய்த பின்புதான் ஜபம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசாரமும் வெளியாகிறது.

ப்ரம்மா, இந்த்ரன் முதலான தேவர்களும் தாங்கள் எந்தக் காரியத்தை ஆரம்பித்தாலும், முன்பு மஹா கணபதியை ஸ்தோத்ர பூஜைகளால் ஸந்தோஷிக்கச் செய்து, ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்புதான் கார்யத்தை ஆரம்பிப்பார்கள். விக்னங்களுடைய கூட்டங்களுக்கு நியந்தாவானதினாலேயே, கணேசன் என்று அந்த பகவானுக்குத் திருநாமம் ஏற்பட்டது. என்றைக்கும் நித்யகல்யாணமூர்த்தியாவார். கணேசனை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு எப்பொழுதும் கல்யாணம் - மங்களம் தான். 'இவ்வித மஹிமையுள்ள மஹா கணபதியானவர் எப்பொழுதும் எனக்கு மங்களத்தையே செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும் - லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் பெருகும்படி செய்ய வேண்டும்; நான் ஆரம்பிக்கும் இந்த புஜங்க ஸ்தோத்ரமானது, விக்னமன்னியில் முடிவுபெற்று, சந்த்ர ஸூர்யன் உள்ளவரையிலும் லோகத்தில் ப்ரகாசத்தை அடைய வேண்டும்' என்று பரமாசார்யாள் மஹா கணபதியை மேற் சொன்ன ஸ்லோகத்தால் ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள்.





ஸ்ரீ ஆறுமுகஸ்வாமி

2. ஸ்ரீ சங்கரரின் விநயபாவம்

ஸுப்ரமண்யோபாஸனம் மஹாபாண்டித்யத்தை
அடைய ஹேது.

न जानामि शब्दं न जानामि चार्थं
न जानामि पद्यं न जानामि गद्यम् ।
चिदेका षडास्या हृदि द्योतते मे
मुखान्निस्सरन्ते गिरश्चापि चित्रम् ॥२॥

ந ஜாநாமி ஸப்தம் ந ஜாநாமி சார்த்தம்
ந ஜாநாமி பத்யம் ந ஜாநாமி கத்யம் ।
சிதேகா ஷடாஸ்யா ஹ்ருதித்யோததே மே।
முகாந் நிஸ்ஸரந்தே கிரச்சாபி சித்ரம் ॥2॥

பதவுரை : -

शब्दं	
ஸப்தம்	- ஸப்தத்தை
न जानामि	
ந ஜாநாமி	- அறிந்தவனல்ல
अर्थं च	
அர்த்தம் ச	- பொருளையும்
न जानामि	
ந ஜாநாமி	- அறிந்தவனல்ல
पद्यं	
பத்யம்	- நான்கு விதமான பதங்களோடு கூடின ச்லோகத்தையும்
न जानामि	
ந ஜாநாமி	- அறிந்தவனல்ல.

गद्यम्

கத்யம்

- சூர்ணிகைகளையும்

न जानामि

ந ஜாநாமி

- அறிந்தவனல்ல

मे

மே

- என்னுடைய

हृदि

ஹ்ருதி

- மனதில்

एका

ஏகா

- ஒரு

चित्

சித்

- ஒளியானது

षडास्या (सती)

ஷடாஸ்யா (ஸதீ)

- ஆறுமுகத்தோடு கூடினதாய்க் கொண்டு

द्योतते

த்யோததே

- ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது

अतः

அத:

- அக்காரணத்தால்

मुखात्

முகாத்

- (என்னுடைய) முகத்தினின்றும்

चित्रम्

சித்ரம்

- ஆச்சர்யமான

गिरश्चापि

கிரஸ்சாபி

- வாக் விலாஸங்களும்

निस्सरन्ते

நிஸ்ஸரந்தே

- வெளியில் வந்து ப்ரகாஸிக்கின்றன.

தாத்தார்யம்:-

ஸ்ரீமதாசார்யாள் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளுக்கு எதிரில் தன்னுடைய விநயபாவத்தை ப்ரகாசப்படுத்திக் கொள்கிறார் :-

‘ஹே ஸ்வாமிந்! உம்மை ஸ்தோத்ரம் செய்ய நான் உமக்குமுன் வந்து நிற்கிறேன். அது பெரிய ஸாஹஸமாகும். அதை நீர் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். எந்தப் பொருளை, எந்த சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்க வேண்டுமென்ற ஈச்வரனுடைய ஸங்கேதத்தை நான் அறிந்தவனல்ல; எந்தப் பாதத்தால் எந்தப் பொருளை வ்யவஹரிக்க வேண்டுமென்று ஈச்வரன் நியமனம் செய்திருக்கிறார். संज्ञा, संज्ञि संबद्ध ज्ञानं ईश्वरसंकेत शक्तिः। (ஸம்க்ஞா, ஸம்க்ஞி ஸம்பத்த ஞாநம் ஈஸ்வரஸம்கேத சக்தி:) என்ற ந்யாயமர்யாதையே எனக்குத் தெரியாது. ஒரு பதமும், ஒரு பொருளும் தெரியாமலிருக்கும் எனக்கு, ‘ஒவ்வொரு பாதங்களுக்கும் இவ்வளவு அக்ஷரங்கள் இருக்க வேண்டும்; அந்த அக்ஷரங்களிலும் ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கம் என்ற நியமங்கள்; அவ்விதமுள்ள அக்ஷரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாதங்கள் இவ்வளவு இருக்க வேண்டும்’ என்ற நியமத்திற்குட்பட்ட ச்லோக ரசனையை நான் எப்படிச் செய்ய முடியும்? அக்ஷர நியமங்களோ, பாத நியமங்களோ இல்லாத போனாலும், தண்டாகாரமாக, சூர்ணிகையாகவாவது உம்மை ஸ்துதிக்கலாமோ என்றாலும் சப்தத்தை அறியாத நான் கத்ய ரூபமான சூர்ணிகையை எப்படி ரசனை செய்வேன்! ஆகையால் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளைப் பற்றி நான் எவ்விதம் ஸ்துதிக்க முடியும்?

ஆகிலும் எனக்கொரு தைர்யமுண்டு. அதாவது: என்னுடைய மனதில் எப்பொழுதும் ஒரு சைதன்யமானது (ஒளியானது) ப்ரகாசித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. அதற்கு ஸமானமாக எந்த ஒளியையும் சொல்ல முடியாது. நிகரற்ற தேஜஸ்ஸாகும். அதற்கு ஆறுமுகங்களும் ப்ரகாசித்து

வருகின்றன. அந்த மஹிமையைக் கொண்டு என்னுடைய முகத்தினின்றும், மலையில் அருவி ஜலம் வருவது போல் வாக்காகிற அம்ருதங்கள் ப்ரவஹித்துக் கொண்டே வருகின்றன. அந்த வாக் விலாஸமோ கேழ்க்கும் ஜனங்களுக்கு பரம ஆச்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயும் இருக்கிறது. அபூர்வமான பெருளையும், தத்வங்களையும், ப்ரகாசப்படுத்துகிறபடியால் அந்த வாக் விலாஸம் ரொம்பவும் மேன்மை தங்கியது என்பதில் ஆக்ஷேபணையேயில்லை. சப்தத்தையோ, அர்த்தத்தையோ அறியாதவனுடைய முகத்திலிருந்தும் வாக்விலாஸங்கள் ப்ரவஹிக்கின்றன என்பதும் ஒரு பெரிய ஆச்சர்யமே. அதனால் ஹ்ருதயகமலத்தில் வாஸம் செய்கிற குஹனுடைய அருள்தான் அதற்குக் காரணமாகும். நான் எந்தக் கடவுளுக்கெதிரில் நின்று வருகிறேனோ அந்த ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியே என் ஹ்ருதயத்திற்குள் ப்ரவேசித்து தன்னைத் தானாகவே ஸ்தோத்ரம் செய்துகொண்டு, இந்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு நான் கர்த்தா என்ற கீர்த்தியை எனக்கு லோகத்தில் பரவச் செய்கிறார். அன்னியில் நான் இதில் யாதொரு ஸம்பந்தமும் இல்லாதவன் என்பது நிச்சயமாகிறது. இதனால் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளின் உபாஸனமானது மேலான பாண்டித்யத்தை அடைவதற்கு முக்ய காரணமுமாகிறது.



3. வேதார்த்தங்களின் லக்ஷ்யம்

मयूराधि रूढं महावाक्य गूढं
मनोहारि देहं महच्चित्तगेहम् ।
महीदेव देवं महावेद भावं
महादेव बालं भजे लोकपालम् ॥३॥

மயூராதி ரூடம் மஹாவாக்ய கூடம்
மனோஹாரி தேஹம் மஹச்சித்த கேஹம் ।
மஹீதேவ தேவம் மஹாவேத பாவம்
மஹாதேவ பாலம் பஜே லோகபாலம் ॥3॥

பதவுரை : -

- | | |
|-----------------------------------|--|
| मयूराधिरूढं
மயூராதிருடம் | - மயில் வாஹனத்தில் ஏறிக்
கொண்டிருப்பவராயும். |
| महावाक्य गूढं
மஹாவாக்ய கூடம் | - நான்கு விதமான மஹாவாக்யங்களுக்கும்
லக்ஷ்யமான பொருளாயும். |
| मनोहारि देहं
மனோஹாரி தேஹம் | - பார்க்கிறவர்களுடைய மனதை
அபஹரிக்கும் அழகுவாய்ந்த தேஹத்துடன்
கூடினவராயும். |
| महच्चित्तगेहम्
மஹச்சித்த கேஹம் | - மஹான்களுடைய மனதை வீடாக
உடையவராயும். |
| महीदेव देवं
மஹீதேவ தேவம் | - ப்ராம்மணஜாதிக்கு அவச்யம் உபாஸிக்கத்
தகுந்தவராயும். |

महावेद भावं

மஹாவேத பாவம்

- நான்கு வேதங்களுடைய
மஹாதாத்தர்யத்திற்கு
விஷயமாயும்.

लोकपालम्

லோகபாலம்

- ஸர்வ ஜகத்தையும் பரிபாலிக்கும்
சக்தியுள்ளவராயுமிருக்கிற.

महादेव बालं

மஹாதேவ பாலம்

- பரமேச்வரனுடைய புத்ரனான
ஸுப்ரமண்யக் கடவுளை.

भजे

பஜே

- பஜிக்கின்றேன்.

தாத்தர்யம் :-

அனாதியாயும், அபௌருஷமாயும், ஸ்வயமாகவே ப்ரமாணமாயும் உள்ள ஸகல வேதங்களும், ப்ரக்ருதமான ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியை ஸ்துதிக்க யத்னம் செய்தும், यतो वाचो निर्वर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह (யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ) என்ற சாஸ்த்ரப்படி வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாததான மஹிமையோடு கூடின ஸ்வரூபத்தைத் தான் போதிக்கமுடியாமல் பராபவத்தை அடைந்து அவ்விதத்திலும் அந்த ஸ்வரூபத்தை நாம் ஆச்ரயித்தே தீருவது என்ற தீர்மானத்துடன் ஸகல வேதங்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து தமது தபோமஹிமையால் மயில் புகுதியாக ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஸுப்ரமண்யஸ்வாமிக்கு வாஹனமாகி தங்களுடைய மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டதாக ஸ்கந்தோபநிஷத் முதலான நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

मयूरभावं निगमाः तपसा प्राप्य षण्मुखम् ।

उद्वाह्य तृप्तिं परमां, संप्रापुः सर्वदा भुवि ॥

மயூரபாவம் நிகமா: தபஸா ப்ராப்ய ஷண்முகம்।

உத்வாஹ்ய த்ருப்திம் பரமாம், ஸம்ப்ராபு: ஸர்வதா புவி ॥

என்ற ஸ்காந்தபுராண வாக்யமும், வேதந்தான் மயில் என்பதில் ப்ரமாணமாகும்.

தவிரவும், प्रज्ञानं ब्रह्म, अयमात्मा ब्रह्म, तत्त्वमसि, अहं ब्रह्मास्मि (ப்ரக்ஞானம் ப்ரஹ்ம, அயமாத்மா ப்ரஹ்ம, தத்வமஸி, அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி) என்று நான்கு மஹா வாக்யங்கள் வேதங்களில் உள்ளன. 'ஜீவனும் பரப்ரம்மமும் ஒன்று' - ஒரே தத்வம்தான் என்று போதிக்கும் வாக்யத்தை மஹா வாக்யம் என்று சொல்வார்கள். மேற்சொன்ன நான்கு வாக்யங்களுக்குள், प्रज्ञानं ब्रह्म (ப்ரக்ஞானம் ப்ரஹ்ம) என்ற முதல் வாக்யமானது பரப்ரம்மத்தினுடைய ஸ்வரூப லக்ஷணத்தைச் சொல்லும் வாக்யமாகும். 'சித் என்ற ப்ரகாசமே ப்ரம்மத்தினுடைய ஸ்வரூபம்' என்று அந்த வாக்கியத்தின் தாத்பர்யமாகும்.

இரண்டாவதான अयमात्मा (அயமாத்மா) என்ற வாக்யமோ, आत्मा (ஆத்மா) என்ற வஸ்துவானது எப்படி எப்பொழுதும் ப்ரத்யக்ஷமாகவே புலப்படக்கூடியதோ, அதுபோல் அந்த ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ப்ரம்மம் என்பது வேறில்லாததால், ப்ரம்மத்தினுடைய ஸ்வரூபத்திலும் வேதாந்தமென்ற சப்த ப்ரமாணத்தால் சொல்லப்பட்டு, ஸன்னிக்ருஷ்டமான விஷயத்தோடு கூடின शब्दापरोक्षं (சப்தாபரோக்ஷம்) என்ற ப்ரத்யக்ஷமே ப்ரமாணமாகும் என்ற தாத்பர்யமானது வெளியாகிறது. அதனால் இரண்டாவது மஹாவாக்யம் ப்ரமாண வாக்யமாகும்.

மூன்றாவதான, तत्त्वमसि (தத்வமஸி) என்ற வாக்யமோ, 'ஜீவன் ப்ரம்மம்தான்' என்று போதிக்கிற வாக்யமாகும். ஆகையால் அதை உபதேச வாக்யம் என்று சொல்வார்கள்.

நான்காவதான अहं ब्रह्मास्मि (அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி) என்ற வாக்யமோ फल (பல) வாக்கியமாகும். ब्रह्मभावापत्ति (ப்ரஹ்மபாவாபத்தி) என்ற மோக்ஷத்தை போதிக்கிறபடியால் அந்த வாக்யம் பல வாக்யமாக ஆகும்.

இந்த நான்கு மஹாவாக்யங்களுக்கும் எது பொருளோ அதைத்தான் அகண்டமான ப்ரம்மம் என்று வேதாந்திகள் கூறுகிறார்கள். அந்த அகண்டமான ப்ரம்மம்தான் ப்ரக்ருதத்திலுள்ள ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியாக பரமாசார்யாளுடைய த்ருஷ்டிக்கு புலப்படுகிறது. ப்ரம்மத்தைக் காட்டிலும், ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி வேறல்ல. அதைத்தான் 'மஹாவாக்யங்களில் கூடமாக (ரஹஸ்யமாக) ப்ரகாசிக்கும் ப்ரம் பொருளே நீ' என்று குறிப்பிட்டு பரமாசார்யாள், महावाक्यगूढ (மஹாவாக்யகூடம்) என்ற பதத்தால் சொல்கிறார்கள். இதனால் ஸகல வேதாந்தங்களுக்கும் எந்த ப்ரம்மத்தினிடம் தாத்தப்ரயம் என்ற வேதாந்த நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த ப்ரம்மம் தான் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தவிரவும், உபநிஷத்துக்களாகிற திவ்ய ஸ்த்ரீகளுடைய மனதையும் அபஹரிக்கக்கூடிய ஸௌந்தர்யத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேஹத்தோடு கூடினவர். இதனால் பரமேச்வரனுடைய நெற்றிக்கண்ணால் எரிக்கப்பட்ட மன்மதனே தேவியினுடைய கடாஷ தீக்ஷையால் மறுபடியும் உருவம் கொண்டு ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியாக ப்ரகாசிக்கின்றார் என்ற தாத்தப்ரயமும் வெளியாகிறது. ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியின் சரீரத்தின் அழகு போல் மற்ற எந்த தேவர்களுக்கும் இவ்விதம் ஸௌந்தர்யம் இல்லை என்பதும் ஸித்தமாகிறது.

मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः।

மந ஏவ மனுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:

என்ற சாஸ்த்ரப்படி மனதிற்கு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் லயம் ஏற்பட்டால் மோக்ஷமும், ஜகத்தினிடத்தில் பற்றுதல் ஏற்பட்டால் பந்தமும் ஏற்படும் என்ற தெரிகிறபடியால் மோக்ஷம் என்ற புருஷார்த்தத்தை விரும்புகிறவர்கள் ப்ரபஞ்ச வாழ்க்கையை வெறுத்து ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தினிடத்தில் மனதை ஸ்திரப்படுத்த வேண்டும். மனதோ சஞ்சலமான ஸ்வபாவமுள்ளதாகையால் ஒரு மனிதன் தானாக மனதை

ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ஸ்திரப்படுத்த முடியாது. இந்த ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியை தர்சனம் செய்தாலோ, ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியினுடைய மஹாமந்த்ரமான ஷடக்ஷரியை ஜபம் செய்தாலோ, அவர்களுக்கு பகவானே தன்னுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை தர்சனம் கொடுத்து, தன்னுடைய தேஹத்தின் அழகால் அவர்களுடைய மனதை பரப்ரம்மமாகிய தன்னிடம் தானே அபஹரித்துக் கொள்கிறார். இதனால் ஸுப்ரமண்ய உபாஸனம் மோக்ஷத்திற்கு நிகரற்ற ஸாதனம் என்பது வெளியாகிறது. அக்காரணத்தைக்கொண்டுதான், மஹான்களாகிய ஞானிகளும், தன்னுடைய மனதை ஸுப்ரமணியக் கடவுளுக்கு வாஸம் செய்யக் க்ரஹமாகக் கொடுத்துவிட்டார்கள். அதைத்தான் பரமாசார்யாளும் महच्चित्तगेह (மஹச்சித்தகேஹம்) என்ற பதத்தால் சொல்கிறார்கள். மஹான்களுடைய மனதையே வீடாக உடையவர் என்பதே அந்தப் பதத்தின் பொருளாகும்.

ப்ரம்மண ஜாதிக்கு ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி தான் முக்கியமாக பூஜிக்கத்தக்க தெய்வமாகும். ஆன்ஹிகம் முதலான க்ரந்தங்களில் பஞ்சாயதன பூஜையை விசேஷமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. आदित्यं अम्बिकां विष्णुं गणनाथं महेश्वरं (ஆதித்யம் அம்பிகாம் விஷ்ணும் கணநாதம் மஹேஸ்வரம்) என்ற வாக்யத்தால் ஸூர்யபகவான், பார்வதி, மஹாவிஷ்ணு, மஹாகணபதி, பரமேஸ்வரன் என்ற 5 தேவதைகளைத் தான் முக்கியமான தேவதைகள் என்றும் அந்த தேவதைகளை பூஜிப்பதற்குத்தான் பஞ்சாயதன பூஜையென்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. பூஜிக்கத் தகுந்த தேவதைகளுக்குள் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியைக் குறிப்பிடவில்லை. ப்ரக்ருதத்தில் பரமாசார்யாளோ मही देवदेवं (மஹீ தேவதேவம்) என்ற பதத்தால் ப்ரம்மணனுக்கு ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியை முக்ய தேவதையாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதை கவனிக்கும்பொழுது எந்த மந்த்ரங்களானாலும், 'ஓம்' என்ற ப்ரணவ ஸம்பந்தமில்லாத மந்த்ரமே இல்லாததால், ப்ரணவம் என்றது ஓங்காரத்தில் அர்த்தமானதால் ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தி எல்லா மந்த்ரஜபங்களிலும்

ஸம்பந்தப்படுகிறார் என்றும் ஸித்திக்கிறது. எந்த பூஜையிலும் ஆத்ம பூஜையில்லாத பூஜையே இல்லாததால் மஹாவாக்யகூடம் என்ற பதத்தால் ஆத்மஸ்வரூபம் என்று ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியை வர்ணித்திருப்பதால், எந்த தேவதையை எவன் பூஜித்தாலும் அவன் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியையும் பூஜித்துதான் ஆக வேண்டும் என்பது ஸித்தமாகிறபடியால் எல்லா பூஜைகளிலும் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி பூஜிக்கப்படுகிறார். பஞ்சாயதன பூஜையில் கணக்கிடப்பட்ட தேவதைகளோ, அவரவர்களை பூஜை செய்யப்படும் காலத்தில் மட்டுமே அவர்கள் பூஜை செய்யப்பட்டவர்களாவார்கள். ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியோ எல்லா தேவதையினுடைய பூஜையிலும் 'ஓம்' காரத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் ஸம்பந்தம் இருப்பதால், பூஜிக்கப்பட்டவராகவே ஆகிறார். ஆகையால் ப்ராம்மணனுக்கு ஸுப்ரமண்யோபாஸனமானது அவச்யமானது.

தவிரவும், பரமேச்வரனுடைய புத்ரனாகவும் ஸுப்ரமண்யமூர்த்தி ஆகிறார். ब्राह्मणानां रुद्रो अधिदेवता என்ற (ப்ராஹ்மணாநாம் ருத்ரோ அதிதேவதா) என்ற சாஸ்த்ரத்தை அநுசரித்து சிவபூஜை செய்யாதவன் ப்ராம்மணனாகவே ஆகமாட்டான் என்பது தெரியவருகிறது. ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியோ ஸிவபுத்ரனானதால் ப்ராம்மணனுக்கு ஸுப்ரமண்ய பக்தியும் அவச்யமானது என்பதில் ஆக்ஷேபணையேயில்லை.

ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், உபமானம், சப்தம், அர்த்தாபத்தி, அநுபலப்தி என்ற ஆறுவிதமான ப்ரமாணங்களுக்குள் வேதம் என்ற சப்த ப்ரமாணம்தான் மேலான ப்ரமாணம் என்பது ஸர்வ வாதிகளாலும் ஒப்புக் கொள்ளத் தகுந்தது. அந்த வேதத்தால் போதிக்கப்படும் பொருளைத்தான் பரப்ரம்மம் என்று சொல்லுவார்கள். அந்த வேதங்களும் அவாந்தர தாத்பர்யம் என்றும், மஹா தாத்பர்யம் என்றும் இரண்டு வித தாத்பர்யத்தை ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். மஹா தாத்பர்யமானது ப்ரம்மத்தினிடத்தில்தான். அந்த ப்ரம்மம் ப்ரக்ருதமான ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியே. भावं (பாவம்) என்றால் தாத்பர்யம் என்று எண்ண வேண்டும். महावेद भावं (மஹாவேத

பாவம்) என்றதால் வேதங்களுக்கு மஹா தாத்தர்யமானது எந்த வஸ்துவினிடம் ஏற்படுமோ, அந்த வஸ்துவே ப்ரக்ருதமான தேவதை என்பது ஸித்தமாகிறது.

महादेवोपि बालः कदाचित् यस्य (மஹாதேவோபி பால: கதாசித் யஸ்ய) என்ற ஸமாஸத்தை அனுஸரித்து, ஸர்வ வித்யைக்கும் நிதியான பரமேச்வரன்கூட, ப்ரணவத்தின் 'பொருள் என்ன' வென்று தெரிந்து கொள்ளாத காரணத்தால், ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியினுடைய ஸன்னிதியில் அக்ருனாக இருந்து கொண்டு ப்ரணவத்தின் அர்த்தத்தை ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி மூலமாக அறிந்து கொண்டார் என்பதும் வெளியாகிறது.

अज्ञं हि बालमित्याहुः पितेत्येव च मन्त्रं (அக்ரும் ஹி பாலமித்யாஹு: பிதேத்யேவ ச மந்த்ரதம்) என்ற ந்யாயத்தால் தத்வத்தை தெரிந்துகொள்ளாதவன் பாலன் என்றும், அறிந்தவன் தகப்பன் என்றும் ஆகிறது. 'ஓம்' காரம் என்ற ப்ரணவத்தின் அர்த்தத்தின் விஷயத்தில் பரமேச்வரன் பாலனாகவும் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி பிதாவாகவும் ஏற்பட நேர்ந்து விட்டது.

ஸுப்ரமண்ய கடவுள் குழந்தைப் பருவத்தில் வீரபாஹு முதலான தன்னுடைய ப்ராதாக்களோடு, ஒரு ஸமயம் மஹா கைலாஸத்தில் வெளிவாசலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ப்ரம்மாவானவர் பரமேச்வரனை தர்சனம் செய்ய கைலாஸத்திற்குள் நுழைந்தார். ஸுப்ரமண்ய கடவுளுக்குத் தன்னை கேட்காமல் ப்ரம்மாவானவர் கைலாஸத்திற்குள் எப்படி நுழைந்தார்? என்று கோபம் வந்தது. 'திரும்பி வரும்பொழுது பார்த்துக் கொள்வோம்' என்று ப்ரம்மா திரும்பி வருவதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ப்ரம்மாவானவர் பரமேச்வரனை தர்சனம் செய்து விட்டு திரும்பிப்போகும் ஸமயத்தில் ப்ரம்மாவினுடைய கரங்களை ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் பிடித்துக் கொண்டு, 'என்னை கேட்காமல் நீர் எப்படி கைலாஸத்திற்குள் போகலாம்?' என்று கேட்டார். அதற்கு ப்ரம்மாவானவர், 'நீ ரொம்பவும் சிறு குழந்தை.

குழந்தையாகவே இருந்து வா. பெரியோர்களை அவமதிக்காதே. ஸகல வேதங்களைக் கூட ஸ்ருஷ்டித்தவன் நான். நான் உள்ளே போவதற்கு யாரைக் கேட்க வேண்டும்?' என்று கர்வத்துடன் பேசினார். அதைக் கேட்ட ஸுப்ரமண்ய கடவுளுக்கோ அபாரமான கோபம் வந்துவிட்டது. 'வேதத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவன் என்ற அஹங்காரம் உமக்கு இருக்கிறதே. ஸ்வரம் என்றால் என்ன? அதன் பொருள் என்னவென்று சொல்லும் பார்ப்போம்!' என்றார். அந்த ஸ்வரம் என்பதுதான் ப்ரணவமாகும். ப்ரம்மாவுக்கும் அதன் பொருள் ஸரிவரத் தெரியவில்லை. அந்த தவறுதலுக்காக வீரபாஹு மூலமாக ப்ரம்மாவை காராக்ரஹத்தில் கொண்டு அடைக்கும்படி நியமித்தார். பஹுகாலம் வரையிலும் ப்ரம்மா காராக்ரஹத்தில் வாஸம் செய்தார். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் வீரகேஸரி என்ற மற்றொரு தம்பியை ப்ரம்மபட்டத்தை வஹிக்கும்படி செய்து, ப்ரம்மாவினுடைய கார்யத்திற்கு யாதொரு குறைவுமில்லாமல் ஷண்முகன் நடத்தி வந்தார். வெகுநாட்கள் வரை பரமேச்வரனுக்கு இவ்விஷயமே தெரியவில்லை. பிறகு தெரிந்து, நந்திகேச்வரர் மூலம், காராக்ரஹத்தினின்றும் ப்ரம்மாவை விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்று ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிக்கு சிபார்சு செய்தார். ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியோ, நந்திகேச்வரருடைய சிபார்சையும் லக்ஷ்யம் செய்ய வில்லை. பரமேச்வரனே ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினிடம் நேரில் வந்து ப்ரம்மாவை காராக்ரஹத்தினின்றும் விடும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அதையும் மறுத்துவிட்டார். எதற்காக ப்ரம்மாவை நீ காராக்ரஹ வாஸம் செய்யும்படி செய்தாய் என்று பரமேச்வரன் கேட்க, 'நாங்களெல்லோரும் கைலாஸத்தின் வாசலில் இருக்கும்பொழுது, எங்களுடைய உத்திரவன்னியில் ப்ரம்மா கைலாஸத்திற்குள் நுழைந்தார். திரும்பி வரும் பொழுது, 'ஏனையா எங்கள் உத்திரவன்னியில் நுழைந்தீர்' என்று கேட்க, 'நீங்கள் யாரடா சிறு குழந்தைகள். நானோ வேத கர்த்தா. நான் உள்ளே போவதற்கு யாரைக் கேட்க வேண்டும்?' என்று அஹங்காரமாகப் பேசினார். 'அப்படியானால் ஸ்வரம் என்றால் என்ன? அதன் பொருள் யாது?' என்று நான் கேட்டேன். அது ஒன்றுமே அவருக்குத்

தெரியவில்லை. 'தெரியாது என்று சொன்னாலும் தேவலை. விபரீதமாகப் பிதற்றினார். சாஸ்த்ரத்தினுடைய அர்த்தத்தை விபரீதமாகச் சொல்கிறவனுக்கு சிறைவாஸமானது ஏற்பட்டதனால் காராக்ரஹத்தில் ப்ரம்மாவைப் போட்டேன்'. என்று ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி சொன்னார். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பரமேச்வரனுக்கும் 'ஸ்வரம்' என்றால் என்னவென்பது புலப்படாமல், அதை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலுடன், ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியை மடியில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு இரண்டு கைகளாலேயும் அணைத்து, 'ரஹஸ்யமாக எனக்கு அதைச் சொல்ல வேண்டு'மெனக் கேட்க, பரமசிவனுடைய வலது காதில் ஸுப்ரமணிய ஸ்வாமியானவர், ஸ்வரம் என்பதையும் அதன் பொருளையும் உபதேசித்ததாக ஸ்கந்தபுராணத்தில் ப்ரஸித்தமான கதையாகும். இதனால் பரமசிவனும் ஒரு விஷயத்தில் தான் அறியாதவராக இருந்து ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி மூலமாக அறிந்து கொண்டார் என்று தெரிகிறபடியால், சிவனுக்கும் மேலான பரம பொருள் ஸுப்ரமணியக் கடவுளே என்று தெரிகிறபடியால், அந்த மூர்த்தியை பூஜிக்காமல் எப்படி இருக்கிறது!

ஸர்வலோகத்தையும் ரக்ஷிக்கிற வஸ்துவும் இந்த ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிதான். ப்ராம்மண ஜாதியும், கோக்களும் செழிப்பாக இருந்தால், ஸர்வலோகமும் செழிப்பாக ஆகும். அதை அநுஸரித்துதான்.

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकास्समस्तास्सुखिनो भवन्तु ॥

ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்தாம்
ந்யாய்யேந மாரீகேண மஹீம் மஹீஸா: ।
கோப்ராஹ்மணேப்ய: ஸபமஸ்து நித்யம்
லோகாஸ்ஸமஸ்தாஸ்ஸுகிநோ பவந்து ॥

என்ற ஸாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகும். ஸத்கர்மானுஷ்டானத்தால்தான் தேவர்கள் த்ருப்தி அடைந்து பூலோகத்தில் மழை ஏற்படுகிறது. அந்த

மழையினால் ஸகல ஸஸ்யாதிகளும் வருத்தியாகி, ஸகல ஜீவராசிகளும் திருப்தி அடைகின்றன. ஸத்கர்மாவை அநுஷ்டிப்பதற்கோ, கர்த்தாவாக ப்ராமணன் ஸித்திக்க வேண்டும். தேவர்களுக்கு அந்த கர்மாவில் ஹவிர்பாகத்தைக் கொடுப்பதற்கோ பால், நெய் முதலான த்ரவ்யங்களைக் கொடுக்க கோக்களும் செழிப்பாக இருக்க வேண்டும். ஹோமத்ரவ்யமோ, கர்த்தாவோ இல்லாத போனால் கர்மா நடைபெறாது. அந்த இருவர்களும் செழிப்பாக இருந்தால் ஸத்கர்மாக்கள் நடைபெற்று, அதன்மூலம் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஆஹாராதிகள் ஏற்படும் என்ற கருத்தை வைத்துக் கொண்டுதான் ப்ராமணனும், கோக்களும் க்ஷேமமாயிருக்க வேண்டுமென்று மேற்சொன்ன வாக்யத்தின் கருத்தாகும். ஹோம த்ரவ்யத்தைக் காட்டிலும் கர்த்தாவான ப்ராமணனே முக்யமான உபாயமாகும். ஐஷ (ப்ரஹ்ம) என்ற பதத்தால் ப்ராம்மண ஜாதி என்று அர்த்தம். அந்த ஜாதிக்கு ஹிதத்தைச் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ள தைவத்திற்கு ஐஷ்ய (ப்ரஹ்மண்யம்) என்று பெயர். அதிலும், மிகவும் அதிகமான ஹிதத்தை ப்ராமண ஜாதிக்கு செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ள காரணத்தைக் கொண்டு, ப்ரக்ருதமான தேவதைக்கு ஸுப்ரமண்ய சூஐஷ்ய: (ஸுப்ரஹ்மண்ய:) என்று பெயர் விளங்கி வருகிறது. இவ்விதம் ப்ராம்மண ஜாதி மூலமாக, ஸத்கர்மாக்களை வருத்தி செய்து லோகத்தை ரக்ஷிக்கிறவனானதால் ஸுப்ரம்மண்யக் கடவுளுக்கு லோகபாலன் லோகபால: (லோகபால:) என்ற பெயரும் ஸித்திக்கிறது. இவ்விதம் மஹிமையுள்ள ஷண்முகனை நான் பஜிக்கின்றேன். என் மனதை எப்பொழுதும் அவனுடைய மங்கள விக்ரஹத்திலேயே ஸஞ்சரிக்கும்படி செய்கின்றேன்.



4. உபாஸன மஹிமை

यदा संनिधानं गता मानवा मे
 भवाम्भोधिपारं गतास्ते तदैव ।
 इति व्यञ्जयन् सिन्धुतीरे य आस्ते
 तमीडे पवित्रं पराशक्तिपुत्रम् ॥४॥

யதா ஸந்நிதானம் கதா மாநவா மே
 பவாம்போதிபாரம் கதாஸ்தே ததைவ ।
 இதி வ்யஞ்ஜயந் ஸிந்துதீரே ய ஆஸ்தே
 தமீடே பவித்ரம் பராஸக்தி புத்ரம் ॥4॥

பதவுரை : -

யதா	
யதா	- எப்பொழுது
மானவா:	
மாநவா:	- மனிதர்கள்
மே	
மே	- என்னுடைய
சன்நிதானம்	
ஸந்நிதானம்	- ஸன்னிதியை
கதா:	
கதா:	- அடைந்தவர்களாக ஆவார்களோ, (அதாவது என் ஸன்னிதிக்கு எப்பொழுது வருகிறார்களோ)
தே	
தே	- அந்த மனிதர்கள்

तदैव ததைவ	- அப்பொழுதே
भवाम्भोधिपारं பவாம்போதிபாரம்	- ஸம்ஸாரமாகிய பெரிய ஸமுத்தரத்தின் அக்கரையை
गताः கதா:	- அடைந்தவர்களாக ஆவார்கள்
इति இதி	- என்று
व्यञ्जयन् வ்யஞ்ஜயந்	- ப்ராணிகளுக்கு ஸூசிப்பித்துக் கொண்டு
सिन्धुतीरे ஸிந்துதீரே	- ஸமுத்திரத்தின் கரையில்
यः ய:	- எந்த பகவான்
आस्ते ஆஸ்தே	- பூர்ண ஸாந்நித்யத்துடன் விளங்கி வருகிறாரோ
पवित्रं பவித்ரம்	- மஹா பரிசுத்தமான ஸ்வபாவமுள்ளவராயும்
पराशक्तिपुत्रं பராஸக்திபுத்ரம்	- (ஆர்யஸக்தி) லோகமாதாவான பரதேவதையின் புத்ரனாயும் (விளங்கிவரும்)
तं தம்	- அந்த ஸுப்ரமண்யக்கடவுளை
ईडे ஈடே	- ஸ்துதிக்கின்றேன்

தாத்பர்யம் :-

ஹே ஸ்வாமிந்! நான் உம்முடைய ஸந்நிதிக்கு வந்ததிலிருந்து நீர் எதற்காக ஸமுத்ரக்கரையில் வாஸம் செய்கிறீர் என்பதை யோசித்தேன். அது இப்பொழுதுதான் எனக்கு விளங்குகிறது. உமக்கோ மஹா கைலாஸத்திற்கு அருகில் ஸ்கந்தகிரி என்ற ஒரு ராஜதானியானது விச்வகர்மாவால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டு, மிகவும் சோபையுடன் விளங்கி வருகிறது. அங்கும் நீர் வாஸம் செய்யவில்லை. உம் தாயாரான ஜகதீச்வரிக் கோ, அம்ருதக் கடலினுடைய நடுவில் கல்ப வருஷங்களால் சூழப்பட்ட மணித்வீபம் என்ற ப்ரதேசத்தில், சிந்தாமணி ரத்னத்தால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட திவ்யக்ரஹமும் விளங்கி வருகிறது! அங்கும் நீர் அதிகமாக வாஸம் செய்து நான் பார்த்ததில்லை. எப்பொழுதும் இந்த ஸமுத்ரக்கரையில்தான் நீர் பாஸிக்கின்றீர். சில பெளராணிகர்கள் ஸமுத்ரத்தினுடைய நடுவில் அமைக்கப்பட்ட வீரமஹேந்த்ர பட்டணத்திற்கு அதிபதியான சூரபத்மாவோடு யுத்தம் செய்து அவனை வதிப்பதற்கு இந்த ஸ்தலத்தை யுத்ததளமாக பகவான் வைத்துக் கொண்டிருந்ததால், 'நமக்கு இந்த இடத்தில் ஐயம் ஏற்பட்டபடியால் இங்கேயே வாஸம் செய்ய வேண்டும்' என்பதை காரணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். நான் நினைப்பதோ 'நான் ஸமுத்திரக்கரையில் வஸிக்கிறபடியால், என் ஸன்னிதிக்கு எவர்கள் வந்து என்னை தர்சனம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் உடன் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தை தாண்டிவிட்டவர்களாக ஆவார்கள். அதாவது பிறப்பு, இறப்பு என்ற துக்கத்திலிருந்தும் விடுபட்டவர்களாக ஆகி பரமானந்த பரிதாளாவார்கள்' என்பதை லோகத்தில் ப்ரசாரம் செய்வதற்காகத்தான் நீர் இவ்விதம் ஸமுத்திரக்கரையில் வாஸம் செய்கின்றீர் என்று நான் நினைக்கிறேன். அதுதான் உண்மையென்றும் என்னுடைய ஸித்தாந்தமாகும். ஆகையால் நானும் என் புண்யவசத்தால் உம் ஸந்நிதிக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டேன். ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் விழுத்தனாயும் ஆகி விட்டேன். இவ்விதம் ச்ரமமில்லாமல் முக்தனாக செய்த உமக்கு நான் என்ன ப்ரத்யுபகாரம்

செய்வேன். கேவலம் ஸ்தோத்ரம்தான் செய்ய முடியும். ப்ரம்மவித்யா ரூபினியான பராசக்தியின் புத்ரனான உமக்கு யாரால்தான், எவ்விதமான உபகாரத்தைத்தான் செய்யக்கூடும் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியை பரமாசார்யாள் ஸ்துதிக்கின்றார்கள். இதனால் மானிட ஜன்மத்தில் பவபந்தத்திலிருந்து விமோக்ஷத்தை இச்சிக்கிறவர்கள், தன் ஜன்மாவுக்குள் ஒரு தடவையாவது ஸ்ரீஜயந்திபுரம் என்ற திருச்செந்தூர் சென்று ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியை தர்சனம் செய்ய வேண்டியது கடமையாகும் என்பது வெளியாகிறது.



5. ஸகல வ்யாதி நிவ்ருத்தி.

यथाब्धेस्तरङ्गाः लयं यान्ति तुङ्गाः
 तथैवापदस्सन्निधौ सेवतां मे ।
 इतीवोर्मिपङ्क्तीर्नृणां दर्शयन्तं
 सदा भावये हृत्सरोजे गुहं तम् ॥५॥

யதாப்தேஸ்தரங்கா: லயம் யாந்தி துங்கா:
 ததைவாபதஸ்ஸந்நிதௌ ஸேவதாம் மே ।
 இதீவோர்மிபங்க்தீர் ந்ருணாம் தர்ஸயந்தம்
 ஸதாபாவயே ஹ்ருத்ஸரோஜே குஹம் தம் ॥5॥

பதவுரை : -

யதா

யதா

- எப்படி

துङ्गाः

துங்கா:

- உயர்ந்த

अब्धेस्तरङ्गाः

அப்தேஸ்தரங்கா:

- ஸமுத்தரத்தினுடைய அலைகள்

लयं

லயம்

- நாசத்தை

यान्ति

யாந்தி

- அடைகின்றனவோ

तथैव

ததைவ

- அப்படியே

मे	
மே	- என்னை
सेवतां	
ஸேவதாம்	- தர்சனம் செய்யும் ஜனங்களுடைய
आपदः	
ஆபத:	- ஸகலவிதமான ஆபத்துக்களும்
सन्निधौ	
ஸந்நிதௌ	- என் ஸன்னிதியில்
लयं	
லயம்	- நாசத்தை
यान्ति	
யாந்தி	- அடைந்துவிடும்
इति	
இதி	- என்று
ऊर्मिपङ्क्तिः	
ஊர்மிபங்க்தீ:	- அலைகளுடைய வரிசைகளை
दर्शयन्तमिव (स्थितं)	
தர்ஸயந்தமிவ (ஸ்திதம்)	- காண்பிக்கிறது போல் (இருக்கிற)
तं	
தம்	- ப்ரஸித்தமான
गुहं	
குஹம்	- ஹ்ருதய குஹாவாஸியான ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியை
सदा	
ஸதா	- எப்பொழுதும்

हत्सरोजे

ஸ்ருத்ஸரோஜே

- ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில்

भावये

பாவயே

- த்யானம் செய்கின்றேன்

தாற்பர்யம் :-

ஹே ஸ்வாமிந்! நீர் ஸமுத்ரதீரத்தில் வாஸம் செய்வதற்கு மற்றொரு காரணமும் எனக்கு ஸ்புரிக்கிறது. அதாவது : இங்கு ஸமுத்ரத்திலோ அலைகள் ரொம்பவும் பெரிதாயும், பயங்கரமாயும் இருக்கின்றன. ஆகிலும் உம் ஸந்நிதியில் அலைவாய்க்கரை வந்தவுடன் அந்த அலைகளுடைய ஸ்வரூபமே தெரியாமல் ஜலத்தோடு ஜலமாக மறைந்துவிடுகின்றது. அது போல் உம் ஸன்னிதியில் உம்மை ஸேவிக்கும் ப்ராணிகளுக்கு, 1. ஆத்யாத்மிகமாகவோ (ஸ்ரீரத்தையொட்டி ஏற்படும் வ்யாதிகள்), 2. ஆதிதைவிகமாகவோ, (ஸ்ரீதோஷ்ண நிலையை ஒட்டி ஏற்படும் வ்யாதிகள்), 3. ஆதிபௌதிகமாகவோ (கர்ம வ்யாதிகள்) இந்த மூன்றுவிதமான ஆபத்துக்களும் எவ்வளவு பரிஹரிக்கத் தகாததாயிருந்தாலும், அந்த ஸகல வ்யாதிகளும் உம்மை தர்சனம் செய்த மாத்ரத்தால் வேருடன் நசித்துவிடும் என்றதை ப்ராணிகளுக்கு, அலைகளைத் த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி உபதேசம் செய்வதற்காக, நீர் இங்கு வாஸம் செய்கிறீரோ! என்று தோன்றுகிறது. அவ்விதம் மஹிமையுள்ள உம்மை என்னுடைய மனதில் எப்பொழுதும் ஸ்மரித்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன். இதனால் குஷ்டம், அபஸ்மாரம், க்ஷயம், பூத, ப்ரேத, பிசாசு பாதை, முதலான க்ரூரமான ஸகல ரோகங்களும் திருச்செந்தூர் கேஷத்ரம் சென்று ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியை ஒரு தடவை ஸேவித்த மாத்திரத்தாலேயே பறந்து போய்விடும் என்பது வெளியாகிறது. முன் ஸ்லோகத்தில் மோக்ஷத்தை பலமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகத்தால் ஸகல வ்யாதி நிவர்த்தி பலமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

6. ஷடக்ஷரீ மஹிமை.

गिरौ मन्निवासे नरा येऽधिरूढाः
 तदा पर्वते राजते तेऽधिरूढाः
 इतीव ब्रुवन्गन्धशैलाधिरूढः
 स देवो मुदे मे सदा षण्मुखोऽस्तु ॥६॥

கிரௌ மந்நிவாஸே நரா யேதிருடா:
 ததா பர்வதே ராஜதே தே (அ)திருடா: ।
 இதீவ ப்ருவந் கந்தஸைலாதிருட:
 ஸ தேவோ முதே மே ஸதா ஷண்முகோஸ்து ॥6॥

பதவுரை : -

ये नरा:

யே நரா:

- எந்த மனிதர்கள்

मन्निवासे

மந்நிவாஸே

- என்னுடைய வாஸஸ்தானமாகிய

गिरौ

கிரௌ

- இந்த மலையில்

अधिरूढाः

அதிருடா

- ஏறினவர்களாக

भवन्ति

பவந்தி

- ஆவார்களோ

ते

தே

- அவர்கள்

तदा	
ததா	- அப்பொழுதே
राजते	
ராஜதே	- வெள்ளிமயமான
पर्वते	
பர்வதே	- கைலாஸத்தில்
अधिरूढाः	
அதிருடா:	- ஏறி வாஸம் செய்கிறவர்களாக
भवन्ति	
பவந்தி	- ஆகிறார்கள்
इति	
இதி	- என்று
ब्रुवन्निव	
ப்ருவந்நிவ	- சொல்லுகிறவர் போல்
गन्धशैलाधिरूढः	
கந்தஸைலாதிருட:	- கந்தமாதன பர்வதத்தின் உச்சியில் ஏறி விளங்குகிற
सः	
ஸ:	- அந்த
षण्मुखः	
ஷண்முக:	- ஆறுமுகத்தோடு கூடின
देवः	
தேவ:	- ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர்
मे	
மே	- என்னுடைய

முடே

முதே

- ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு

அஸ்து

அஸ்து

- இருக்கட்டும்

தாத்பர்யம் :-

திருச்செந்தூர் கேஷத்ரத்தில் கந்தமாதன பர்வதம் என்ற ஒரு மலையுண்டு. அந்த மலையில்தான் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர் வாஸம் செய்கிறார். எந்த கேஷத்ரத்திலும் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர் மலையின் உச்சியில்தான் வாஸம் செய்கிறவராகக் காணப்படுகிறார். அதுபோலவே இந்த கேஷத்ரத்திலும் விளங்குகிறார். தன்னுடைய பிதாவான பரமேச்வரன், கைலாஸ பர்வதத்தில் விளங்குகிறபடியால் தானும் அதையொட்டி மலையில் வாஸம் செய்கிறாரோ என்றும் தோன்றுகிறது! இந்த கந்தமாதனம் என்ற மலையீது ஏறி தன்னை தர்சனம் செய்பவர்களுக்கு பரமேச்வரனுடைய ஸாரூப்ய மோக்ஷத்தை யடைந்து அங்கு வாஸம் செய்யும்படியான புண்யவான்களாக அந்த பக்தர்களை ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர் செய்கிறார். கைலாஸத்தில் வாஸம் செய்யும் பரமேச்வரனுக்கோ ஐந்து முகங்கள்தான் உள்ளன. இங்கு கந்தமாதன பர்வதத்தில் வாஸம் செய்யும் ஸுப்ரமண்ய கடவுளுக்கோ ஆறு முகங்கள் உண்டு. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸந்த குமார ஸ்வாமி, நாரத மஹர்ஷி, அகஸ்தியர், ப்ரம்மா, தேவேந்தரன், ஸரஸ்வதி தேவி இந்த ஆறு பேர்களும் ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியின் தத்வத்தை ப்ரகாஸம் செய்கிற ஸரவணபவ என்ற ஷடக்ஷரீ மஹாமந்த்ரத்தை உபதேசித்துக் கொள்ள விரும்பின காலத்தில், அந்த மந்த்ரத்திலுள்ள ஆறு அக்ஷரங்களின் எழுத்தின் தத்வங்களை ஒரே காலத்தில் உபதேசிப்பதற்காக, ஆறுமுகம் கொண்டார் என்றும் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரமேஸ்வரனுக்கு இந்த பாக்யம் இல்லை. மனிதர்களுக்கும் அந்த மந்த்ரத்திலுள்ள ஆறு அக்ஷரங்கள் அடங்கிய பொருள்களின் லாபம்தான் தேவையானது.

முதல் எழுத்தான ஸீ (ஸ) காரத்தால் ஸ்ரீ: என்ற லக்ஷமீயும், இரண்டாவதான ரீ (ர) காரத்தால் வித்யையும், மூன்றாவதான வே (வ) காரத்தால் போகமோக்ஷமும், நான்காவதான ரீ (ண) காரத்தால் சத்ரு ஸம்ஹாரமும், ஐந்தாவதான பீ (ப) காரத்தால் ம்ருத்யுவை ஜயிப்பதும், ஆறாவதான வே (வ) காரத்தால் நோயற்ற வாழ்வும் ப்ரகாசிக்கிறபடியால், இந்த ஆறு தத்வங்களையும் பூலோகத்தில் ஸ்தாபனம் செய்வதற்காக முன் சொன்ன ஸநத் குமார்கள் முதலான ஆறு ஸிஷ்யர்களை வ்யாஜமாக வைத்துக் கொண்டு பகவான் உபதேசம் செய்தார். அதனால் ஆறுமுகமாயுள்ள அவதாரத்தில் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியை தர்சனம் செய்பவர்களுக்கு மேற்சொன்ன ஆறு லாபங்களும் கிடைக்குமானதால் ப்ரக்ருதத்திலும் நானும் இப்பொழுது பக்தனாக ஆனதால் என்னுடைய விஷயத்தில் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷத்தையே கொடுத்துக் கொண்டு, என்னை அந்த ஷண்முகம் ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்.



7. குஹ தர்சனத்தால் பரம ஆரோக்யம்.

महाम्भोधितीरे महापापचोरे
 मुनीन्द्रानुकूले सुगन्धाख्यशैले।
 गुहायां वसन्तं स्वभासा लसन्तं
 जनार्तिं हरन्तं श्रयामो गुहं तम् ॥७॥

மஹாம்போதிதீரே மஹாபாபசோரே
 முநீந்த்ராநுகூலே ஸுகந்தாக்யஸைலே ।
 குஹாயாம் வஸந்தம் ஸ்வபாஸா லஸந்தம்
 ஜநார்திம் ஹரந்தம் ஸ்ரயாமோ குஹம் தம் ॥7॥

பதவுரை : -

महाम्भोधितीरे	
மஹாம்போதிதீரே	- மஹோததி என்ற ஸமுத்திரத்தின் கரையில் விளங்குகிறதாயும்
महापापचोरे	
மஹாபாபசோரே	- பஞ்சமஹா பாதகங்களையும் நமக்குத் தெரியாமலேயே நாசம் செய்கிறதாயும்
मुनीन्द्रानुकूले	
முநீந்த்ரா நுகூலே	- மஹர்ஷிகள் தபஸ் செய்வதற்கு யோக்யமாயும் (உள்ள)
सुगन्धाख्यशैले	
ஸுகந்தாக்யஸைலே	- ஸுகந்த க்ரௌஞ்ச பர்வதத்தில்
गुहायां	
குஹாயாம்	- குஹைக்குள்
वसन्तं	
வஸந்தம்	- வாஸம் செய்கிறவராயும்

स्वभासा

ஸ்வபாஸா

- தன்னுடைய ஜ்யோதிஸினாலேயே

लसन्तं

லஸந்தம்

- விளங்குகிறவறாயும்

जनार्ति

ஜநார்திம்

- ப்ராணிகளுடைய பீடையை

हरन्तं

ஹரந்தம்

- அபஹரிக்கிறவராயும் (இருக்கிற)

तं गुहं

தம் குஹம்

- அந்த குஹனை (ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியை).

श्रयामः

ச்ரயாம:

- ஆச்ரயிக்கின்றேன்.

தாத்தபர்யம் :-

ஸமுத்ரக்கரையில் ஸுகந்த சைலம் என்ற ஒரு மலையில் ஓர் அழகான குறைக்குள் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர் வாஸம் செய்கிறார். அந்த மலையோ, அநேக ரிஷிகளுக்கு தபஸ் செய்வதற்கு ரொம்பவும் அங்கூலமாக கந்தமூலங்களாலும் அருவி ஜலத்தாலும் நிரப்பப்பட்டு அழகாக இருந்துவருகிறது. ப்ரம்மஹத்தி, ஸுராபானம், ஸ்வர்ணஸ்தேயம், குருதல்பகமனம், தத்ஸம்பந்தம் என்ற ஐந்து விதமான மஹாபாதகங்களும் அந்த மலைக்கு மனிதன் சென்றுவிட்டால் நசித்து விடும். அதாவது ரொம்பவும் பூஜ்யமான தேசமேயாகும். அந்த மலையின் குறையின் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி வாஸம் செய்தாலும், குறையில் தீபம் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கும் காலத்தில் கூட, கோடி ஸூர்யன் உதயமானால் எவ்வளவு ப்ரகாசமாகத் தோன்றுமோ அவ்வளவு ப்ரகாசமாக குறைக்குள் ஜ்யோதிஸ்ஸானது விளங்கி வருகிறது. இந்த ஆச்சர்யமான விருத்தாந்தமோ மலையின் உச்சி பாகத்தில் போய் ஸேவிக்கும்

புண்யவான்களுக்குத்தான் புலப்படும். தர்சனத்திற்குப் போகும் ஜனங்களோ அடி வாரத்திலிருக்கும் ஸ்வாமியை தர்சனம் செய்துவிட்டு வந்து விடுகிறார்கள். இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லப்படும் விஷயமோ அதிரஹஸ்யமானது. இந்த இடத்தில் சென்று தர்சனம் செய்தவர்களுக்கு எவ்விதமான வியாதியும் போய்விடும். ஸகல வ்யாதிகளும் ப்ரக்ருதத்தில் சொல்லும் தேசம் சென்று தர்ஸனம் செய்பவர்களுடைய விஷயத்தில் சபதம் கூறலாம். அதில் ஸந்தேஹமே இல்லை.

ஆகையால் அந்த இடத்தில் வாஸம் செய்கிற காரணத்தைக் கொண்டுதான் இந்த மூர்த்திக்கு குஹன் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. குஹன் என்ற பதத்தாலேயே ரஹஸ்யமான தத்வம் என்பதுதான் வெளியாகிறது. அவ்விதம் பாஸிக்கும் பகவானை நான் ஆச்ரயிக்கின்றேன்.



8. பள்ளியறையின் வர்ணனை

लसत्स्वर्णगेहे नृणां कामदोहे
सुमस्तोमसंछन्नमाणिक्यमञ्चे ।
समुद्यत्सहस्रार्क तुल्यप्रकाशं
सदा भावये कार्तिकेयं सुरेशम् ॥८॥

லஸத் ஸ்வர்ணகேஹே ந்ருணாம் காமதோஹே
ஸுமஸ்தோம ஸஞ்சந்ந மாணிக்ய மஞ்சே।
ஸமுத்யத் ஸஹஸ்ரர்க துல்யப்ரகாஸம்
ஸதா பாவயே கார்திகேயம் ஸுரேஸம் ॥8॥

பதவுரை : -

लसत्स्वर्णगेह

லஸத் ஸ்வர்ணகேஹே

- பாஸிக்கிற தங்கமயமான கர்ப்பக்ரஹத்தில்

नृणां

ந்ருணாம்

- மனிதர்களுக்கு

कामदोहे

காமதோஹே

- அபீஷ்டமான பொருளை வர்ஷிக்கிறதாயும்
(இருக்கிற).

सुमस्तोमसंछन्नमाणिक्यमञ्चे

ஸுமஸ்தோமஸஞ்சந்ந
மாணிக்ய மஞ்சே

- நல்ல வாசனையுள்ள புஷ்பங்களுடைய
கூட்டங்களால் நாலாபக்கங்களிலும்
மறைத்துக் கட்டப்பட்ட சிந்தாமணி
மாணிக்க ரத்னத்தால் இழைத்து விளங்கும்
கட்டிலில்

समुद्यत्सहस्रार्कतुल्यप्रकाशं

ஸமுத்யத் ஸஹஸ்ரராக்

துல்யப்ரகாஸம்

- உதித்த ஆயிரம் ஸூர்யனுடைய
ப்ரகாஸத்திற்கு ஸமானமான ப்ரபையுடன்
கூடினவராயும்.

सुरेशम्

ஸுரேஸம்

- கோடி தேவர்களுக்கும் ஈஸனான

कार्तिकेयं

கார்திகேயம்

- க்ருத்திகா நக்ஷத்ர தேவதைகளை ஸ்தன்ய
பானத்தால் த்ருப்தி செய்துவைத்த
ஸுப்ரமண்யக் கடவுளை.

सदा

ஸதா

- எப்பொழுதும்.

भावये

பாவயே

- த்யானம் செய்கிறேன்.

தாத்பர்யம் :-

திருச்செந்தூர் க்ஷேத்ரத்தில் விளங்கிவரும் ஷண்முகனுடைய பள்ளியிறையை ஆசார்யாள் வர்ணிக்கிறார்கள். அந்த பள்ளியிறையோ, தங்கமயமான கற்களால் கட்டப்பட்டு, ஒரே ப்ரகாசமாக விளங்கி வருகிறது. மாணிக்க ரத்னத்தால் இழைக்கப்பட்ட அழகானதொரு கட்டிலும் அந்த அறையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த கட்டிலின் நாலாபக்கங்களிலும் தேவலோகத்திலிருந்தும் தினந்தோறும் நல்ல வாஸனையுள்ள புஷ்பங்கள், இந்த்ரன் முதலான தேவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டு, சரம் சரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கி வருகின்றன. அந்த கூடாரத்திற்குள் அமர்ந்திருக்கும் தங்க விக்ரஹமாகிய ஷண்முகனைப் பார்த்தாலே உதய காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஸூர்யன் பாஸித்தால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படி பகவானுடைய சரீரமானது

சிவப்பு வர்ணமாக பாஸிக்கிறது. அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் மனிதர்கள் உள்ளே போக முடியாது. தேவர்கள் தான் பகவானைப் பூஜிக்கிறார்கள். க்ருத்திகா நக்ஷத்ர தேவதைகளும் தன் புத்ரனென்ற வ்யாஜத்தால் உள்நுழைந்து உபசாரம் செய்து வருகிறார்கள். அந்த தேவதைகளோ தூர்கை, லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி, பத்ரகாளி, ஸாவித்ரி, ராதை யென்று சொல்லப்படுவார்கள். அந்தப் பள்ளியறை தர்சனம் செய்ய வேண்டுமென்ற மனிதன் வெளியில் நின்று கொண்டுதான் தர்சனம் செய்ய வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் விடாமல் தர்சனம் செய்கிறவர்களுக்கு அவர்களுடைய ஸகல காமங்களும் பூர்த்தியாகின்றன. அந்த ஸ்வரூபத்தோடு பகவானை நான் எப்பொழுதும் த்யானம் செய்கிறேன்.



9. பாதாரவிந்த மஹிமை

रणद्धस्सके मञ्जुलेऽत्यन्तशोणे
 मनोहारिलावण्यपीयूषपूर्णे ।
 मनःषट्पदो मे भवक्लेशतप्तः
 सदा मोदतां स्कन्द ते पादपद्मे ॥९॥

ரணத்தம்ஸகே மஞ்ஜுளே அத்யந்தசோணே
 மனோஹாரிலாவண்யபீயூஷபூர்ணே ।
 மந:ஷட்பதோ மே பவக்லேஸதப்த:
 ஸதா மோததாம் ஸ்கந்த தே பாதபத்மே ॥9॥

பதவுரை : -

रणद्धस्सके	
ரணத்தம்ஸகே	- ஸந்திக்கின்ற ஹம்ஸங்களோடு கூடினதாயும்
अत्यन्तशोणे	
அத்யந்த சோணே	- மிகவும் சிவப்பு வர்ணமுள்ளதாயும்
मनोहारिलावण्यपीयूषपूर्णे	
மனோஹாரி லாவண்ய	
பீயூஷபூர்ணே	- மனஸை அபஹரிக்கின்ற லாவண்யமென்ற அம்ருதத்தால் நிறைந்ததாயும்
मञ्जुले	
மஞ்ஜுளே	- அழகாயுள்ள
ते	
தே	- உன்னுடைய
पादपद्मे	
பாதபத்மே	- பாதங்களாகிற் தாமரைப் புஷ்பத்தில்

भवक्लेशतप्तः

பவக்லேஸ தப்த:

- ஸம்ஸார தாபத்தால் தவிக்கும்படி
செய்யப்பட்ட

मे

மே

- என்னுடைய

मनःषट्पदः

மந:ஷட்பத:

- மனஸாகிற வண்டானது

हे स्कन्द

ஹே ஸ்கந்த

- ஹே ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியே!

सदा

ஸதா

- எப்பொழுதும்.

मोदतां

மோததாம்

- ஸஞ்சரிக்கும் காரணத்தால்
ஸந்தோஷத்தையடையட்டும்.

தாத்தபர்யம் :-

செந்தாமரைப் புஷ்பத்தில் ஹம்ஸ பக்ஷிகள் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவைகள். எப்பொழுதும் திவ்யமான சப்தங்களாலேயும் கேழ்க்கிறவர்களுடைய மனதை ஆநந்திக்கச் செய்து கொண்டிருக்கும். அந்த தாமரைப் புஷ்பத்தில் தேனை உண்டு பண்ணுவதற்குக் காரணமான திவ்ய ரஸம் நிரம்பியிருக்கும் காரணத்தால், ஷட்பதம் என்று சொல்லப்பட்ட வண்டுகளும் அந்த செந்தாமரையில் வருகிற வழக்கமுண்டு. செந்தாமரையில் வந்து ரஸத்தை இஷ்டப்படிக்குடித்துவிட்டு, ரொம்பவும் ஸந்தோஷத்துடன் வண்டுகளும் ஜங்காரம் செய்து கொண்டிருக்கும். இதை த்ருஷ்டாந்தமாக வைத்துக் கொண்டு பரமாசார்யாள் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய பாதத்தை உத்ப்ரேக்ஷித்து ஸ்துதிக்கின்றார்கள். பகவானுடைய பாதங்களோ செந்தாமரைப் புஷ்பம்போல் இயற்கையிலேயே சிவந்த நிறத்துடன் விளங்கிவருகிறது. தாமரைப்புஷ்பத்தில் ஹம்ஸ பக்ஷிகள் வஸிப்பதுபோல்,

ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய பாதங்களாகிற தாமரைப் புஷ்பத்தில் பரமஹம்ஸர்கள் என்று சொல்லப்படும் அநேக ஸன்யாஸிகள் எப்பொழுதும் தர்சனம் செய்து கொண்டே அருகில் நின்று வருகிறார்கள். ப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பத்தில் கேவலம் ஹம்ஸ பக்ஷிகள் பானம் செய்கின்றன. ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய பாதார விந்தங்களிலோ பரம ஹம்ஸர்களென்ற ஜீவன் முக்தர்கள் வாஸம் செய்கிறார்கள். ப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பத்திலும் தேனிருக்கும் வழக்கமுண்டு. பகவானுடைய பாத புஷ்பங்களிலோ பார்ப்பவர்களுடைய மனதை அபஹரிக்கக்கூடிய ஸௌந்தர்யமாகிற அம்ருதம் நிரம்பியிருக்கிறது. அந்த தாமரைப் புஷ்பத்தில் வண்டுகள் ரஸத்தை க்ரஹிக்க வந்து வாஸம் செய்வது போல் ஆசார்யாள் தன்னுடைய மனதை ஒரு வண்டாக பாவித்து வண்டுகளுக்கு ஆறுகால்கள் உள்ளதுபோல், தன் மனதுக்கும் சமம், தமம், திதிசை, உபரதி, ச்ரத்தா, ஸமாதானம் என்ற ஆறு குணங்கள் நிறைந்திருப்பதால் ஆறு கால் வண்டிற்கு ஸமமாக ஆகலாம் என்று நினைத்து பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் எப்பொழுதும் வாஸம் செய்ய வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்துக் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள். ஸம்ஸாரமாகிய, காட்டுத் தீயினால் எப்பொழுதும் தபிக்கும்படி செய்யப்பட்ட என் மனதாகிற வண்டிற்கு உன்னுடைய சரணாரவிந்தங்களில் பானம் செய்வதால் தாபத்திற்கு சாந்தி ஏற்பட்டு பரம ஸந்தோஷத்துடன் ஜீவிக்கும் உன் பாதாரவிந்தத்தின் ஸமீபத்திலோ, பரமஹம்ஸர்களான ஸன்யாஸிகள் எப்பொழுதும் ஸஞ்சாரம் செய்துகொண்டு மஹா வாக்யத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதைக் கேட்பதினாலும் என் மனதிற்கு ஒரு ஸந்தோஷம் ஏற்படக்கூடும். ஆகையால் என் மனதாகிற வண்டானது எப்பொழுதும் உன் சரணாரவிந்தங்களில் வாஸம் செய்யட்டும் என்றும், ஸ்ரீமதாசார்யாள் ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள். இதனால் பகவானுடைய பாதஸமீபத்தில் ஸ்ரவணேந்தரியத்தை மனதுடன் செலுத்தி கவனித்தவர்களுக்கு பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்திற்குள் அந்தர் பாவத்தையடைந்த பரமஹம்ஸர்கள் உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் ப்ரணவ சப்தமும், மஹா வாக்யத்வனியும் கேட்கலாம் என்பது வெளியாகிறது.

10. இடை ப்ரதேச வர்ணனை.

सुवर्णाभदिव्याम्बरैर्भासमानां
 कणत्किङ्किणीमेखलाशोभमानाम् ।
 लसद्धेमपट्टेन विद्योतमानां
 कटिं भावये स्कन्द ते दीप्यमानाम् ॥१०॥

ஸுவர்ணாப திவ்யாம்பரைர் பாஸமாநாம்
 க்வணத்திங்கிணீ மேகலா ஸோபமாநாம் !
 - லஸத் தேமபட்டேந வித்யோதமாநாம்
 கடிம் பாவயே ஸ்கந்த தே தீப்யமாநாம் ॥10॥

பதவுரை : -

हे स्कन्द

ஹே ஸ்கந்த

- ஹே ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே!

सुवर्णाभदिव्याम्बरैः

ஸுவர்ணாப

திவ்யாம்பரை:

- தங்கத்தின் வர்ணத்தோடு கூடின
 வஸ்த்ரங்களால் மறைக்கப்பட்டு
 விளங்குகிறதாயும்

कणत्किङ्किणीमेखलाशोभमानाम्

க்வணத்திங்கிணீ மேகலா

ஸோபமாநாம்

- ஸப்தித்துக் கொண்டிருக்கும்
 சலங்கைகளோடு கூடின கடி ஸூத்ரத்தால்
 ஸோபிக்கிறதாயும்

लसद्धेमपट्टेन

லஸத்தேமபட்டேந

- வஸ்திரத்திற்கு மேல் பாஸிக்கிற
 தங்கமயமான பட்டத்தால்

विद्योतमानां

வித்யோதமாநாம் - பாஸிக்கின்றதாயும்

दीप्यमानाम्

தீப்யமாநாம் - ஒருவிதமான அலங்காரம் இல்லாமலும்
ஸ்வயமாகவே பாஸிக்கும்
ஸ்வபாவமுள்ளதாயும் (உள்ள)

ते

தே - உன்னுடைய

करिं

கடிம் - இடுப்பு ப்ரதேஸத்தை

भावये

பாவயே - த்யானம் செய்கின்றேன்

தாத்பர்யம் :-

பகவானுடைய இடையானது வர்ணிக்கப்படுகிறது. இடுப்பில் தங்கமயமான ஜரிகையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பீதாம்பரத்தை தரித்துக் கொண்டிருக்கும் காரணத்தால் அந்த இடையானது, மிகவும் சோபித்துக் கொண்டே யிருக்கிறது. ஸுக்ஷ்மமான சலங்கைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தங்கமயமான கடிஸுத்ரம் ஒன்று இடுப்பில் பாஸிக்கின்றது. அதிலுள்ள சலங்கைகளும் எப்பொழுதும் சப்தித்துக் கொண்டே யிருக்கின்றன. அதற்கு மேல் பாகத்தில் தங்கமயமான பட்டம் ஒன்று போட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் சோபையை அளவிடமுடியாமல் இருந்து வருகிறது. இந்த அலங்காரங்கள் யாதொன்றுமில்லாமலேயே ஸ்வயமாகவே அந்த இடுப்பு ப்ரதேஸமானது பாஸிக்கும் சக்தியுள்ளது. அவ்விதம் அழகு தங்கிய கடி ப்ரதேஸத்தை தான், த்யானம் செய்கிறேன் என்று சொல்லுகிறார். स्कन्दर्गतिशोषणयोः (ஸ்கந்தர்கதிக்ஷோஷணயோ:) என்ற தாதுவால், தன்னை தர்ஸனம் செய்யும் பக்த ஜனங்களுடைய பாபங்களை நாஸம் செய்து,

ப்ரம்மபாவாபத்தி என்ற மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் வல்லமையுள்ளவர் என்ற அர்த்தமானது. ஸ்கந்த: என்ற ஸப்தத்தால் விளங்குகிறபடியால், அந்த திருநாமத்தோடு கூடின பகவானை எப்பொழுதும் த்யானம் செய்ய வேண்டியதவச்யமாகும். அதை அநுஸரித்துத்தான் பரமாசார்யாளே த்யானம் செய்கிறார்கள். सन्देशो बहुलः (ஸந்தேஹோ பஹுள:) என்ற சாந்தோக்ய ச்ருதியை அநுஸரித்து பகவானை விராட்புருஷனாக வர்ணிக்கும் ஸமயத்தில், விச்வரூப தர்சனம் கொடுத்த காரணத்தைக் கொண்டு பகவானுடைய இடுப்பு ப்ரதேசத்தை எங்கும் நிறைந்த ஆகாசமாக வர்ணித்திருப்பதால் ப்ரக்ருதத்திலும் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய கடி ப்ரதேசத்தை ஆகாஸ தத்வமாக பாவிக்க வேண்டும். அதனால் ஆகாஸமானது எவ்விதம் எல்லாவற்றிற்கும் அவகாஸத்தைக் கொடுக்க ஸக்தியுள்ளதோ, அது போல் பகவானுடைய இடுப்பு ப்ரதேசமும் தன்னை உபாஸிக்கும் ஜீவகோடிகளுக்கு ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கும் வல்லமையுள்ளது என்பதும் வெளியாகிறது.



11. பக்தனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்ற ஆசை.

புலிந்देशकन्याघनाभोगतुङ्ग

स्तनालिङ्गनासक्तकाश्मीररागम् ।

नमस्याम्यहं तारकारे तवोरः

स्वभक्तावने सर्वदा सानुरागम् ॥११॥

புலிந்தேஸ கந்யா கநாபோகதுங்க

ஸ்தனாலிங்கநாஸக்த காஸ்மீர ராகம்।

நமஸ்யாம்யஹம் தாரகாரே தவோர:

ஸ்வபக்தாவநே ஸர்வதா ஸாநுராகம் ॥11॥

பதவுரை : -

हे तारकारे

ஹே தாரகாரே

- தாரகாஸுரனுக்கு சத்ருவான ஹே
ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே!

पुलिन्देश....काश्मीररागम् ।

புலிந்தேஸ...காஸ்மீர ராகம் - வேடனுடைய பெண்ணான, வல்லீ என்ற
தன் பத்னியினுடைய கடினமாயும்,
பெரிதாயுமிருக்கும் இரண்டு
ஸ்தனங்களையும் ஆலிங்கனம் செய்து
கொள்ளும் காரணத்தால், அந்த ஸ்தனத்தில்
அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள குங்குமங்கள் தன்
மார்பிலும் பட்ட காரணத்தால் சிவப்பான
வர்ணத்தோடு கூடினதாயும்

सर्वदा

ஸர்வதா

- எப்பொழுதும்

स्वभक्तावने

ஸ்வபக்தாவநே

- தன் பக்தர்களை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில்

सानुरागम्

ஸாநுராகம்

- உள் பாகத்தில் ஏற்படும் ஆஸையினால் வெளியிலும் சிவந்ததுபோல் இருப்பதாயும் (உள்ள)

तव

தவ

- உன்னுடைய

उरः

உர:

- மாப்பு ப்ரதேஸத்தை

अहं

அஹம்

- நான்

नमस्यामि

நமஸ்யாமி

- நமஸ்கரிக்கின்றேன்

தாத்தபர்யம் :-

வேடனென்றும் அல்லது ஜாதியில் குறவனென்றும் ப்ராக்ருத ஜனங்கள் சொல்லும் மனிதனுடைய பெண்ணான வல்லீ என்பவளை ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி பலாத்காரமாக விவாஹம் செய்து கொண்டதாக லோகத்தில் பாமர ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். புராண ரீதியாக இந்த வல்லீ என்றவள் உபேந்த்ரனாக அவதாரம் செய்த மஹாவிஷ்ணுவினுடைய பெண் என்று தெரியவருகிறது. மஹாவிஷ்ணுவிற்கு தூர்வாஸ மஹர்ஷியினுடைய சாபத்தால் பூலோகத்தில் இந்த வல்லியினுடைய தகப்பனாராகப் பிறக்க நேர்ந்தது. அர்ஜுனனோடு பரமேஸ்வரன் வேடனுடைய வேஷம் பூண்டு போர் செய்தான் என்பது கிராதார்ஜுனீயம் முதலான க்ரந்தங்கள் மூலம் ப்ரஸித்தமானது. அந்த அவஸ்தையில் பரமேஸ்வரனை வேடனென்று மஹா விஷ்ணுவானவர் பரிஹாஸம் செய்ததை, ஸிவ பக்தனான தூர்வாஸ மஹர்ஷி கோபம் கொண்டு, 'அப்படியானால் நீயும் வேடன் தான்' என்று

ஸாபம் கொடுத்தார். மஹாவிஷ்ணு இந்த்ரனுக்குத் தம்பியாக உபேந்த்ரன் என்ற பெயருடன் விளங்கிவரும் அவஸ்தையில் இந்த கதையானது நடைபெற்றது. அந்த உபேந்த்ராவதாரத்தில் இந்த வல்லீ- தேவஸேனை இருவர்களும் பெண்களாக விளங்கிவந்தார்கள். துர்வாஸ மஹர்ஷியினுடைய சாபத்திற்குட்பட்டு, குழந்தைகளுடன் பூலோகத்தில் மனிதனாகப் பிறந்தார். அவரைத்தான் குறவன் என்றும், வேடன் என்றும் அறியாத ஜனங்கள் பஹுப்ரகாரமாக சொல்லுகிறார்கள். இது புராண ரீதியாக ஸித்தமானது. வேதம் மூலமாகவோ வல்லீ என்றவள் ப்ரம்மவித்யாருபிணியான பராஸக்தி என்றே தெரியவருகிறது. ஸநத்குமாரஸ்வாமி நாரத மஹர்ஷி தன்னிடம் வந்து ப்ரம்ம வித்யையை தனக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டுமெனக் கேட்ட பொழுது, நாரதரை அதிகாரி இல்லை என்று உபதேசம் செய்யாமல் தள்ளின தோஷத்தால் 'வித்யோபதேசத்திற்கு வந்த ஸத்-சிஷ்யனை தனக்கு சக்தியிருந்தும் நிராகரிக்கும் பக்ஷத்தில் அவன் வேடனாகப் பிறக்கிறான்' विद्यार्थमागतं शिष्यं त्यक्त्वा वनचरो भवत् (வித்யார்த்தமாகதம் ஸிஷ்யம் த்யக்த்வா வநசரோபவத்) என்ற ஸ்ம்ருதி ப்ரகாரம் ஸநத்குமாரஸ்வாமியே புளிந்தன் என்று சொல்லப்படும் மனிதனாக பூலோகத்தில் ஜனித்ததாகவும், அவரிடத்தில் விளங்கிவந்த ப்ரம்ம வித்யை அவரிடமிருந்து விலக மனமில்லாமல், அவருடைய பெண் என்ற வ்யாஜத்தால் அவதரித்து வல்லீ என்ற பெயருடன் விளங்கி வருகிறாள் என்றும் வெளியாகிறது. ஆகையால் வல்லீதேவியோ, அவளுடைய தகப்பனாரோ கீழ் ஜாதியில் உதித்தவர்களென்றும் அந்த ஜாதியில் பிறந்த பெண்ணை ப்ராம்மண தர்மத்தை ரக்ஷிக்க வந்த ஸுப்ரமண்யஸ்வாமிதான் எவ்விதம் கல்யாணம் செய்துகொண்டார் என்ற ஸங்கைக்கும் இடமே இல்லாமலாகிறது.

நிற்க, அந்த வல்லியோடு பள்ளியறையில் ஆலிங்கனாதிகளைச் செய்து கொண்டு போக ஸுகத்தை அநுபவிக்கும் காலத்தில் அவளுடைய மாண்பும், ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய மாண்பும் சேருகிற காரணத்தைக் கொண்டு, வல்லியின் மாப்பின் குசங்களில் அலங்கரிக்கப்பட்ட

குங்குமமும், ஸுப்ரமணிய ஸ்வாமியினுடைய மார்பில் சிவப்பாகக் காணப்படுகின்றது. அல்லது தன்னுடைய பக்தர்களை எக்காலத்திலும் ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்ற கவலை மனதில் அதிகமாக இருக்கும் காரணத்தால், அந்தக் கவலையை ஸுசினை செய்வதற்காக வெளிமார்பிலும் சிவப்பான காந்தி காணப்படுகிறதோ! அநுராக் (அநுராகம்) என்றால் 'அபிலாஷை' என்றும் அர்த்தமுண்டு. சிவப்பு வர்ணம் என்றுமொரு அர்த்தமுண்டு. இதனால் பக்த ஜனங்களிடம் ஸுப்ரமணியஸ்வாமிக்கு ஏற்படும் வாத்ஸல்யம் போல் மற்ற எந்த தேவதைக்கும் ஏற்படாது என்பது ஸித்தமாகிறது.



12. கராவலம்பனம்.

விதௌ க்லுப்த-தண்டாந் ஸ்வலீலாத்ருதாண்டாந்
 நிரஸ்தேபசுண்டாந் த்விஷத்காலதண்டாந் ।
 ஹதேந்த்ராரிஷ்டாஜ்ஜகத்ராணசௌண்டாந்
 சதா தே ப்ரசண்டாஞ் ஸ்ரயே பாஹுதண்டாந் ॥12॥

விதௌ க்லுப்த-தண்டாந் ஸ்வலீலாத்ருதாண்டாந்
 நிரஸ்தேபசுண்டாந் த்விஷத்காலதண்டாந் ।
 ஹதேந்த்ராரிஷ்டாஞ் ஜகத்ராணஸௌண்டாந்
 ஸதா தே ப்ரசண்டாஞ் ஸ்ரயே பாஹுதண்டாந் ॥12॥

பதவுரை : -

ஹே ஷண்முக

- ஹே ஆறுமுகக் கடவுளே!

விதௌ

- ப்ரம்மாவினிடம்

விதௌ

க்லுப்ததண்டாந்

செலுத்தப்பட்ட தண்டனையுடன்

- செலுத்தப்பட்ட தண்டனையுடன்
கூடினதாயும்

ஸ்வலீலாத்ருதாண்டாந்

தான் விளையாட்டாகவே ஸகலவிதமான

- தான் விளையாட்டாகவே ஸகலவிதமான
அண்டங்களையும் தரிக்கிறதாயும்

நிரஸ்தேபசுண்டாந்

யானையினுடைய தும்பிக்கையைப் பிடித்து

- யானையினுடைய தும்பிக்கையைப் பிடித்து
அதன் திமிரை அடக்கினதாயும்,

द्विषत्कालदण्डान्

த்விஷத்த்காலதண்டாந்

- சத்ருவாகும் யமனை த்வம்ஸம்
செய்கிறதாயும்

हतेन्द्रारिषण्डान्

ஹதேந்த்ராரிஷண்டாந்

- இந்திரனுக்குச் சத்ருவான சூரபத்மன்
முதலான அஸுர்களைக் கொன்றதாயும்

जगत्राणशौण्डान्

ஜகத்ராணஸௌண்டாந்

- ஜகத்தை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் மிகவும்
ஸாமர்த்யமுள்ளதாயும்

प्रचण्डान्

ப்ரசண்டாந்

- சத்ருக்களுக்கு பயத்தைக் கொடுக்கிறதாயும்
(உள்ள)

ते

தே

- உன்னுடைய

बाहुदण्डान्

பாஹுதண்டாந்

- தண்டாகாரமான பன்னிரண்டு கைகளையும்

सदा

ஸதா

- எப்பொழுதும்

श्रये

ஸ்ரயே

- நான் ஆஸ்ரயிக்கின்றேன்.

தாத்தபர்யம் :-

ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர் தன்னுடைய பால்யமான பருவத்தில்
வீரபாஹு முதலான நவ வீரர்கள் என்ற தன்னுடைய ப்ராதாக்களோடு
மஹா கைலாஸத்தின் வெளிவாசலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்.
அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில், ப்ரம்மாவானவர் ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியை லக்ஷ்யம்

செய்யாமலேயே பரமேச்வரனை தர்சனம் செய்யும் உத்தேசத்துடன், கைலாஸத்திற்குள் சென்றார். தன்னைக் கேழ்க்காமல் கைலாஸத்திற்குள் சென்ற ப்ரம்மாவினிடம் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமிக்குப் பெரிய கோபம் ஏற்பட்டு விட்டது. ப்ரம்மா, பரமேச்வரனை தர்சனம் செய்து விட்டு வெளியில் வரும்பொழுது, ப்ரம்மாவின் கைகளைத் தன் கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு, 'யாருடைய உத்தரவின் பேரில் நீர் கைலாஸத்திற்குள் சென்றீர்?' என்ற கடினமான வார்த்தையால் ப்ரம்மாவை அவமதித்துப் பேசினார்.

ப்ரம்மாவோ 'நீ யார் என்னைக் கேட்பது?' என்றெண்ணி 'உன்னைக்கேட்டுத்தான் நான் உள்ளே போக வேண்டுமென்பதில்லை. நீ குழந்தை! உனக்கு என்ன தெரியும்?' என்று ப்ரம்மா உத்தண்டமாகப் பேசினதற்கு, ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி மிகுந்த கோபத்தை அடைந்து ப்ரம்மாவை 'ப்ரணவத்தின் ரஹஸ்யம் உனக்குத் தெரியுமா?' என்று கேட்டு ப்ரம்மாவை அவமதித்தார் என்ற வருத்தமானது முன்பு 3வது ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு இதன் விஸ்தாரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவும்.

அவ்விதமே தான் மஹாபராக்ரமஸாலியாக இருக்கும் காரணத்தால் ப்ரம்மாண்டங்களையும், ப்ரம்மாண்டத்துக்கு வெளியில் உள்ள லோகங்களையும் தான் பரிபாலனம் செய்வதை ஒரு விளையாட்டாகவே பாவித்து அவ்விதம் நீதிக்கு விரோதமன்னியில் ஸக்தியுடன் கூடின கைகளால், ஸுப்ரமண்யக்கடவுள் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்.

தவிரவும், யானையின் மதத்தை அடக்கும் சக்தியும் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியின் கைகளுக்கு இயற்கையாகவே ஏற்பட்டது. திருத்தணி என்ற சேஷத்ரத்தில் வல்லீ என்ற ஒரு ஸுந்தரீயான கன்னிகையை தான் பரிணயம் செய்துகொண்டார் என்பது லோக ப்ரஸித்தமான கதையாகும். அந்த வல்லீ என்றவளை கீழ் ஜாதியில் பிறந்தவளாக சிலர் நினைப்பார்கள். அவ்விதம் நினைப்பது மிகவும்

ஸாஹஸமாகும். ஸுந்தர வல்லீ என்றும், ஆநந்த வல்லீ என்றும் இரண்டு குமாரிகள், தேவேந்தரனுக்கு தபோமஹிமையினால் கிடைத்த புத்ரிகளாக ஆவார்கள். அந்த கன்னிகைகள் ப்ரம்மசர்ய வ்ரதத்துடன் கூடிக்கொண்டு ஞான நிஷ்டையில் திருப்தி உள்ளவர்களாக இருந்து வந்தார்கள். பரமேச்வரனிடம் புத்ரனாக அவதரித்த ஷண்முகன் என்ற ப்ரக்ருதமான தைவமோ அந்த ஸுந்தரவல்லி, ஆநந்தவல்லீ என்ற இரண்டு விதமான கன்னிகைகளுக்கு மஹா கைலாஸத்தில் சிவதீர்த்த கரையில், ஷடக்ஷரீ என்ற மஹாமந்த்ரத்தின் ரஹஸ்யத்தை உபதேசித்த ஸத்குருவாக ஆவார். உபதேசம் ஆனபின்பு, ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர் அந்த இரண்டு கன்னிகைகளையும் பார்த்து எனக்கு குருதக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தித்தார். அவர்களும் आचार्याय प्रियं धनमाहत्य (ஆசார்யாய ப்ரியம் தநமாஹ்ருத்ய) என்ற ப்ரமாண வாக்யத்தை அநுஸரித்து தனக்கு எது ப்ரியமான வஸ்துவோ அதைக் கேட்டுக் கொள்ளலாம். தருகிறோம் என்று சொன்னார்கள். ஸுப்ரமணியக் கடவுளோ அவர்களைப் பார்த்து 'நீங்கள் இருவர்களும் எனக்கு பார்யையாக ஆகவேண்டும். அதுதான் எனக்கு நீங்கள் கொடுக்கும் குருதக்ஷிணையாக ஆக வேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் இந்த இரண்டு கன்னிகைகளோ ப்ரம்மசர்யத்துடன் இருந்து வர வேண்டுமென்ற ப்ரதிக்ஞையைக் கைக் கொண்டார்கள் என்று முன்பே சொல்லப்பட்டது. அதற்கு விரோதமாக தனது குருதக்ஷிணையைக் கேட்கும் பொழுது மிகவும் வ்ரதபங்கம் வந்துவிடுமே என்ற கவலையை அடைந்தார்கள். ஆனால் ஆநந்தவல்லீ என்பவளோ गुरोर्वचनमौषधं (குரோர்வசநமௌஷதம்) என்ற வாக்யத்தை அநுஸரித்து, குருவினுடைய அபிப்ராயத்தை நிறைவேற்ற எந்த நியமத்துக்கும் லோபம் வந்தாலும் ஸம்மதிக்கலாம் அது தோஷமாகாது என்ற தீர்மானத்துடன் ஸுப்ரமணியஸ்வாமியின் அபிப்ராய ப்ரகாரம் ஸம்மதித்துவிட்டாள். அவளைத்தான் ஸுவர்ணவல்லீ என்றும் தேவஸேனை என்றும் சொல்லுவார்கள். சூரபத்மாவைக் கொன்றவுடன் ஸ்ரீஜயந்திபுரம் என்ற க்ஷேத்ரத்திற்கு அருகிலுள்ள பராசலம் என்னும் க்ஷேத்ரத்தில், தேவர்களுடைய ப்ரார்த்தனைக் கிணங்கி பூர்ண

ஸாந்நித்யத்துடன் விளங்கி வரும்பொழுது, தேவேந்த்ரனே விதிவத்தாக அந்த ஆனந்தவல்லீ என்று சொல்லப்பட்ட தேவஸேனையை விவாஹம் செய்து கொடுத்தான். அதுவும் ஸ்காந்த மஹா புராணத்தில் ப்ரஸித்தமானது. வருஷந்தோறும் பராசலக்ஷேத்ரத்தில் நடக்கும் பங்குனி உத்திர உத்ஸவகாலத்தில் நடைபெற்றுவருகிற இந்த லீலையானது இப்பவும் ப்ரஸித்தமாக நடைபெறுகிறது.

அந்த ஸுந்தரவல்லி என்ற கன்னிகையோ தன்னுடைய ப்ரம்மசூய வ்ரதத்திற்கு பங்கம் வரும் என்பதை உத்தேசித்து தன் குருவான பகவானுடைய வார்த்தையை உல்லங்கனம் செய்துவிட்டாள்.

गुरोर्वचनमुल्लङ्घ्य यो वा नियममाचरेत् ।

हीनजातौ जनित्वा तु दुःखमाप्नोति पूरुषः ॥

குரோர்வசநமுல்லங்க்ய யோ வா நியமமாசரேத்.

ஹீநஜாதௌ ஜனித்வா து துக்கமாப்நோதி பூருஷ: ॥

என்ற மநுவசன ப்ரகாரம் குருவசனத்தை உல்லங்கனம் செய்து அதற்கு விரோதமாக தான் ஸங்கல்பித்த வ்ரதத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிற புருஷனுக்கு தானிருக்கும் ஜன்மாவிற்கும் கீழான ஜன்மாவில் பிறப்பு ஏற்பட்டு, துக்காநுபவம்தான் அதிகமாகும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் இந்த ஸுந்தரவல்லீ என்றவளும் அந்த விதமான அபராதத்தைச் செய்த காரணத்தால் திருத்தணிக்ஷேத்ரத்தில் சோளம், கம்பு முதலான தான்யங்களை சாகுபடி செய்துவரும் ஒரு ஸம்ஸாரியான கீழ் ஜாதி புருஷனுடைய பெண்ணாக பிறந்தாள். ஆகிலும் முன் ஜன்மாவில் ஏற்பட்ட ஞானத்திற்குக் குறைவில்லை. மஹாகைலாஸத்தில் ஸ்ரீவதீர்த்தக்கரையில், ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியினால் தனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட ஷடக்ஷரீ மஹாமந்த்ரத்தின் ஸ்மரணமும் தன்னிடம் இருந்து வந்ததால்தான் ஸத்குருவான ஸுப்ரமண்யஸ்வாமிக்கு செய்த அபசாரத்தால் தனக்கு இவ்விதமான துர்க்கதி வந்ததே என்று நினைத்து, வருத்தத்துடன் அந்த பாபத்தினின்றும் விமோசனத்தை

அடைய எப்பொழுதும் அந்த பகவானையே பர்த்தாவாக அடைய வேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் தினந்தோறும் காலையில் எழுந்திருந்து ஸ்நானம் முதலானவைகளை முடித்துக் கொண்டு, ஷடக்ஷரீ மஹாமந்திரத்தை ஜபம் செய்த பிற்பாடுதான் தன்னுடைய தகப்பனால் ஏவப்பட்ட கார்யங்களை செய்கிற வழக்கமுள்ளவளாக இருந்து வந்தாள். அவளுடைய தகப்பனாருக்கோ ஏராளமாக புஞ்சை நிலங்களுண்டு. அவைகளில் சோளம், கம்பு, தினை, கோதுமை முதலான பயிர்களை சாகுபடி செய்து அதிலிருந்தும் அவன் ஜீவிக்கும் வழக்கமுள்ளவன். இந்தப் பெண்ணும் அடிக்கடி அந்த தோட்டங்களுக்குச் சென்று தான்யங்களை ரக்ஷித்து வரும் ஸ்வபாவமுள்ளவள். அவ்விதம் தோட்டத்தில் பயிர்களை ரக்ஷித்துக் கொண்டு வரும் ஸந்தர்ப்பத்தில் ஷண்முகப் பெருமான், இவளுடைய ஜன்மாவை ஸபலமாகச் செய்யும் உத்தேசத்துடன், இவளை பரிணயம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று இச்சித்து எதிரில் ப்ரத்யக்ஷமானார். ஆகிலும் அந்தப் பெண்ணானவள் தாய் தகப்பனுக்குப் பயந்து கொண்டு இந்த குமார ஸ்வாமியை தன் பர்த்தாவாக வஹிக்க எண்ணமில்லாதவளாகவே இருந்தாள். ஆகிலும் பகவான் அதை விடாமல், தன்னுடைய தமையனான மஹா கணபதியை நினைக்கும்பொழுது அந்த மஹா கணபதியானவர் பெரிய மதம் பிடித்த யானையின் உருவம்கொண்டு அந்தப் பெண்ணுக்கு பயத்தைச் செய்தார். அந்த வல்லீ என்ற பெண்ணும் பயத்தால் தானாகவே ஷண்முகனை ஆஸ்ரயித்து ஆலிங்கனம் செய்து விட்டாள். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அந்த யானை உருவம் கொண்ட மஹா கணபதியினுடைய மதத்தை அடக்க யாருக்கும் சக்தியில்லாமல் போகவே, லோகத்திற்கே அதனால் பெரிய தீங்கு ஏற்படுமோ என்ற எண்ணத்தால் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியும் தனது கைகளால் அதன் தும்பிக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அதன் மதத்தை அடக்கினார். அதனால் இந்த வல்லீ தேவியோ முன்பு எந்த ஷண்முகப் பெருமானிடம்தான் ஷடக்ஷரீ மந்திரத்தை உபதேசம் செய்துகொண்டாளோ அந்தப்பரம்பொருள்தான் இந்த ப்ரபு என்ற தீர்மானத்து அந்த குமாரஸ்வாமியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதில் மனமுள்ளவளாக

ஆகிவிட்டாள். பிறகு க்ரமமாக கல்யாணமும் நடைபெற்றது. அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் யானையின் மதத்தை குமரன் அடக்கினார் என்பதை ஸூசிப்பிக்க *निरस्तेभ्युडान्* (நிரஸபுதேபஸுண்டான்) என்ற பதமானது ப்ரக்ருத ச்லோகத்தில் ஏற்பட்டது என்பதை அறியவும்.

ஸ்காந்த மஹாபுராணமானது ஸுப்ரமண்யக் கடவுளின் பெருமையைச் சொல்வதற்காக ஏற்பட்டது. அதில் மஹாபுராணம், உபபுராணம் என்று இரண்டு ப்ரகாரங்கள் உண்டு. மஹா புராணத்திலோ, உப புராணத்திலோ ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய சரித்ரமானது ஒரே ரூபமாகத்தான் இருக்கும் என்ற நியமமும் இல்லை. ஒவ்வொரு ப்ரகாரமாகவும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கலாம். கதா பாகம் வேறுபட்டிருப்பது என்பதை நினைக்காமல் அதன் தத்வத்தை க்ரஹிப்பதிலேயே மனம் செல்ல வேண்டும். அதனால் முன்பின் விரோதம் உள்ளதோ என்ற சங்கைக்கு இடமே இல்லை. அவ்விதமே, ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் சத்ருவான காலனையும், இந்த ஸுப்ரமண்யஸ்வாமிதான் ஸம்ஹாரம் செய்தவர். மார்க்கண்டேயனை ரக்ஷிப்பதற்காக பரமேச்வரன் காலனை ஜயித்தார் என்ற கதை மார்க்கண்டேய புராணம் முதலியவைகளில் ப்ரஸித்தமானாலும், அந்த பரமேச்வரனும் இந்த ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் மூலமாகத்தான் காலனை ஜயித்தார் என்பதானது ஸ்காந்தபுராணத்தில் ப்ரஸித்தமாக உள்ளது. ஆகையால் ஷண்முகனை ஆராதிப்பவர்களுக்கு ம்ருத்யு பயம் இல்லை என்பது வெளியாகிறது. இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்கு ஸத்ருவான ஸூரபத்மா, தாரகாஸூரன், ஸிம்மவக்த்ரன் என்றவர்களை, ஸுப்ரமண்யக் கடவுள்தான் கொன்றார் என்பதும் ப்ரஸித்தமானது. ஜகத்தை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்திலோ, ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியின் பாஹுபலம்தான் முக்ய காரணமாகும். ஸத்ருக்கள் அருகில் அண்ட முடியாத பராக்ரமத்தோடு கூடினவைகள் முருகனின் புஜதண்டங்கள். அவ்விதமான குமாரஸ்வாமியினுடைய தண்டாகாரமான புஜங்களை நான் ஆச்ரயிக்கிறேன். அதாவது, எனக்கு அந்த ப்ரபுவானவர் கைகொடுத்து ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்ற ப்ரார்த்தனையே இதன் தாத்பர்யமாகும்.

13. நிருபமான ஆறுமுகங்கள்.

सदा शारदाः षण्मृगाङ्का यदि स्युः
समुद्यन्त एव स्थिताश्चेत्समन्तात् ।
सदा पूर्णबिम्बाः कलङ्कैश्च हीना -
स्तदा त्वन्मुखानां ब्रुवे स्कन्द साम्यम् ॥१३॥

ஸ்தா ஸாரதா: ஷண்ம்குகாங்கா யதி ஸ்யு:
ஸமுத்யந்த ஏவ ஸ்திதாஸ்சேத்ஸமந்தாத்
ஸதா பூர்ணபிம்பா: கலங்கைஸ்ச ஹீநாஸ்
ததா த்வந்முகாநாம் ப்ருவே ஸ்கந்த ஸாம்யம். ॥13॥

பதவுரை : -

- | | | |
|----------------|---|-----------------------------------|
| हे स्कन्द | - | ஹே ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியே! |
| हे स्कन्त | - | ஹே ஸ்கந்த |
| सदा | - | எப்பொழுதும் |
| ஸதா | - | எப்பொழுதும் |
| शारदाः | - | ஸரத்காலத்திலுள்ளதாயும் |
| ஸாரதா: | - | ஸரத்காலத்திலுள்ளதாயும் |
| षण्मृगाङ्काः | - | ஆறுவிதமான களங்கத்தோடு கூடினதாயும் |
| ஷண்ம்குகாங்கா: | - | (இருக்கும்) |
| पूर्णबिम्बाः | - | பரிபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலங்கள் |
| பூர்ணபிம்பா: | - | பரிபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலங்கள் |
| समन्तात् | - | நாலா பக்கங்களிலும் |
| ஸமந்தாத் | - | நாலா பக்கங்களிலும் |

सदा ஸதா	- எப்பொழுதும்
समुद्यन्त एव ஸமுத்யந்த ஏவ	- ப்ரகாசிக்கிறதாகவே (இருப்பதோடும் கூட)
यदि स्युः யதி ஸ்யு:	- இருக்குமேயானால்
तदा ததா	- அப்பொழுது
त्वन्मुखानां த்வந்முகாநாம்	- கஸ்தூரி திலகத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உன் முகங்களுக்கு
साम्यम् ஸாம்யம்	- உபமானத்தை
ब्रुवे ப்ருவே	- சொல்லுவேன்
तथा ததா	- அப்படியே
पूर्णबिम्बाः பூர்ணபிம்பா:	- சந்த்ரமண்டலங்கள்
कलङ्कैश्च கலங்கைச்ச	- களங்கங்களால்
हीनाः ஹீநா:	- விடுபட்டவைகளாக
सदा ஸதா	- எப்பொழுதும்
स्थिताश्चेत् ஸ்திதாச்சேத்	- இருக்குமேயானால்

तदा

ததா

- அப்பொழுது

त्वन्मुखानां

த்வந்முகாநாம்

- திலகமில்லாததான உன் முகங்களுக்கு

साम्यम्

ஸாம்யம்

- உபமானத்தை

ब्रूवे

ப்ருவே

- சொல்லுவேன்!

தாத்பர்யம் :-

ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியினுடைய ஆறு முகங்களுக்கும் எதை உதாஹரணமாகச் சொல்லலாம் என்பதை ஆசார்யாள் ஆலோசிக்கின்றார்கள். முருகனின் ஆறு முகங்களும் சில ஸமயம் கஸ்தூரி திலகங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அந்த ஸமயத்தில் பார்க்கும் பொழுது களங்கத்தோடு கூடின சந்த்ரனை உபமானமாகச் சொல்லலாம் என்று நினைத்தாலோ, சந்த்ரனுடைய நடுவில் களங்கமிருந்தாலும், சந்த்ரன் ஒன்றானதால் ஆறுவிதமான சந்த்ரன் இருந்தாலல்லவா மேற்சொன்ன ஸ்வாமியின் முகங்களுக்கு உதாஹரணமாகச் சொல்லலாம்! அப்படியில்லாததால் அந்த முகங்களுக்கு அந்த முகங்களே உதாஹரணமாக வேண்டுமன்னியில், மற்றொன்றை உதாஹரணமாகச் சொல்ல முடியாது. திலகமில்லாத காலத்தில் ஷண்முகனுடைய முகங்களைப் பார்த்தாலோ களங்கமில்லாத சந்த்ரனை உதாஹரணமாகச் சொன்னால் சொல்லலாம். களங்கமில்லாத சந்த்ரனோ கிடையாது. ஆறு சந்த்ரங்கள் என்பதும் இல்லை. அப்படி இருக்கும் பொழுது ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியின் முகங்களுக்கு எந்த வஸ்துவை உபமானமாக எந்த கவிதான் எப்படித்தான் சொல்லமுடியும்? ஆகையால் நிருபமான தத்வம் என்பது வெளியாகிறது.

14. முகாரவிந்த வர்ணனை

स्फुरन्मन्दहासैः सहंसानि चञ्च-
 त्कटाक्षावलीभृङ्गसंधोज्ज्वलानि ।
 सुधास्यन्दिबिम्बाधराणीशसूनो
 तवालोकये षण्मुखाम्भोरुहाणि ॥१४॥

ஸ்புரந்மந்தஹாஸை: ஸஹம்ஸாநி சஞ்சத்
 கடாக்ஷாவலீப்ருங்க ஸந்தோஜ்ஜ்வலாநி ।
 ஸுதாஸ்யந்திபிம்பாதராணீஸஸூநோ
 தவாலோகயே ஷண்முகாம்போருஹாணி ॥14॥

பதவுரை : -

हे ईश सूनो

ஹே ஈஸ ஸூநோ

- ஹே பரமேஸ்வரனுடைய புத்ரனான
 ஷண்முகக் கடவுளே!

स्फुरन्मन्दहासैः

ஸ்புரந்மந்தஹாஸை:

- ஜ்வலிக்கிற புன்சிரிப்புகளால்

सहंसानि

ஸஹம்ஸாநி

- ஹம்ஸங்களோடு கூடினவைகளாயும்

चञ्चत्कटाक्षावलीभृङ्गसंधोज्ज्वलानि

சஞ்சத்த்கடாக்ஷாவலீப்ருங்க

ஸந்தோஜ்ஜ்வலாநி

- எப்பொழுதும் சலித்துக் கொண்டிருக்கும்
 கடைக்கண் பார்வையினுடைய
 கூட்டங்களாகிற வண்டுகளின்
 வரிசைகளால் ஜ்வலித்துக்
 கொண்டிருக்கிறவைகளாயும்

सुधास्यन्दिबिम्बाधराणि

ஸுதாஸ்யந்தி-

பிம்பாதராணி

- அம்ருத ப்ரவாஹத்தை பெருகவிட்டுக்
கொண்டிருக்கும் அதர பிம்பங்களுடன்
கூடினவைகளாயும் (விளங்குகிற)

तव

தவ

- உன்னுடைய

षण्मुखाम्भोरुहाणि

ஷண்முகாம்போருஹாணி - ஆறுமுகங்களாகிற தாமரைப் புஷ்பங்களை

आलोकये

ஆலோகயே

- பார்த்தேன்.

தாத்தார்யம் :-

ஹே ஆறுமுகமே! உன்னுடைய முகங்களுக்கு உதாஹரணமும் இல்லை என்று சொன்னேன்; ஆனால் ஆறு தாமரைப் புஷ்பங்களையும் உன் ஆறுமுகங்களுக்கு உதாஹரணமாகச் சொல்லலாம். உன் முகத்தில் விளங்கும் புன்சிரிப்புக்கள் தாமரைப் புஷ்பத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஹம்ஸ பக்ஷிகளோ என்று தோன்றுகிறது. எப்பொழுதும் சலித்துக் கொண்டிருக்கும் கடைக்கண் பார்வைகளோ தாமரைப் புஷ்பத்தில் தேனைக் க்ரஹிக்கவந்த ஆறுகால் வண்டுகளோ என்றும் தோன்றுகிறது. அதரபிம்பத்தைப் பார்த்தாலோ, அம்ருதத்தை ப்ரவாஹிக்கும் கிஞ்சல்கங்களோ என்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் உன்னுடைய முகங்களுக்கு பரிபூர்ணமான த்ருஷ்டாந்தம் தாமரைப் புஷ்பங்களே ஆகும். இவ்விதம் உன்னுடைய முகாரவிந்தங்களை த்யானம் செய்பவர்களுக்கு உன்னுடைய ஆபிமுக்யம் ஏற்பட்டு அவருடைய ஜன்மா ஸபலமாகும் என்பதில் ஆக்ஷேபணையே இல்லை.

15. கடாக்ஷவீக்ஷண மஹிமை

विशालेषु कर्णान्तिदीर्घेष्वजस्रं
 दयास्यन्दिषु द्वादशस्वीक्षणेषु ।
 मयीषत्कटाक्षः सकृत्पातितश्चे-
 द्भवेत्ते दयाशील का नाम हानिः ॥१५॥

விஸாலேஷு கர்ணாந்ததீர்கேஷ்வஜஸ்ரம்
 தயாஸ்யந்திஷு த்வாதஸஸ்வீக்ஷணேஷு ।
 மயீஷத்தகடாக்ஷ: ஸக்ருத்பாதிதஸ்சேத்
 பவேத்தே தயாஸீல கா நாம ஹாநி ॥15॥

பதவுரை : -

- | | |
|---------------------------------------|---|
| हे दयाशील
ஹே தயாஸீல | - ஹே க்ருபாநிதியான ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியே! |
| विशालेषु
விஸாலேஷு | - விஸ்தீர்ணமாயும் |
| कर्णान्तिदीर्घेषु
கர்ணாந்ததீர்கேஷு | - காதின் மூலபாகம் வரை நீண்டதாயும் |
| अजस्रं
அஜஸ்ரம் | - எப்பொழுதும் |
| दयास्यन्दिषु
தயாஸ்யந்திஷு | - கருணையை வஹிக்கிறதாயும் (உள்ள) |
| द्वादशसु
த்வாதஸஸு | - பன்னிரண்டு |

ईक्षणेषु

ஈக்ஷணேஷு

- (உன்) நேத்ரங்களுக்குள்

ईषत्कटाक्षः

ஈக்ஷத்கடாக்ஷ:

- ஒரு அல்பமான கடாக்ஷமானது

मयि

மயி

- என்னிடத்தில்

सकृत्

ஸக்ருத்

- ஒரு தடவை

पातितः

பாதித:

- விழுந்ததாக

भवेत् चेत्

பவேத் சேத்

- ஆகுமேயானால்

ते

தே

- உனக்கு

का नाम

கா நாம

- என்ன

हानिः

ஹாநி:

- குறைவானது

भवेत्

பவேத்

- ஏற்படும்?

தாத்பர்யம் :-

ஹே ஸ்வாமின்! உன்னுடைய பன்னிரண்டு நேத்ரங்களும் எப்பொழுதும் கருணையை வர்ஷித்துக் கொண்டு, காதின் மூலபாகம் வரை பரிணமித்து விஸ்தாரமாக விளங்கி வருகின்றன. அவைகள்

எப்பொழுதும் கருணையையே வர்ஷித்துக் கொண்டு வருகின்றன. அந்த பன்னிரண்டு விதமான கடாஷங்களாலும் ஜ்ஞானம் ச சத்யம் ச சமம்: ஸ்ருதம் ச அமாத்ஸர்யம் ஹ்ரீ திதிஷா அநஸூயா யக்ஞச்ச தாநம்ச்ச தம: த்ருதிஸ்ச ஏதே வ்ரதா த்வாதஸ ப்ராஹ்மணஸ்ய || எனற மஹாபாரத வாக்யத்தை யநுஸரித்து மோக்ஷஸாதனமான ஆத்மஞானம், ஸத்யவசனம், மனோநிக்ரஹம், வேதாந்த விசாரம், பொறாமையின்மை, அதர்மத்தில் லஜ்ஜை, ஸீதோஷ்ணாதிகளை ஸஹிப்பது, குணமுள்ள இடத்தில் தோஷாரோபணம் செய்யாமலிருப்பது, யாகம், ஸத்பாத்ரதானம், இந்த்ரிய நிக்ரஹம், ஸத்கர்மாவில் தைர்யம், இந்த 12 விதமான ப்ரம்மநிஷ்டர்களுடைய கல்யாண குணங்களை தன் பக்தனிடத்தில் வர்ஷிக்கும் மஹிமையுள்ளவைகள் என்று அந்த பன்னிரண்டு நேத்ரங்களையும் சாஸ்த்ரமானது வர்ணிக்கின்றது. அவ்விதமான கடாஷங்களுக்குள் என்னிடத்திலும் அல்பகடாஷம் விழுந்தால் நான் க்ருதார்த்தனாக ஆகமாட்டேனா! தங்களுக்கு அதனால் என்ன ஹானி ஏற்படும்! ஆகையால் கருணையுடன் என்னை கடாஷித்து ஸகலவிதமான ரோகங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாகச் செய்து ரக்ஷிக்க வேண்டுமாக நான் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.



16. மஹாவாக்யங்கள் ஆறுமுகங்களாக பாணிக்கின்றன.

सुताङ्गोद्भवो मेऽसि जीवेति षड्धा
जपन्मन्त्रमीशो मुदा जिघ्रते यान् ।
जगद्भारभृद्भयो जगन्नाथ तेभ्यः
किरीटोज्ज्वलेभ्यो नमो मस्तकेभ्यः ॥१६॥

ஸுதாங்கோத்பவோ மேஸி ஜீவேதி ஷட்தா
ஜபந்மந்த்ரமீஸோ முதா ஜிக்ரதே யாந் ।
ஜகத்பாரப்ருத்பயோ, ஜகந்நாத தேப்ய:
கிரீடோஜ்ஜ்வலேப்யோ நமோ மஸ்தகேப்ய: ॥16॥

பதவுரை : -

हे जगन्नाथ

ஹே ஜகந்நாத

- ஸர்வலோகத்திற்கும் அதிபதியான ஹே
ப்ரபோ!

ईशः

ஈஸ:

- உன் பிதாவான பரமேஸ்வரன்

हे सुत

ஹே ஸுத

- ஹே குழந்தாய்

मे

மே

- என்னுடைய

अङ्गोद्भवः

அங்கோத்பவ:

- ஸாரீரத்தினின்றும் உண்டானவனாக

असि

அஸி

- ஆகிறாய்

जीव

ஜீவ

- தீர்க்காயுளுடனிருக்கவேண்டும்

इति

இதி

- என்று

षट्धा

ஷட்தா

- ஆறு தடவை

मन्त्रं जपन्

மந்த்ரம் ஜபந்

- மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டு

यान्

யான்

- எந்தத் தலைகளை

मुदा

முதா

- ஸந்தோஷத்தோடு

जिघ्रते

ஜிக்ரதே

- உச்சிமுகர்ந்து பார்க்கிறாரோ

जगद्भारभृद्भयः

ஜகத்பார ப்ருத்பய:

- ப்ராணிகளுடைய யோகக்ஷேம பாரத்தை
வஹிக்கின்றவைகளாயும்

किरीटोज्ज्वलेभ्यः

கிரீடோஜ்ஜ்வலேப்ய:

- நவரத்னமயமான கிரீடங்களால்
விளங்குகிறதாயுமுள்ள

तेभ्यः

தேப்ய:

- அந்த

मस्तकेभ्यः

மஸ்தகேப்ய:

- சிரஸ்ஸுகளின் பொருட்டு

नमः

நம:

- நமஸ்காரம்

தாற்பர்யம் :-

आत्मावै पुत्रनामासि (ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி) என்ற ச்ருதியினாலும் அङ्गादङ्गात्संभवसि हृदयादधिजायसे (அங்காதங்காத் ஸம்பவஸி ஹ்ருதயாததி ஜாயஸே) என்ற ச்ருதிகளாலும் புத்ரனானவன் பிதாவினுடைய சரீரத்திலுள்ள ஸகல அவயவங்களுக்கும் ஸமானமான அவயவங்களோடு கூடவே உண்டாகிறான் என்ற தெரிகிறது. அதை யனுஸரித்து பரமேச்வரனும் ஆறுமுகக் கடவுள் குழந்தையாக இருக்குங் காலத்தில் தன் மடியில் அவரை தூக்கி வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு முகத்தையும் பார்த்து, 'ஹே குழந்தாய்! நீ என்னுடைய அங்கத்திலிருந்து உண்டானவனாகிறாய், அநேககாலம் ஜீவிக்க வேண்டு' மென்று சொல்லிக் கொண்டு ஒவ்வொரு முகத்தையும் ஆக்ராணம் செய்கிறார். இவ்விதம் பிதாவினுடைய அனுக்ரஹ பலத்தைக் கொண்டு ஸர்வலோகத்தின் யோகக்ஷேம பாரத்தைக் வஹிக்கும் சக்தியும் அந்த முகங்களுக்கு ஏற்பட்டு விட்டன. கடாக்ஷ வீக்ஷணத்தாலேயே ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிக்கு ஸர்வ ஜகத்பாரத்தை வஹிக்கும் சக்தி ஏற்பட்டு விட்டது. ஸர்வ ஜகத்தின் யோகக்ஷேம பாரத்தை வஹிக்கும் காரணத்தால் ராஜாதி ராஜனாக ஆறுமுகக் கடவுள் விளங்கிவருகிறார் என்பதை ஸூசிப்பிக்க நவரத்ன மயமான கிரீடங்களாலும் அந்த முகங்கள் ஜ்வலித்துக் கொண்டு வருகின்றன.

ஸுப்ரமண்யக் கடவுளுடைய ஆறுமுகங்களையும் ஆறுவிதமான வேத வாக்யங்களாகவே பாவிக்க வேண்டும். சேதனமான வஸ்துவே பரப்ரம்மமாகும் என்றும் ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூப லக்ஷணத்தைச் சொல்லும் வாக்யம் ஒரு வாக்யமாகும்.

நான் என்ற சப்தத்தால் குறிப்பிடப்படும் ப்ரத்யகாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தில் ப்ரத்யக்ஷமே ப்ரமாணமானதினால் அந்த ப்ரத்யகாத்மாவே ப்ரம்மமானதினால் அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் நித்யாபரோக்ஷமே ப்ரமாணமாகும் என்று சொல்லும் வாக்யம் இரண்டாவது வாக்யமாகும்.

ஜீவனுக்கு ஜீவபாவத்தைப் போக்கி ப்ரும்மபாவபத்தியை போதிக்கும் உபதேச வாக்கியம் மூன்றாவது வாக்யமாகும்.

என்றும் ஜீவன் ப்ரம்மம் தான் என்ற ஸ்வானுபூதியைக் காட்டும் பலவாக்யம் நான்காவது வாக்யமாகும்.

ஜீவனுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் உள்ள பேதத்தை அனுவாதம் செய்து கொண்டு உபாதியில் ப்ரவிலயத்தால் பேதத்தைப் போக்கி அபேதத்தை நிர்தாரணம் செய்யும் வாக்யம் ஐந்தாவது வாக்யமாகும்.

ஜீவனுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் கேவலம் ஐக்யத்தை மாத்ரம் ப்ரகாஸப்படுத்தும் வாக்யம் ஆறாவது வாக்யமாகும்.

ஐந்தாவதும் ஆறாவதும் இதிஹாஸ புராணங்களின் மஹா வாக்யங்களாகும். மற்ற நான்கும் வேதங்களில் உள்ள மஹா வாக்யங்களாகும். இந்த ஆறு விதமான மஹாவாக்யங்களும் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளின் ஆறுமுகங்களாக விளங்கி வரும்பொழுது பரமசிவன் அதை ஆக்ராணம் செய்வதிலிருந்தும் மஹா வாக்யங்களுக்கு நிஷ்களமான பரமசிவ ஸ்வரூபத்தில் பரம தாத்பர்யம் என்பது வெளியாகிறது.



17. முருகனின் ஆபரண விசேஷ வர்ணனை.

स्फुरद्रत्नकेयूरहाराभिराम -

श्चलत्कुण्डलश्रीलसद्गण्डभागः।

कटौ पीतवासाः करे चारुशक्तिः

पुरस्तान्ममास्तां पुरारेस्तनूजः ॥ ॥१७॥

ஸ்புரத்ரத்நகேயூரஹாராபிராம -

ச்சலத்குண்டலச்சீலஸத்கண்டபாக: ।

கடௌ பீதவாஸா: கரே சாருசக்தி:

புரஸ்தாந்மமாஸ்தாம் புராரேஸ்தநூஜ: ॥17॥

பதவுரை : -

स्फुरद्रत्नकेयूरहाराभिराम:

ஸ்புரத்ரத்நகேயூர

ஹாராபிராம:

- ப்ரகாஸிக்கின்ற ரத்னமயமான அங்கம்
ஹாரம் இவைகளோடு விளங்குகிறவராயும்.

चलत्कुण्डलश्रीलसद्गण्डभागः

சலத்குண்டலச்சீலஸத்

கண்டபாக:

- எப்பொழுதும் அசைந்து கொடுக்கும்
காதுகளின் குண்டலங்களுடைய
சோபையால் ப்ரகாசிக்கும் கன்ன
ப்ரதேசத்தோடு கூடினவராயும்.

कटौ

கடௌ

- இடுப்பில்

पीतवासाः

பீதவாஸா:

- பீதாம்பரத்தைத் தரித்துக்
கொண்டிருக்கிறவராயும்.

करे

கரே

- கையில்

चारुशक्तिः

சாருசக்தி:

- அழகான அம்பாளின் சக்தி என்ற ஆயுதத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறவராயுமுள்ள

पुरारेः

புராரே:

- பரமேஸ்வரனுடைய

तनूजः

தநூஜ:

- புத்ரனான குமாரஸ்வாமியானவர்

मम

மம

- என்னுடைய

पुरस्तात्

புரஸ்தாத்

- முன்பாக

आस्तां

ஆஸ்தாம்

- விளங்கட்டும்.

தாத்பர்யம் :-

சிவகுமாரனான ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர் எப்பொழுதும் என்னுடைய எதிரில் ப்ரகாஸித்துக் கொண்டு என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும். அவருடைய அழகைப்பற்றியோ யாராலும் வர்ணிக்க முடியாது. தோள்வளையென்ற ஆபரணத்தைக் தோளாப்பட்டையில் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த ஆபரணமோ ஒரே ரத்னமயமானது. அப்படியே மார்பில் நவரத்னமயமான ஹாரத்தை தரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த இரண்டு ஆபரணங்களும் ஒரே ஜ்யோதிர் மயமாக ப்ரகாசிக்கிறபடியால் ஸுப்ரமண்ய கடவுளின் ஸரீரம் பூராவும் ஒரே ஜோதிர்மயமாகவே காணப்படுகின்றது. இதனால் தன்னை தர்ஸிக்கவரும் புண்ய ஜனங்களின்

அக்ஞாநமாகிய இருளைப் போக்கி ஞாந ப்ரகாசத்தை உண்டுபண்ணும் ஞாநபண்டிதன் என்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. அது போலவே இரண்டு கன்ன ப்ரதேஸமும் காதில் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் நவரத்ன குண்டலத்தின் ஸோபையினால் நவரத்ன கண்ணாடியைப் போல் ஸோபிக்கின்றன. அதுவும் என்னுடைய ஸந்நிதியில் தர்சனம் செய்ய வரும் புண்ய ஜனங்களின் மனதும் இந்த கன்ன ப்ரதேசம் போல் நிர்மலமாகிவிடும். அக்காரணத்தைக் கொண்டு நானும் அந்த பக்தர்களுடைய மனதில் பரிபூர்ணமான ஸ்வரூபத்தோடு ப்ரகாசிக்கிறேன் என்பதையும் பக்தர்களுக்கு சொல்வதுபோல் தோன்றுகிறது! இடுப்பில் பீதாம்பரத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அதனாலும் தன்னை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஏராளமான அன்னவஸ்த்ரங்கள் ஏற்படும். குபேரனுக்கு ஸமமான வைபவம் உள்ளவர்களாக ஆவார்கள் என்றும் தெரிகிறது. கையிலும் பராசக்தி மயமான வேல் ஒன்றை தரித்துக் கொண்டு விளங்கும் மஹிமையினால் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளை பஜிக்கிறவர்களுக்கு சத்ரு அடியோடு நாசமாகிவிடுவார்கள். பக்தர்களுடைய சத்ருவை ஸம்ஹாரம் செய்வதற்குத் தான் அந்தக்கடவுள் தன் கையில் சக்தி என்ற ஆயுதத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இல்லாத போனால் ஸ்வரூபானந்தத்தில் லயித்துவரும் பகவானுக்கு ஆயுதத்தால் ஆக வேண்டியது ஒன்றுமே இல்லை. பக்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகத்தான் தன் கையில் ஆயுதம் விளங்கிவருகிறது. இவ்வித மஹிமை தங்கிய ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் ஸ்வயமாகவே அபாரமான பராக்ரமசாலி. அத்துடன் த்ரிபுராஸுரனை ஸம்ஹரித்த பரமசிவனுடைய குமாரர். அவ்விதமிருக்கும்போது அவருடைய பராக்ரமத்தை யாரால்தான் வர்ணிக்கமுடியும்! அந்த முருகக் கடவுள் என்னுடைய எதிரில் எப்போதும் ப்ரகாஸித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவருடைய அருள் எனக்கு எப்போதும் இருக்கட்டும். அதனால் நான் தன்யனாக ஆகிவிடுவேன் என்று பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

18. ஷடக்ஷரீ மஹிமை.

इहायाहि वत्सेति हस्तान्प्रसार्या -

ह्वयत्यादराच्छंकरे मातुरङ्कात् ।

समुत्पत्य तातं श्रयन्तं कुमारं

हराश्लिष्टगात्रं भजे बालमूर्तिम् ॥ ॥१८॥

இஹாயாஹி வத்ஸேதி ஹஸ்தாந் ப்ரஸார்யா-

ஹ்வயத்யாதராச்சங்கரே மாதூரங்காத் ।

ஸமுத்பத்ய தாதம் ஸ்ரயந்தம் குமாரம்

ஹராஸ்லிஷ்ட காத்ரம் பஜே பாலமூர்த்திம் ॥18॥

பதவுரை : -

हे वत्स

ஹே வத்ஸ

- ஹே குழந்தாய்!

इह

இஹ

- இங்கு

आयाहि

ஆயாஹி

- வா

इति

இதி

- என்று

हस्तान्

ஹஸ்தாந்

- கைகளை

प्रसार्य

ப்ரஸார்ய

- நீட்டிக் கொண்டு

शंकरे	
ஸங்கரே	- தகப்பனாரான பரமேச்வரன்
आदरात्	
ஆதராத்	- ப்ரியத்தோடு
आह्वयति सति	
ஆஹ்வயதி ஸதி	- கூப்பிடும் பொழுது
मातुः	
மாது:	- தாயாரான பார்வதியினுடைய
अङ्कात्	
அங்காத்	- மடியிலிருந்தும்
समुत्पत्य	
ஸமுத்பத்ய	- வேகமாய்க் கிளம்பி
तातं	
தாதம்	- தகப்பனாரான பரமேஸ்வரனை
श्रयन्तं	
ஸ்ரயந்தம்	- அடைந்த
हराश्लिष्टगात्रं	
ஹராஸ்லிஷ்டகாத்ரம்	- பரமேஸ்வரனால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்ட ஸரீரத்தோடு கூடினவராயும்
बालमूर्तिम्	
பாலமூர்த்திம்	- குழந்தைப் பருவமான ஸரீரத்தோடு கூடினவராயும் உள்ள
कुमारं	
குமாரம்	- குமாரஸ்வாமியை
भजे	
பஜே	- பஜிக்கின்றேன்.

தாத்பர்யம் :-

குமாரஸ்வாமியென்ற ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியானவர் ஒரு ஸமயத்தில் தாயாரான பார்வதியினுடைய மடியில் உட்கார்ந்து கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது பரமேஸ்வரன் பார்த்து மிகவும் ஆனந்தபரிதனாக ஆனார். அத்துடன் தன்னுடைய இரண்டு கைகளையும் நீட்டி விரித்துக் கொண்டு 'குழந்தாய் என்னிடம் வா' என்று ஆதரவோடு அழைத்தார். குமாரஸ்வாமியும் மிகவும் உத்ஸாஹத்துடன் தாயாருடைய மடியிலிருந்து எழுந்திருந்து ஓடிவந்து பரமேஸ்வரனுடைய மடியில் உட்கார்ந்து கொண்டார். பரமேஸ்வரன் குழந்தையை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு உச்சி முகர்ந்து பார்த்து தாலாட்டி விளையாடி ஸந்தோஷமடைந்தார். இவ்விதம் பார்வதியினிடமிருந்து பரமேஸ்வரனையடைந்த குமாரஸ்வாமியை த்யானம் செய்கிறேன் என்பதால் பரமஸிவனுடைய ஸம்பந்தமும், பார்வதியின் ஸம்பந்தமும் ஏற்படுவதனால், பார்வதியினுடைய மடியிலோ, பரமேஸ்வரனுடைய மடியிலோ, ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியை த்யானம் செய்வது மிகவும் விசேஷமானது என்பது வெளியாகிறது. இந்தத் தருணத்தில், பார்வதி, பரமேஸ்வரனிருவர்களும் ஸோமாஸ்கந்தர் என்ற ஸப்தத்தால் சொல்லப்படும் அவஸரம் ஏற்படுகிறது.

ஷண்முகனுடைய ஷடக்ஷரீ மஹாமந்த்ரத்தை மூன்று பாகமாகப் பிரித்துக் கொண்டு முதல் இரண்டக்ஷரத்தை ஸக்திகண்டம் என்றும், நடு இரண்டக்ஷரத்தை குமரகண்டம் என்றும், கடைசி இரண்டக்ஷரத்தை ஸிவகண்டம் என்றும் பிரிக்க வேண்டும். இவ்விதம் பிரித்துக் கொண்டு சிவனோடும் ஸக்தியோடும் குமாரஸ்வாமியை ஸம்பந்தப்படுத்தி த்யானம் செய்து கொண்டு அந்த ஷடக்ஷரீ என்ற மஹாமந்த்ரத்தை ஜபம் செய்கிறவர்களுக்கு ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யம் ஸித்திப்பதோடும் குமாஸ்வாமியுடன் பார்வதி - பரமேஸ்வரரும் சேர்ந்து கொண்டு ஒரே காலத்தில் பக்தனுக்கு தர்ஸனம் அளிப்பார்கள்.

19. இந்த்ரிய நிக்ரஹ பலம்.

कुमारेण सूनो गुह स्कन्द सेना-
पते शक्तिपाणे मयूराधिरूढ।
पुलिन्दात्मजाकान्त भक्तार्तिहारिन्
प्रभो तारकारे सदा रक्ष मां त्वम् ॥१९॥

குமாரேஸ ஸூனோ குஹஸ்கந்த ஸேநா-
பதே ஸக்திபாணே மயூராதிருட!
புலிந்தாத்மஜாகாந்த பக்தார்த்திஹாரிந்
ப்ரபோ தாரகாரே ஸதா ரக்ஷ மாம் த்வம் ॥19॥

பதவுரை : -

हे कुमार

ஹே குமார

- ஹே குழந்தாய்! அல்லது மாரன் என்ற
மன்மதனை திக்காரத்தால் தூரத் தள்ளின
ஜிதேந்த்ரியனே!

ईश सूनो

ஈஸ ஸூனோ

- ஸர்வ ஜகத்திற்கும் நியந்தாவான
பரமேஸ்வரனுடைய புத்ரனே!

गुह

குஹ

- ஸ்தானம், ஸ்வரூபம், ஹ்ருதயம், மந்த்ரம்,
கவசம், ஸ்தோத்ரம், இவைகள் மிகவும்
ரஹஸ்யமான தத்வங்களானதினால்
அதற்குப் பொருத்தமாயுள்ள குஹனென்ற
பெயரோடு கூடின ஹே ஸ்வாமியே!

हे स्कन्द

ஹே ஸ்கந்த

- 'ஸ்கந்திர் கதி ஸோஷணயோ:' என்ற தாதுவை அனுஸரித்து பக்தனுடைய பாபங்களை நாசம் செய்து, முக்தி என்ற பரம புருஷார்த்தத்தை பக்தனுக்கு அளிக்கும் வல்லமையுள்ள ஸ்வாமியே!

हे सेनापते

ஹே ஸேனாபதே

- தேவர்களாகிய ஸேனைக்கு அதிபதியாகிய ப்ரபுவே

हे शक्तिपाणे

ஹே ஸக்திபாணே

- பராஸக்தியின் ஸ்வரூபமாகிய வேல் என்ற ஆயுதத்தைக் கையில் தரித்திருக்கும் சூரனே!

पुलिन्दात्मजाकान्त

புலிந்தாத்மஜாகாந்த

- புளிந்தன் என்ற வேடஜாதியில் பிறந்த வல்லீ என்ற புண்யவதியின் மனதை ஸந்தோஷிக்கச் செய்யும் ப்ரபுவே!

भक्तार्तिहारिन्

பக்தார்த்திஹாரின்

- பக்தனுடைய ஸகலவிதமான பீடையை அபஹரிக்கும் ஸ்வாமியே

हे तारकारे

ஹே தாரகாரே

- தாரகாஸுரனுக்கு சத்ருவான ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியே

हे प्रभो

ஹே ப்ரபோ

- ஸ்வாமிந்

मां

மாம்

- என்னை

सदा

ஸதா

- எப்பொழுதும்

त्वं

த்வம்

- நீ

रक्ष

ரக்ஷ

- ரக்ஷிக்க வேண்டும்.

தாத்பர்யம் :-

मनसश्चेन्द्रियाणाञ्च ह्येकाग्रं परमं तपः (மநஸஸ்சேந்த்ரியாணாஞ்ச ஹ்யேகாக்ரம் பரமம் தப:) என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து, இந்த்ரிய நிக்ரஹமும், மனோ நிக்ரஹமும் மேலான தபஸ்ஸென்று தெரிகிறது. இந்த்ரியங்களோ, ஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, க்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, ஆக பத்து விதங்கள், இந்த பத்து விதமான இந்த்ரியங்களுக்கும் நியந்தாவைப் போல் விளங்கும் மனதை அந்த: கரணம் என்று சொல்லப்படும். இந்த பதினோறு தத்துவங்களையும் நிக்ரஹம் செய்வதே மேற்சொன்ன சாஸ்த்ரத்தின் தாத்பர்யமாகும். இந்த இந்த்ரிய நிக்ரஹம் என்பதோ, மிகவும் கஷ்டப்பட்டுச் செய்ய வேண்டிய கார்யமாகும். எல்லா புருஷர்களாலும் இந்தக் கார்யத்தைச் செய்வது ஸாத்யமாகாது. ஸ்காந்த மஹா புராணத்தில், ஷண்முகப் பெருமானை ஸர்வ நியந்தா என்று ப்ரதிபாதிக்கும் அவஸரத்தில், அந்தந்த இந்த்ரியங்களுக்கும், மனதிற்கும், அந்த ஷண்முகனையே அதிஷ்டான தேவதையாகவும் நிரூபணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேற்சொன்ன ஸ்லோகத்திலோ, ஸம்போதன ப்ரதமாவிபக்தியோடு குமார ஸ்வாமியினுடைய பதினோரு நாமாக்கள் தான் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சக்ஷரிந்த்ரியம் முதலான அந்தந்த இந்த்ரியங்களுக்கும் குமாரஸ்வாமியானவர் அதிஷ்டான தேவதையாக இருக்கும்பொழுது க்ரமமாக அந்தந்த நாமாக்களை ப்ரயோகம் செய்து கொள்ள வேண்டும். இந்த நாமாக்களை நான்காவது வேற்றுமையோடு

நம: என்பதைக் கடைசியில் சொல்லிக் கொண்டு ஜபம் செய்தால், அதைக் குமார ரஹஸ்யம் என்ற மஹா மந்த்ரமாக ஸ்கந்த புராணத்தில், சங்கர ஸம்ஹிதையில் உபதேஸ காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மஹா கைலாஸத்தில் ஸிவ தீர்த்தக் கரையில் ஸனத்குமாரஸ்வாமியினால், நாரத மஹர்ஷிக்கு இந்த ரஹஸ்யமானது உபதேஸிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு இந்த்ரிய நிக்ரஹம் மஹாபலமாகும். ஸுலபமாக இந்த்ரிய நிக்ரஹத்தை அடைவதற்கு இதை விட்டால் வேறு வழியேயில்லை. இந்த ரஹஸ்யத்தை இந்த ச்லோகத்தின் மூலம் பரமாசார்யாள் ப்ரகாஸப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.



திருவருட் சங்க நாயகன்

20. அநாத ரக்ஷகன்

प्रशान्तेन्द्रिये नष्टसंज्ञे विचेष्टे
 कफोद्गारिवक्त्रे भयोत्कम्पिगात्रे ।
 प्रयाणोन्मुखे मय्यनाथे तदानीं
 द्रुतं मे दयालो भवाग्रे गुह त्वम् ॥२०॥

ப்ரஸாந்தேந்த்ரியே நஷ்டஸம்க்ஞே விசேஷ்டே
 கபோத்காரிவக்த்ரே பயோத்கம்பிகாத்ரே।
 ப்ரயாணோந்முகே மய்யநாதே ததானீம்
 த்ருதம் மே தயாளோ பவாக்ரே குஹ த்வம் ॥ 20॥

பதவுரை : -

हे गुह ஹே குஹ	- அதிரஹஸ்யமான மஹிமையுள்ள ஹே ஸ்வாமியே
दयालो தயாளோ	- க்ருபாநிதியே
त्वं த்வம்	- நீ
मयि மயி	- என்னிடத்தில்
प्रशान्तेन्द्रिये ப்ரஸாந்தேந்த்ரியே	- லயித்துப்போன இந்த்ரியங்களோடு கூடினவனாயும்
नष्टसंज्ञे நஷ்டஸம்க்ஞே	- ஞாபகஸக்தியில்லாதவனாயும்

विचेष्टे

விசேஷ்டே

- கை, கால்களின் அசைவு கூட இல்லாமல் ஓய்ந்து போனவனாயும்

कफोद्गारिवक्त्रे

கபோத்தகாரிவக்த்ரே

- கபத்தினுடைய ஆதிக்யத்தால் வெளியில் நுரையைக் கக்குகிறவனாயும்

भयोत्कम्पिगात्रे

பயோத்கம்பிகாத்ரே

- யம பயத்தால் நடுங்குகிற சரீரத்தோடு கூடியவனாயும்

प्रयाणोन्मुखे

ப்ரயாணோந்முகே

- சரீரத்தை விட்டு பரலோகம் செல்வதில் ஸித்தனாயும்

अनाथेच सति

அநாதேச ஸதி

- என்னை ரக்ஷிக்கும் வேறு நாதன் இல்லாமலுமிருக்கும் பொழுது

तदानीं

ததானீம்

- அப்பொழுது

द्रुतं

த்ருதம்

- சீக்ரமாக

मे

மே

- எனக்கு

अग्रे

அக்ரே

- முன்பாக

भव

பவ

- ப்ரகாஸமாகி ரக்ஷிக்க வேண்டும்.

தாற்பார்யம் :-

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन् मामनुस्मरन् ।

यः प्रयाति त्यजन्देहं स याति परमां गतिम् ॥

ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந் ।

ய: ப்ரயாதி த்யஜந்தேஹம் ஸ யாதி பரமாம் கதிம் ॥

என்ற கீதாவாக்ய ப்ரகாரம் மரண காலத்தில் ப்ரணவ மஹாமந்த்ரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு பரப்ரம்மத்தை அனுஸந்தானம் செய்கிறவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுதான், அடைந்த ஜன்மாவினுடைய பரம லாபமாகும். அந்த லாபத்தை ஸகல ப்ராணிகளும் அடைய குமார ஸ்வாமியின் அருளால்தான் முடியும். கடைசி காலத்தில் இந்த்ரியங்களுக்கோ, மனதிற்கோ யாதொரு விதமான சக்தியும் இல்லாமலாகி அவைகள் தன் தன் காரணத்தில் லயத்தை அடைந்து விடுகின்றன. கை கால்களின் சேஷ்டையும் ஒடுங்கிப் போய் விடும், யம படாளுடைய உபத்ரவத்தால் பயகம்பாதிகளும் உண்டாகிறது. கபமோ அதிகமாகித் தொண்டையை அடைத்து பகவானுடைய நாமாவை உச்சரிப்பதற்குக்கூட சக்தியில்லாமல் செய்து விடுகிறது. பூர்வ ச்லோகத்திலோ இந்த்ரியங்களுக்கு சக்தியை உண்டு பண்ணுகிறவன் இந்தக் குமாரஸ்வாமிதான் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்தக் குமாரஸ்வாமியானவன் ஞானபண்டிதன் ஆனதினாலேயும், லோகத்திற்கு குருவானதினாலும், அந்த ஆபத் காலத்தில் அந்தக் குமார ஸ்வாமியின் அனுக்ரஹம் மிகவும் முக்யமானது என்பதை நினைத்து அந்த்யகாலத்தில் தனக்கு எதிரில் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி ப்ரத்யக்ஷமாகித் தன்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று குமார்க்கடவுளை ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ளும்படி மஹா ஜனங்களைப் பரமாசார்யாள் வற்புறுத்துகிறார்கள். மேலும் அந்த்ய காலத்தில் ஓங்காரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு பரப்ரம்ஹத்தை அனுஸந்தானம் செய்ய வேண்டியதவச்யம் என்று மேற்காட்டிய கீதாவாக்யத்தால் தெரியவருகிறது. அகாரம் முதலான ஸ்வரத்திலோ,

ஓங்காரமானது பதிமூன்றாவது எழுத்தாகிறது. பதினெட்டுவிதமான மஹாபுராணங்களில் ஸ்காந்தமஹாபுராணம் பதிமூன்றாவது புராணம் என்பதும் வெளியாகிறது. ஸ்காந்த மஹா புராணத்திலோ ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியின் பரதத்வம்தான் ப்ரகாசப்படுத்தப்படுகிறது என்பது ஸர்வஜன ப்ரஸித்தமாகும். அதனால் ஓங்காரத்தின் பொருள் ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் என்றே தெரிகிற படியால் அந்தய காலத்தில் ஷண்முகனுடைய ஸ்வரூபத்தை - ஓங்காரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு ஸ்மரணம் செய்ய வேண்டுமென்பது அவஸ்யமாகிறது. இதனாலும் ஸுப்ரமண்ய உபாஸனம் ஸஜ்ஜனங்களுக்கு அவஸ்யமானது.



21. யம பீடா பரிஹாரம்

कृतान्तस्य दूतेषु चण्डेषु कोपा-
 दह छिन्धि भिन्धीति मां तर्जयत्सु
 मयूरं समारुह्य मा भैरिति त्वं
 पुरः शक्तिपाणिर्ममायाहि शीघ्रम् ॥२१॥

க்ருதாந்தஸ்ய தூதேஷு சண்டேஷு கோபாத்
 த்தஹச்சிந்தி பிந்தீதி மாம் தர்ஜயத்ஸு
 மயூரம் ஸமாருஹ்ய மா பைரிதி த்வம்
 புர: ஸக்திபாணிர் மமாயாஹி சீக்ரம் ॥21॥

பதவுரை : -

कृतान्तस्य	
க்ருதாந்தஸ்ய	- யமனுடைய
चण्डेषु	
சண்டேஷு	- உக்ரமான ஸ்வபாவமுள்ள
दूतेषु	
தூதேஷு	- தூதர்கள்
कोपात्	
கோபாத்	- கோபத்தோடு
दह	
தஹ	- பொசுக்கு
छिन्धि	
சிந்தி	- வெட்டு

भिन्धि	
பிந்தி	- இரண்டாகப் பிள
इति	
இதி	- என்று
मां	
மாம்	- என்னை
तर्जयत्सु सत्सु	
தர்ஜயத்ஸு ஸத்ஸு	- அதட்டி ஹிம்ஸை செய்யும்பொழுது
हे स्वामिन्	
ஹே ஸ்வாமிந்	- ஹே குமாரக் கடவுளே
त्वं	
த்வம்	- நீ
शक्तिपाणिः	
சக்திபாணி:	- சக்தியென்ற வேலாயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டவனாய்க் கொண்டு
मयूरं	
மயூரம்	- மயில் வாஹனத்திலும்
समारुह्य	
ஸமாருஹ்ய	- ஏறிக் கொண்டு
मा भैः	
மா பை:	- பயப்பட வேண்டாம்
इति	
இதி	- என்ற உத்தேஸத்துடன்
मम	
மம	- எனக்கு

புர:

புர:

- எதிரில்

சீமர்

சீமர்

- வேகமாக

आयाहि

ஆயாஹி

- வரவேண்டும்.

தாத்பர்யம் :-

மரண காலத்தில் க்ரூரமான ஸ்வபாவமுள்ள யம தூதர்கள் ப்ராணிகளை பயங்கரமான ரூபத்துடன் வெட்டு, கொல்லு என்று அதட்டி ஹிம்ஸை பண்ணுகிறார்கள். அந்தத் தருணத்தில் குமாரஸ்வாமியைத் தான் சரணம் அடையவேண்டும். சக்தி பாணியாகவும் மயில் வாஹனத்தில் ஏறிக் கொண்டவராகவும் திவ்ய ஸுந்தரமான ரூபத்துடன் மரண காலத்தில் தன்னை அழைத்த மனிதனுக்கு எதிரில் புலப்பட்டுக் கொண்டு பயப்படவேண்டாம் என்று ஸமாதானப் படுத்தி பக்தனை ரக்ஷிக்கிறார். मा भै: (மா பை:) என்பது உபதேஸ வாக்கியமாகும். अभयं वै जनक प्राप्तोसि (அபயம் வை ஜனக ப்ராப்தோஸி) என்ற ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத் வாக்க்யமே மேற்சொன்ன விஷயத்தில் ப்ரமாண வாக்க்யமாகும். அபயம் என்றால் மோக்ஷம் என்பதுதான். அந்த மோக்ஷத்திற்கோ ஞானமே அந்தரங்க ஸாதனமானதினால் பராசக்தியாகிய ப்ரும்மவித்யையை வேலாகத் தன் கையில் தரித்துக்கொண்டு மரணகாலத்தில் புருஷனுக்கு எதிரில் ப்ரகாசிக்கிற காரணத்தால் கடைசி காலத்தில் ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் தன் பக்தனுக்கு எதிரில் புலப்பட்டு ஞானோபதேசம் செய்து அபயப்ராப்தியை அளிக்கிறார் என்ற ரஹஸ்யமானது வெளியாகிறது. ஞானத்தால்தான் மோக்ஷம் என்பதற்கு வேதம்தான் ப்ரமாணம் ஆகும் என்பதை ஸூசிப்பதிலும், மயில் வாஹனத்தில் ஏறிக் கொண்டு ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியானவர் ப்ரகாசிப்பதே ஒரு காரணமாகும்.

वेद एव मयूरस्स्यात् प्रणवष्णमुखस्तथा ।
ब्रह्मविद्यापि शक्तिस्स्यात् मोक्षस्तदर्शनात्स्मृतः ॥

வேத ஏவ மயூரஸ்யாத் ப்ரணவஷ்ஷண்முகஸ்ததா ।

ப்ரஹ்மவித்யாபி ஸக்திஸ்யாத் மோக்ஷஸ்தத்தர்ஸனாத்ஸம்ருத: ॥

என்ற ஸ்காந்தபுராண வாக்யத்தால் வேதமே மயூரமாக ஆவிர்பவித்து ஸுப்ரமண்யமூர்த்திக்கு வாஹனமாக விளங்கி வருகிறது. அந்த வேதத்தினுடைய ஆதியிலும் அந்தத்திலும், வேதாந்தங்களிலும் ஆங்காங்கு உத்கோஷிக்கப்படும் ஸ்வரம் என்ற ஓங்காரமே ஸுப்ரமண்யமூர்த்தி என்றும், வேதங்களுக்கு எந்த ப்ரம்ம வித்யையினிடத்தில் பரமதாத்பர்யம் என்று சொல்லப்படுமோ அந்த ப்ரம்மவித்யைதான் ஸ்வாமியின் கையில் விளங்கிவரும் வேலாயுதம் என்றும் இவ்விதம் அந்தந்த தத்வங்களை அறிந்து தர்சனம் செய்வதால் மோக்ஷம் என்ற பரம புருஷார்த்தத்தை ஸுலபமாக அடையலாம் என்று தான் மேற்சொன்ன புராணவாக்கியத்தின் தாத்பர்யமாகும். இதனால் தினந்தோறும் இடைவிடாமல் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியைப் பூஜித்து வருகிறவர்களுக்கு அந்தய காலத்தில் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர் மேல் சொன்னபடி ஸபரிவாரமாக தர்சனம் கொடுத்து யமனுடைய பீடையையும் பரிஹாரம் செய்து வைத்து மோக்ஷம் என்ற பரமபுருஷார்த்தத்தையும் ஞானமூலமாகக் கொடுத்தனுக்ரஹிக்கின்றார் என்பது ஸித்தமாகின்றது.

कृतेतु ब्रह्मजिज्ञास्यं त्रेतायां जानकी पतिः ।
द्वापरे भगवान् कृष्णः कलौ स्कन्दः प्रकीर्तितः ॥

க்ருதேது ப்ரஹ்மஜிஞ்ஞாஸம் த்ரேதாயாம் ஜாநகீ பதி: ।

த்வாபரே பகவாந் க்ருஷ்ண: கலௌ ஸ்கந்த: ப்ரகீர்த்தித: ॥

என்ற ஸாஸ்த்ர ரீதியாக க்ருதயுகத்தில் ப்ரும்ம விசாரத்தாலும் த்ரேதா யுகத்தில் ராம ஸேவையாலும், த்வாபர யுகத்தில் க்ருஷ்ணபக்தியாலும், கலியுகத்தில் ஸுப்ரமண்ய உபாஸனத்தாலும் புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கிறதென்று தெரிகிறபடியால் கலியுகவரதன் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே என்பது ஸித்தம்.

22. ஸுப்ரமண்யோபாஸனம்

प्रणम्यासकृत्पादयोस्ते पतित्वा
 प्रसाद्य प्रभो प्रार्थयेऽनेकवारम् ।
 न वक्तुं क्षमोऽहं तदानीं कृपाब्धे
 न कार्यान्तकाले मनागप्युपेक्षा ॥२२॥

ப்ரணம்யாஸக்ருத் பாதயோஸ்தே பதித்வா
 ப்ரஸாத்ய ப்ரபோ ப்ரணர்த்தயே நேகவாரம்।
 ந வக்தும் க்ஷமோஹம் ததானீம் க்ருபாப்தே
 ந கார்யாந்தகாலே மநாகப்யுபேக்ஷா ॥22॥

பதவுரை : -

हे स्वामिन्	- ஹே குமாரஸ்வாமியே!
ह्ये स्वामिन्	- ஹே குமாரஸ்வாமியே!
ते	- உன்னுடைய
ते	- உன்னுடைய
पादयोः	- சரணங்களில்
प्राप्त्योः	- சரணங்களில்
पतित्वा	- விழுந்து
पतित्वा	- விழுந்து
असकृत्	- அடிக்கடி
असकृत्	- அடிக்கடி
प्रणम्य	- நமஸ்கரித்தும்
प्रणम्य	- நமஸ்கரித்தும்

प्रभो

ப்ரபோ

- ஹே ப்ரபுவே

अनेकवारं

அநேகவாரம்

- பலதடவை

प्रसाद्य

ப்ரஸாத்ய

- உன்னை ஸந்தோஷிக்கச் செய்து

हे कृपाद्ये

ஹே க்ருபாப்தே

- கருணாநிதியே

तदानीं

ததானீம்

- என்னுடைய ப்ராண வியோக காலத்தில்

अहं

அஹம்

- நான்

वक्तुं

வக்தும்

- பேசுவதற்கு

न क्षमः

ந க்ஷம:

- சக்தியில்லாவனாக ஆகிவிடுவேன்.

अन्तकाले

அந்தகாலே

- கடைசி காலத்தில்

मनागपि

மநாகபி

- கொஞ்சங்கூட

उपेक्षा

உபேக்ஷா

- என் விஷயத்தில் அலக்ஷயதையானது

नकार्या

நகர்யா

- செய்யக்கூடாது

இதி

இதி

- என்று

பார்த்தே

பார்த்தேயே

- பார்த்திக்கின்றேன்.

தாத்தார்யம் :-

முன்பு, அந்தயகாலத்தில் குமாரஸ்வாமியின் தர்ஸனம் அவச்யம் என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்வித லாபத்தைக் கடைசி காலத்தில் அடைய வேண்டுமானால் மனிதன் ஜீவதஸையிலேயே ஷண்முகனை ஆராதித்து அவனுடைய அனுக்ரஹத்திற்குப் பாத்திரனாக ஆக வேண்டும். ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியின் பாதாரவிந்தங்களில் பக்தி புரஸ்ஸரமாக அடிக்கடி நமஸ்காரங்களை அர்ப்பணம் செய்து தன்னுடைய அந்தய காலத்தில் தன்னை உபேக்ஷிக்கக்கூடாது என்பதைக் கதறி பார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சுலபா: யோகதத்வக்ஞா: சுலபா ப்ரஹ்மவாதிந:।

சுலபா: கர்மிடா லோகே ந குஹோபாஸகாஸ்ததா ॥

குஹாது ந பரோ தேவ: குஹே சர்வ் ப்ரதிஸ்திதம் ।

சர்வ்வேதாந்த தாத்பர்ய விஸயோ குஹே எவ ச: ॥

குஹஸ்யோபாஸநாத்ஸர்வ் தேவாஸ்துஸ்யந்தி நேதராத் ।

துஸ்யந்தி பிதரஸ்சர்வ் சத்யம் சத்யம் வதாம்யஹம் ॥

கலௌ குஹம் பரீத்யஜ்ய ந்ருணா சர்வார்த்ததாயகம் ।

அந்வேஸதே பரம் தேவம் மூ஢்நிநாத்ர சம்ஸய: ॥

ஸுலபா: யோகதத்வக்ஞா: ஸுலபா ப்ரஹ்மவாதிந:।

ஸுலபா: கர்மிடா லோகே ந குஹோபாஸகாஸ்ததா ॥

குஹாத்து ந பரோ தேவ: குஹே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ।

प्रभो ப்ரபோ	- ஹே ப்ரபுவே
अनेकवारं அநேகவாரம்	- பலதடவை
प्रसाद्य ப்ரஸாத்ய	- உன்னை ஸந்தோஷிக்கச் செய்து
हे कृपाब्धे ஹே க்ருபாப்தே	- கருணாநிதியே
तदानीं ததானீம்	- என்னுடைய ப்ராண வியோக காலத்தில்
अहं அஹம்	- நான்
वक्तुं வக்தும்	- பேசுவதற்கு
न क्षमः ந க்ஷம:	- சக்தியில்லாவனாக ஆகிவிடுவேன்.
अन्तकाले அந்தகாலே	- கடைசி காலத்தில்
मनागपि மநாகபி	- கொஞ்சங்கூட
उपेक्षा உபேக்ஷா	- என் விஷயத்தில் அலக்ஷயதையானது
नकार्या நகார்யா	- செய்யக்கூடாது

इति

இதி

- என்று

प्रार्थये

ப்ரார்த்தயே

- ப்ரார்த்திக்கின்றேன்.

தாற்பர்யம் :-

முன்பு, அந்த்யகாலத்தில் குமாரஸ்வாமியின் தர்ஸனம் அவச்யம் என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்வித லாபத்தைக் கடைசி காலத்தில் அடைய வேண்டுமானால் மனிதன் ஜீவதஸையிலேயே ஷண்முகனை ஆராதித்து அவனுடைய அனுக்ரஹத்திற்குப் பாத்திரனாக ஆக வேண்டும். ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியின் பாதாரவிந்தங்களில் பக்தி புரஸ்ஸரமாக அடிக்கடி நமஸ்காரங்களை அர்ப்பணம் செய்து தன்னுடைய அந்த்ய காலத்தில் தன்னை உபேக்ஷிக்கக்கூடாது என்பதைக் கதறி ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

सुलभा: योगतत्त्वज्ञा: सुलभा ब्रह्मवादिन:।

सुलभा: कर्मिटा लोके न गुहोपासकास्तथा ॥

गुहात्तु न परो देव: गुहे सर्वं प्रतिष्ठितम् ।

सर्ववेदान्त तात्पर्य विषयो गुह एव स: ॥

गुहस्योपासनात्सर्वे देवास्तुष्यन्ति नेतरात् ।

तुष्यन्ति पितरस्सर्वे सत्यं सत्यं वदाम्यहम् ॥

कलौ गुहं परित्यज्य नृणां सर्वार्थदायकम् ।

अन्वेषते परं देवं मूढधीर्नात्र संशय: ॥

ஸுலபா: யோகதத்வக்ஞா: ஸுலபா ப்ரஹ்மவாதிந:।

ஸுலபா: கர்மிடா லோகே ந குஹோபாஸகாஸ்ததா ॥

குஹாத்து ந பரோ தேவ: குஹே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ।

ஸர்வவேதாந்த தாத்தர்ய விஷயோ குஹ ஏவ ஸ:॥
 குஹஸ்யோபாஸநாத்ஸர்வே தேவாஸ்துஷ்யந்தி நேதராத்।
 துஷ்யந்தி பிதரஸ்ஸர்வே ஸத்யம் ஸத்யம் வதாம்யஹம்॥
 கலௌ குஹம் பரித்யஜ்ய ந்ருணாம் ஸர்வார்த்ததாயகம்।
 அந்வேஷதே பரம் தேவம் மூடதீர்நாத்ர ஸம்சய:॥

என்ற ஸனத்குமார ஸம்ஹிதாவசன ரீதியாக கலியில்
 ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியைத் தவிர வேறு மேலான தெய்வமே
 இல்லையென்பதை நிச்சயமாகச் சொல்லக் கூடிய ப்ரமாண
 வாக்யங்களைக் கொண்டு ஸுப்ரமண்யக்கடவுள்தான் முக்யமான
 தெய்வம் என்பதை அறியவேண்டும். அந்த ப்ரபுவினுடைய பூஜைதான்
 ஸர்வதேவதா பூஜையாக ஏற்படுமென்று கருதவேண்டும். ப்ரணவத்திற்கு
 மேலான தத்வம் இல்லாதது போல் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமிக்கு மேலான
 தெய்வமே கிடையாது. வாக்யமான பொருளும் வாசகமான சப்தமும்
 ஒன்றுதான் என்ற மர்யாதையை அனுஸரித்து ஓம் என்ற ப்ரணவமும்
 ஸுப்ரமண்யஸ்வரூபமும் ஒரே தத்வமானதினால் அதற்கு மேலாக மற்ற
 எந்த தத்வத்தையும் சொல்லக் காரணமும் ஏற்படாது.

एकं शास्त्रं स्कान्दमेवात्र लोके । एको देवः षण्मुखस्त्वीश पुत्रः । एकोमन्त्र
 षण्मुखार्थ प्रकाशः । एको मोक्षः स्कन्द सालोक्यमेव । नान्याबुद्धिः शिष्टशास्त्र विरुद्धा
 सुब्रह्मण्यस्सेवनीयो महेशः॥ (ஏகம் ஸாஸ்த்ரம் ஸ்காந்தமேவாத்ரலோகே। ஏகோ
 தேவ: ஷண்முகஸ்த்வீஸபுத்ர:। ஏகோமந்த்ர: ஷண்முகார்த்த ப்ரகாஸ:।
 ஏகோ மோக்ஷ: ஸ்கந்த ஸாலோக்யமேவ। நான்யாபுத்தி: ஸிஷ்டஸாஸ்த்ரா
 விருத்தா ஸுப்ரஹ்மண்யஸ் ஸேவநீயோ மஹேஸ: ॥) என்றது முதலான
 ஸனத்குமார ஸம்ஹிதையிலுள்ள வாக்யங்களை முமுக்ஷுக்கள்
 ஆலோசித்துப் பார்த்து இக்கலியில் அந்த ப்ரபுவின் ஸ்மரணமும்
 தர்சனமும் தனக்கு ஏற்பட்டு அதனால் பயபீடையையும் பரிஹாரம் செய்து
 கொண்டு மோக்ஷ லாபத்தையும் அடையவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன்
 ஜீவதஸையிலேயே அந்த பகவானுடைய ஆராதனத்தைக் கைவிடாமல்

அனுஷ்டித்து வருகிற மஹா புருஷனே மஹா புண்யவான் என்றும் மஹா ஞானியென்றும் சொல்லவேண்டும். ஆகையால் ஸர்வ ப்ராணிகளும் இஹத்திலும், பரத்திலும் ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பி, ஸுப்ரமண்யோபாஸனம் செய்ய வேண்டும்.



23. மனக்லேஸத்திற்கு பரம ஒளவுதம்

सहस्राण्डभोक्ता त्वया शूरनामा
 हतस्तारकः सिंहवक्त्रश्च दैत्यः ।
 ममान्तर्हृदिस्थं मनःक्लेशमेकं
 न हंसि प्रभो किं करोमि क यामि ॥२३॥

ஸஹஸ்ராண்டபோக்தா த்வயா ஸூரநாமா
 ஹதஸ்தாரக: ஸிம்ஹவக்த்ரஸ்ச தைத்ய:।
 மமாந்தர்ஹ்ருதிஸ்தம் ம்ந:க்லேஸமேகம்
 ந ஹம்ஸி பரபோ கிம் கரோமி க்வ யாமி ॥21॥

பதவுரை : -

सहस्राण्ड भोक्ता

ஸஹஸ்ராண்டபோக்தா - இந்த லோகத்தை ஆயிரம் அண்டங்களாக
 விபாகம் செய்து ஏகச்சக்ராதிபதியாகப்
 பரிபாலனம் செய்து வந்த

शूरनामा

சூரநாமா

- சூரன் என்ற அஸுரனானவன்.

त्वया

த்வயா

- உன்னால்

हतः

ஹத:

- கொல்லப்பட்டான்.

तथा

ததா

- அப்படியே

तारकः	
தாரக:	- தாரகாஸுரனும்
सिंहवक्त्रः	
ஸிம்ஹவக்த்ர:	- ஸிம்மவக்த்ரன் என்ற
दैत्यश्च	
தைத்யஸ்ச	- அஸுரனும்
हतः	
ஹத:	- கொல்லப்பட்டான்
मम	
மம	- என்னுடைய
अन्तर्हृदिस्थं	
அந்தர்ஹ்ருதிஸ்தம்	- ஹ்ருதயாகாஸத்திற்குள்ளிருக்கும்
एकं	
ஏகம்	- ஒன்றான
मनःक्लेशं	
மந:க்லேஸம்	- மனதின் தாபமென்ற ஆதியை மாத்ரம்
हे प्रभो	
ஹே ப்ரபோ	- ஹே ஸ்வாமியே
न हंसि	
ந ஹம்ஸி	- கொல்லாமலிருக்கிறாயே
किं करोमि	
கிம் கரோமி	- நான் என்ன செய்வேன்?
क यामि	
க்வ யாமி	- எங்குதான் போவேன்.

தாத்பர்யம் :-

வீர மாஹேந்த்ரபட்டணம் என்ற நகரத்திற்கு அதிபதியாக சூரபத்மன் என்ற அஸூரன் விளங்கி வந்தான். அவனுக்குத் தாரகாஸூரன் என்றும் ஸிம்மவக்தரன் என்றும் இரு ஸஹோதரர்களுண்டு. அவர்கள் மூன்றுபேர்களும் அத்யுக்ரமான தபஸ்ஸைச்செய்து பரமேஸ்வரனுடைய அனுக்ரஹத்தால் பகுப்ரகாரமான வரங்களையுமடைந்து லோகங்களையே தன் வசமாக்கிக் கொண்டு மஹாமாயாவிகளாகவும் காம ரூபிகளாகவும் விளங்கிக் கொண்டு ஆண்டு வந்தார்கள். இந்த்ரன் முதலான தேவர்களும் அந்த சூரனுடைய பீடையை ஸஹிக்கமுடியாமல் அவனுக்குப் பரிசாரகனாக இருக்கும் துர்கதியை அடைந்து கஷ்டப்பட்டார்கள். இந்த்ரன் முதலிய தேவர்கள் தன் தன் ஸ்தானத்தையும் அவனிடம் இழந்துவிட்டு மலைகளிலும் காடுகளிலுமாக மறைந்து கொண்டு சில காலம் வாஸம் செய்தார்கள். அந்தக் கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்து வைத்த பந்துவோ இந்த ஸுப்ரமண்யக் கடவுள்தான். இந்த ஸ்வாமியானவர் ஸூரபத்மா, தாரகாஸூரன், ஸிம்ஹவக்தரன் மூன்று பேர்களையும் வதித்து தேவஸேனாதிபத்யத்தையும் தான் வஹித்துக் கொண்டு தேவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கவாஸத்தை ஸ்திரப்படுத்திக் கொடுத்தார். இந்த கதையை அத்யாத்மமாகப் பார்த்தாலோ,

त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं नाशनमात्मनः।

कामःक्रोधस्तथा लोभः तस्मादेतत्रयं त्यजेत् ॥

த்ரிவிதம் நரகஸ்யேதம் த்வாரம் நாஸநமாத்மந: ।

காம:க்ரோதஸ்ததா லோப: தஸ்மாதேதத்ரயம் த்யஜேத் ॥ (ப.கீ.16.21)

என்ற கீதாவாக்யப்படி தெய்வஸம்பத்தில் பிறந்த நித்ய ஸூரிகளுடைய மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை அபஹரித்துக் கொண்டு போன காம க்ரோத லோபம் என்ற மூன்று ஸத்ருக்கள்தான், ஸூரன், தாரகாஸூரன், ஸிம்ஹவக்தரன் என்று வெளிக்குத் தோன்றுவார்கள். அந்தக் காமன் முதலிய மூன்று ஸத்ருக்களைத்தான் ஞானபண்டிதனான

ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி கொன்று மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்ய ராஜ்யத்தை தெய்வஸம்பத்தில் பிறந்த நித்ய ஸூரிகளுடைய அதீனத்திலிருக்கும்படி ஸ்திரப்படுத்தினார். இதுதான் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி செய்த சூரஸம்ஹாரக் கதையினால் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய தத்வமாகும். இவ்விதம் அந்த சத்ருவையும் நாஸஞ் செய்யக்கூடிய ஸாமர்த்யம் ஷண்முகனிடத்தில் இருப்பதனால் ஆதியென்ற மனதின் தாபமென்ற வருத்தி விசேஷமாகிய ரோகத்தையும் வேரோடு நாசம்பண்ண ஷண்முகன் ஒருவனிடம்தான் ஸாமர்த்யமிருக்கிறதென்பதை அறிந்து அதை நிவர்த்திசெய்து தன்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று ஸுப்ரமண்யக் கடவுளை ப்ரார்த்திக்க வேண்டுமாக மஹா ஜனங்களை பரமாசார்யாள் வற்புறுத்துகிறார்கள். மனக்லேஸத்திற்கு மேலான வ்யாதியோ லோகத்திலோ, வேதங்களிலோ, சாஸ்த்ரங்களிலோ ஒன்றுமேயில்லை. அந்த வ்யாதிக்கு ஓளஷதத்தையும் கண்டுபிடித்தவர் யாருமில்லை. இந்த வ்யாதியானது ஸர்வப்ரகாரத்திலும் பலவானாயுள்ளவனையே உருக்கிவிடும். க்ருஸமாக்கிவிடும். அதாவது மெலிந்தவனாகச் செய்துவிடும். அந்த வ்யாதிக்கு தான் ஸோகம், கேதம், சிந்தை என்ற பல சப்தங்களால் வ்யவஹாரம் செய்வார்கள். அந்த வ்யாதிக்கு நிவர்த்தி ஸ்ரீஜயந்திபுரம் என்ற திருச்செந்தூர் கேஷத்ரத்தில் பரிபூர்ண ஸான்னித்யத்தோடு விளங்கிவரும் ஷண்முகனுடைய ஸந்நிதியில் ஏற்படும். அந்தப் பெருமானுடைய கடாக்ஷ பாதத்தைத் தவிர வேறு உபாயமே ஒன்றும் கிடையாது. எதைச் செய்தாலும் எங்கு சென்றாலும் ஆதியென்ற வ்யாதிக்கு ஓளஷதம் கிடைக்காதென்பது ஸித்தமானது. அந்த ஆதியென்ற வ்யாதியால் பீடிக்கப்பட்டவர்களோ உடன் ஜயந்திபுரம் என்ற கேஷத்ரம் சென்று ஆறுமுகக்கடவுளை பஜனம் செய்ய வேண்டும் என்ற தத்வத்தை இந்த ஸ்லோக மூலமாக அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

24. மனோவ்யாதி நாசம்.

अहं सर्वदा दुःखभारावसन्नो
 भवान्दीनबन्धुस्त्वदन्यं न याचे ।
 भवद्भक्तिरोधं सदा क्लृप्तबाधं
 ममाधिं द्रुतं नाशयोमासुत त्वम् ॥२४॥

அஹம் ஸர்வதா து:கபாராவஸந்நோ
 பவாந் தீநபந்துஸ் த்வதன்யம் ந யாசே।
 பவத்பக்திரோதம் ஸதா க்லுப்தபாதம்
 மமாதிம் த்ருதம் நாஸயோமாஸுத த்வம் ॥24॥

பதவுரை : -

- हे उमासुत
 ஹே உமாஸுத - பார்வதீ புத்ரனான ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே
- अहं
 அஹம் - நான்
- सर्वदा
 ஸர்வதா - எப்பொழுதும்
- दुःखभारावसन्नः
 து:கபாராவஸந்ந: - துக்கத்தினுடைய பாரத்தால்
 பீடிக்கப்பட்டவனாக ஆகின்றேன்.
- भवान्
 பவாந் - தாங்களோ
- दीनबन्धुः
 தீநபந்து: - என்னைப் போன்ற தீன ஜனங்களை
 ரக்ஷிக்கும் பந்துவே

त्वदन्यं

த்வதந்யம்

- உனக்கு வேறான தெய்வத்தை

न याचे

ந யாசே

- யாசிக்க மாட்டேன்.

त्वं

த்வம்

- நீ

मम

மம

- எனக்கு

सदा

ஸதா

- எப்பொழுதும்

क्लृप्त बाधं

க்லுப்தபாதம்

- ஹிம்ஸையைச் செய்கிறதாயும்

भवद्भक्तिरोधं

பவத்பக்திரோதம்

- உன்னுடைய பக்தியைத்
தடுக்கிறதாயுமுள்ள

आधिं

ஆதிம்

- மனோவ்யாதியை

दुः

த்ருதம்

- ஸீக்ரமாக

नाशय

நாசய

- நாஸம் செய்.

தாத்தபர்யம் :-

பார்வதீநந்தனான ஸுப்ரமண்யஸ்வாமிதான் தீன ஜனங்களுக்கு
பந்துவாகுவார். ஸம்ஸார ஸாகரத்திலோ, ஆதிதைவிகம், ஆத்யாத்மிகம்,

ஆதிபௌதிகம் என்ற தாபத்ரயத்தால் துக்கம் அதிகமாகி, எப்பொழுதும் அந்த துக்கபாரத்தால் பீடிக்கப்பட்ட தீன ஜனங்களுக்கு, ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியைத் தவிர வேறு பந்து யாருமேயில்லை. ஸம்ஸார துக்கத்தை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ள ஜீவன் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியைத்தான் பஜிக்க வேண்டும். மற்ற எந்த தெய்வத்தையும் பஜிப்பதில் ப்ரயோஜனமில்லை. அந்தப் பரம்பொருளினுடைய பாதாரவிந்தத்தை பக்தி செய்யாமல் தடுப்பதில் ஆதியென்ற மனதின் கவலையே பெரிய ஸத்ருவாகும். அந்த ஆதியினால், ஸ்தூல ஸரீரத்திற்கும் பாதை ஏற்பட்டு விடும்.

चिता चिन्ता तयोर्मध्ये चिन्ता एव गरीयसी।

चिता दहति निर्जीवं चिन्ता जीवन्तमप्यहो ॥

சிதா சிந்தா தயோர்மத்யே சிந்தா ஏவ காரீயஸீ ।

சிதா தஹதி நிர்ஜீவம் சிந்தா ஜீவந்தமப்யஹோ ॥

என்ற வசனத்தால் மனிதனுக்கு சிந்தையென்ற மனக்கவலைக்கு மேலான சத்ருவே இல்லையென்று தெரிகிறது. அதற்கவகாசம் கொடுத்தால் உயில் நிலைக்கே ஹானி வந்துவிடும். இதைத்தான் பகவானும், கீதையில் *क्षुद्रं हृदयदौर्बल्यं* (க்ஷுத்ரம் ஹ்ருதயதௌர்பல்யம்) என்ற வாக்யத்தால் ஸூசிப்பித்திருக்கின்றார். அந்த சிந்தையினாலோ ஸத்கர்மாவை அனுஷ்டானம் செய்வதில் ஸ்ரத்தை குறைந்து பகவத் பக்திக்கும் தடையேற்படுகிறது. ஜீவனுக்கும் ஹானி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அதை உடனே வேரோடு பிடுங்கியெறிய வேண்டும். அதற்கு குமாரஸ்வாமியின் பஜனத்தைத் தவிர வேறு ஒரு உபாயமும் கிடையாது.

सहस्रमपि पापानां नश्यत्येव न संशयः।

षण्मुखस्य पदाम्भोज स्मरणे सति भूतले ॥

ஸஹஸ்ரமபி பாபாநாம் நச்யத்யேவ ந ஸம்சய:।

ஷண்முகஸ்ய பதாம்போஜ ஸ்மரணே ஸதி பூதலே ॥

என்ற வசன ரீதியாக ஆயிரக்கணக்கான பாப ராஸிகளும், ஆறுமுகக் கடவுளினுடைய பாதாரவிந்த ஸ்மரணம் இருக்கும் பக்ஷத்தில் நசித்துவிடுகிறதென்று தெரிகிறபடியால் பாப நாஸம் வந்த பிறகு பாபத்தின் பலபூதமான ஆதியோ, வ்யாதியோ, இவைகளும் ஸ்வரூப நாஸத்தை அடைகிறபடியால், ஹ்ருதயதெளர்பல்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஆதியென்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் மனக் கவலையாகிய மஹாரோகத்திலிருந்தும் விடுதலை அடைய, ஷண்முகனுடைய பாதாம்புஜ ஸ்மரணமே முக்யமான கார்யமாகும் என்றும் வெளியாகிறது. ஸம்ஸாரியான ஜீவனைப் போல் தீன ஜனமும் வேறில்லை. அஸம்ஸாரியான ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியைப் போல் தீன ரக்ஷகனான ஸ்வாமியும் வேறில்லை. ரக்ஷகன் ரக்ஷ்யஸ்வரூபத்தையும், ரக்ஷ்யன் ரக்ஷக ஸ்வரூபத்தையும் அபேக்ஷித்ததாக வேண்டியதவச்யமானதினால், ஜீவனுக்கும், ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிக்குமுள்ள ரக்ஷ்ய - ரக்ஷக பாவ ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு, ஜீவன் தினந்தோறும் ஸுப்ரமண்யக்கடவுளை உபாஸித்தே ஆகவேண்டும். ஸுப்ரமண்யக்கடவுள் ப்ரும்மவித்யாருபினியான உமையென்ற பார்வதிதேவியின் புத்ரனானதினாலும், ஸுப்ரமண்யோ பாஸனத்தினாலேயே பரதேவதையின் கடாக்ஷபாதத்திற்கும் ஸந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால், ப்ராணிகளுக்கு ஸுப்ரமண்யோபாஸனம் அவச்யமானது.



25. பத்ர விபூதி மஹிமை

अपस्मारकुष्ठक्षयार्शःप्रमेह -

ज्वरोन्मादगुल्मादिरोगा महान्तः।

पिशाचाश्च सर्वे भवत्पत्रभूतिं

विलोक्य क्षणात्तारकारे द्रवन्ते ॥२५॥

அபஸ்மார குஷ்ட ஸூயாஸ்ச ப்ரமேஹ-

ஜ்வரோ ந்மாத குல்மாதி ரோகா மஹாந்த: ।

பிஸாசாஸ்ச ஸர்வே, பவத்பத்ரபூதிம்

விலோக்ய ஸுணாத் தாரகாரே த்ரவந்தே ॥ 25 ॥

பதவுரை : -

हे तारकारे

ஹே தாரகாரே

- தாரகாஸூரனுக்கு சத்ருவான ஸுப்ரமண்யக்
கடவுளே!

महान्तः

மஹாந்த:

- மிகவும் பெரிதான

अपस्मारकुष्ठक्षयार्शःप्रमेहज्वरोन्मादगुल्मादिरोगाः

அபஸ்மார குஷ்ட ஸூயாஸ்ச ப்ரமேஹ ஜ்வரோந்மாத குல்மாதி ரோகா:

- வலிப்பென்ன, குஷ்டரோகமென்ன,
ஸூயரோகமென்ன, ச்வாஸரோகமென்ன,
மேகரோகமென்ன, ஜ்வரமென்ன, சித்த
ப்ராந்தியென்ன, வயிற்றுவலி முதலான
ரோகங்களென்ன

सर्वे

ஸர்வே

- ஸமஸ்தமான

पिशाचाश्च

பிஷாசாஸ்ச

- பூத ப்ரேத ப்ருஹ்மராக்ஷஸுகளும்

भवत्पत्रभूतिं

பவத்பத்ரபூதிம்

- பன்னீ இலையில் விளங்கும் உன்னுடைய
விபூதியை

विलोक्य

விலோக்ய

- பார்த்த மாத்ரத்தில்

क्षणात्

க்ஷணாத்

- ஒரு க்ஷணத்திற்குள்

द्रवन्ते

த்ரவந்தே

- ஓடி மறைந்துவிடுகின்றன

தாத்தபர்யம் :-

ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் ஸகல வேதங்களுடைய முக்யமான தாத்தபர்யத்திற்கு விஷயமான பொருள் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டிருப்பதனால், அதை அனுஸரித்து, ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர், ஸூரபத்மா, தாரகாஸூரன், ஸிம்மவக்த்ரன் என்ற மூன்று அஸுரர்களையும் வதைத்துவிட்டு, ஸமுத்ரத்தில் விளங்கிவரும் ஜயந்திபுரம் என்ற திருச்செந்தூர் கேஷத்ரத்தில், நவரத்னமயமான ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்துகொண்டு, தர்பாரில் செங்கோல் பிடித்து ஸர்வ லோகங்களுக்கும் ராஜாதி ராஜனாக விளங்கி வரும் ஸந்தர்ப்பத்தில், அவருடைய பரதத்வத்தைப் போதிக்கின்ற ஸகல வேதங்களும் ஒன்று சேர்ந்து, தன்னுடைய மனமாகிற ஸுகந்தியான குஸுமங்களால் அந்தக் குமரக் கடவுளினுடைய சரணகமலங்களைப் பூஜித்து, அங்கும் அவருடைய பரதத்வத்தை ப்ரகாஸிக்கச் செய்யும் உத்தேசத்துடன், வருக்ஷ ரூபமாகத் தனது உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு

ஸ்வாமியினுடைய ஸன்னிதியில் ப்ரகாசித்துவருகின்றன. அந்த வ்ருக்ஷத்தைத்தான் பன்னீர் வ்ருக்ஷமென்று சொல்லுவார்கள். அந்த வ்ருக்ஷத்தின் ஸாகைகளும் வேத ஸாகைகளானதினால், அவைகளிலுள்ள பத்ரங்களெல்லாம் வைதிக மந்த்ரங்களாகவே சொல்லப்படும். ஷண்முகப் பெருமானுக்கு விபூதி அபிஷேகம் செய்து, அந்த விபூதியை அப்பன்னீர் வ்ருக்ஷத்தின் பத்ரத்தில் எடுத்து ஸம்பந்தப்படுத்துவதினால், அந்த பஸ்மா வைதிக மந்த்ரத்தால், ஸம்ஸ்க்ருதமாயும் ஆகிவிடுகிறது. ப்ரணவத்தின் அர்த்தப் பொருளாகிய ஸ்வாமியின் ஸம்பந்தமும், வைதிக மந்த்ர ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் ஸம்ஸ்காரத்தாலும், அந்தப் பன்னீர் இலையிலுள்ள விபூதியானது உயர்ந்த பஸ்மாவாக ஆனதிலிருந்தும், அதைப் பார்த்த மாத்ரத்தில், அபஸ்மாரம் முதலான மஹாரோகங்களும், பூத ப்ரேத பிசாசாதிகளும் வெகுதூரத்திற்கப்பால் ஓடி விலகி விடுகின்றன. அந்த விபூதியை தாரணை செய்து கொள்ளும் மஹிமையினால், ஸகல ப்ராணிகளும், ரோகபாதையிலிருந்தும், க்ரகபாதையிலிருந்தும், விமுக்தர்களாகி, பரம ஆரோக்யத்துடன் நீடித்து ஜீவிப்பார்கள்.

அத்துடன் முன்காலத்தில் விச்வாமிர மஹர்ஷியானவர், ஸ்ரீராமச்சந்த்ரமூர்த்தியின் மூலமாக தாடகையை ஸம்ஹாரம் செய்து, மஹர்ஷிகளுக்கு அபயத்தைக் கொடுத்தார் என்ற கதையானது ராமாயண மூலமாக ப்ரஸித்தமானது. தாடகா வதம் என்ற கர்மாவில், விச்வாமித்ரரும் ஹேது கர்த்தாவாக (அதாவது காரயிதாவாக) அந்தக் கர்மாவைச் செய்யும்படி ஏவினவராக ஆகிறார். न स्त्रियो हन्तव्याः (ந ஸ்த்ரியோ ஹந்தவ்யா:) என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து, ஸ்த்ரீயாக பிறந்தவள் என்ன துஷ்டையானாலும் அவர்களை வதிக்கக்கூடாது. ஆயுள் வரையிலும் ஸிக்ஷிக்கலாம் என்று தெரிகிறது. ராமரும், விச்வாமித்ரரும் அந்த ஸ்ருதியின் அர்த்தத்தை மீறி நடந்தவர்களாகிறார்கள்; அதற்காக ராமன் ஸீதையைவிட்டுப் பிரிந்து கொஞ்சநாள் துக்கத்தை அனுபவிக்கும்படியான நிலையை அவலம்பித்தார்.

हत्वातु ताटकां रामः सीतया रहितो वने।

न शर्म लेभे दुःखार्तः स्त्री वधे फलमीरितम् ॥

ஹத்வாது தாடகாம் ராம: ஸீதாயாரஹிதோ வநே।

ந ஸர்ம லேபே து:கார்த்த: ஸ்த்ரீ வதே பலமீரீதம் ॥

என்ற பாத்மபுராண வசனமே இதில் ப்ரமாணமாகும் காரயிதாவான விச்வாமித்ர மஹர்ஷிக்கோ ஸ்த்ரீயை விட்டுப் பிரிந்த துக்கானுபவத்திற்கு ப்ரஸக்தி யில்லாததினால்,

गुल्मादिरोगग्रस्तोसौ ताटका वध हेतुतः।

विश्वामित्रोपि धर्मात्मा सुब्रह्मण्येन मोचितः ॥

जयन्तीपुरवर्येस्मिन् पत्रभूतिं प्रगृह्य सः।

स्वप्ने दत्तां गुहेनैव प्रभाते मोचितोभवत् ॥

குல்மாதிரோகக்ரஸ்தோஸௌ தாடகா வத ஹேதுத:।

விச்வாமித்ரோபி தர்மாத்மா ஸுப்ரஹ்மண்யேந மோசித:॥

ஜயந்தீபுரவர்யேஸ்மிந் பத்ரபூதிம் ப்ரக்ருஹ்ய ஸ:।

ஸ்வப்நே தத்தாம் குஹேநைவ ப்ரபாதே மோசிதோபவத்॥

என்ற ஜயந்திபுர மஹாத்மய வசனத்தால், விச்வாமித்ர மஹர்ஷிகூட குல்மாதி ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, அனேக இடங்கள் சென்றும் நிவர்த்தி வராமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு, அச்வினீ தேவதைகளாலும் இந்த ரோகத்திற்கு ஒளஷதமே இல்லையென்று கைவிடப்பட்டு தபித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் ஒரு நாள் இரவு ஸ்ரீராமச்சந்த்ரமூர்த்தியே ஸ்வப்னத்தில் விச்வாமித்ர மஹர்ஷிக்கு தர்சனம் கொடுத்து ஜயந்திபுரக்ஷேத்ரம் சென்று ஒரு மண்டலம் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியை பஜனம் செய்யும் படி சொன்னார். விச்வாமித்ர மஹர்ஷியும் மேல்சொன்ன க்ஷேத்ரம் சென்று ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியை நியமத்துடன் பஜனம் செய்தார். அப்படியிருந்துவரும் ஸமயத்தில் ஒரு நாள் இரவு உஷக்காலத்தில் வருத்தப்ராம்மண வேஷதாரியாக உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு பன்னீர்

இலையில் விபூதியை வைத்துக் கொண்டு மஹர்ஷிக்கு எதிரில் வந்து 'இந்த விபூதியை தாரணை செய்து கொள்ளும், கொஞ்சம் உள்ளுக்கும் சாப்பிடும்' என்று உத்தரவிட்டவுடன் விச்வாமித்ர மஹர்ஷியும் அந்த விபூதியை க்ரஹித்துக் கொண்டு சிரஸிலும், நெற்றியிலும் மார்பிலும் தரித்துக் கொண்டு உள்ளுக்கும் சாப்பிட்டார். உடன் குல்மாதிரோகங்களும் எங்கு சென்றதென்று தெரியாமல் த்வம்ஸமாகிவிட்டது. விச்வாமித்ரருக்கே பெரிய ஆச்சர்யம் ஏற்பட்டு மகிழ்ந்து போனார். எதிரில் நின்று வரும் வருத்தப் ப்ராம்மணனை ஸாக்ஷாத் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி யென்றே தீர்மானித்து ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளால் ப்ரஸன்னமாகச் செய்து கொண்டு வெகுப்ரகாரமாக ஸ்தோத்ரங்கள் செய்தார். உடன் மஹர்ஷியும் ஸர்வலோகத்தின் நன்மையைக் கருதி 'ஹே ஸ்வாமின்! அபஸ்மாரம் முதலான மஹா ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்ட வர்களும் கூட உன் ஸன்னிதிக்கு வந்து ஒரு மண்டலத்திற்குக் குறையாமல் பஜனம் செய்து ப்ராம்மணமுகமாக பன்னீர் இலையில் விபூதியை வைத்துக் கொண்டு ஸிரஸ் முதலிய இடங்களில் தாரணை செய்து கொண்டு உள்ளுக்கும் ப்ராஸனம் செய்வார்களேயானால் ஸர்வரோகங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவர்களாக ஆகி பரமானந்த பரிதர்களாக கல்பஜீவிகளாகவும் ஆக வேண்டும்' என்று ஸ்வாமியினிடம் வரனையும் கேட்டுக் கொண்டார். ஸ்வாமியும், 'அப்படியே ஆகட்டு' மென்று சொல்லி அந்தர்த்யானமடைந்தார். மஹர்ஷியும் பரம ஆரோக்யத்துடன் விளங்கிவந்தார். இந்தக் கதையானது பத்ரவிபூதியின் மஹிமையைக் காட்டும் ஸ்லோகத்தால் ப்ரகாஸப்படுத்தப்படுகிறது.

26. இந்த்ரியங்களுடைய கார்யம்.

दृशि स्कन्दमूर्तिः श्रुतौ स्कन्दकीर्ति-
 मुखे मे पवित्रं सदा तच्चरित्रम्।
 करे तस्य कृत्यं, वपुस्तस्य भृत्यं
 गुहे सन्तु लीनाः ममाशेषभावाः ॥२६॥

த்ருஸி ஸ்கந்தமூர்த்தி: ஸ்ருதௌ ஸ்கந்தகீர்த்திர்
 முகே மே பவித்ரம் ஸதா தச்சரித்ரம்।
 கரே தஸ்ய க்ருத்யம், வபுஸ்தஸ்ய ப்ருத்யம்
 குஹே ஸந்து லீநா: மமாஸேஷபாவா: ॥ 26 ॥

பதவுரை : -

- | | |
|-----------------|---------------------------------|
| दृशि | - கண்ணுக்கெதிரில் |
| த்ருசி | |
| स्कन्दमूर्तिः | - ஸுப்ரமண்யக் கடவுளினுடைய மங்கள |
| ஸ்கந்தமூர்த்தி: | விக்ரஹமும் |
| श्रुतौ | |
| ஸ்ருதௌ | - காதுகளில் |
| स्कन्दकीर्तिः | |
| ஸ்கந்தகீர்த்தி: | - ஸ்காந்த புராண கதா ஸ்ரவணமே |
| सदा | |
| ஸதா | - எப்பொழுதும் |
| मे | |
| மே | - என்னுடைய |

मुखे முகே	- முகத்தில்
पवित्रं பவித்ரம்	- பரிசுத்தமான ஸ்ரவணம் செய்யும் ஜனங்களின் மஹா பாபத்தைப் போக்கடிக்கக் கூடியதான
तच्चरित्रं தச்சரித்ரம்	- ஸ்கந்த பகவானுடைய ஜன்ம கர்ம குணங்களுடைய ஸங்கீர்த்தனமும்
करे கரே	- கையில்
तस्य தஸ்ய	- ஸுப்ரமண்யக் கடவுளினுடைய
कृत्यं க்ருத்யம்	- பாதபரிசீலனையும்
वपुः வபு:	- என் சரீரமானது
तस्य தஸ்ய	- ஸுப்ரமண்யக் கடவுளினுடைய
भृत्यं ப்ருத்யம்	- கிங்கரணாகவும்
मम மம	- என்னுடைய
अशेषभावाः அஸேஷபாவா:	- ஸமஸ்தமான அபிநயங்களும், சேஷ்டைகளும்

ரூஹே

குஹே

- ஸுப்ரமண்யக்கடவுளிடம்

லீனா:

லீநா:

- லயித்தவைகளாகவே

சுந்நு

ஸந்நு

- ஆகட்டும்

தாத்தபர்யம் :-

கண்ணைப் படைத்ததற்கு ஷண்முகனின் தர்சனமும் காதுகளுக்கு ஸ்காந்தபுராண கதாச் சுவணமும் வாக்குகளுக்கு ஸ்காந்த கதையை மஹா ஜனங்களுக்குச் சொல்லுவதும், கைகளுக்கு திவ்ய குஸுமங்களால் அவருடைய பாதங்களில் அர்ச்சனை செய்வதும், ஸரீரத்திற்கு ஸுப்ரமண்யக் கடவுளினுடைய பரிசர்யையுமாகப் பிரித்து ஸகல இந்த்ரியங்களுக்கும் அவருடைய ஸ்வரூபத்தில் லயம் ஏற்படும்படி த்யானம் செய்து கொண்டு த்யான யோகத்திலமர்ந்து, தான் செய்யும் ஒவ்வொரு கார்யங்களுக்கும், காயிகமானாலும், வாசகமானாலும், மானஸமானாலும் ஷண்முகனுடைய ஸமாராதனத்தில் உபஸம்ஹாரத்தை யடையும்படி செய்துவருகிற அப்யாஸமானது ஜன்மஸாபல்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது என்பது வெளியாகிறது.



27. ஜாதி பேதமற்ற கருணை

मुनीनामुताहो नृणां भक्तिभाजा-
 मभीष्टप्रदाः सन्ति सर्वत्र देवाः
 नृणामन्त्यजानामपि स्वार्थदाने
 गुहाद्देवमन्यं न जाने न जाने ॥२७॥

முநீநாமுதாஹோ ந்ருணாம் பக்திபாஜாம்
 அபீஷ்டப்ரதா: ஸந்தி ஸர்வத்ர தேவா:।
 ந்ருணாமந்த்ய ஜாநாமபி ஸ்வார்த்ததானே
 குஹாத் தேவமந்யம் ந ஜானே ந ஜானே ॥ 27 ॥

பதவுரை : -

सर्वत्र

ஸர்வத்ர

- எல்லா லோகங்களிலும்

देवाः

தேவா:

- தேவர்கள்.

मुनीनां

முனீனாம்

- மஹர்ஷிகளுக்கும்

उताहो

உதாஹோ

- இல்லாவிடில்

भक्तिभाजां

பக்திபாஜாம்

- பக்தியை அடைந்த

नृणां

ந்ருணாம்

- மனிதர்களுக்கும்

अभीष्टप्रदा:

அபீஷ்டப்ரதா:

- அவரவர்களுடைய மனோரதங்களைப் பூர்த்தி செய்பவர்களாக

सन्ति

ஸந்தி

- ஆகிறார்கள்.

अन्त्यजानां

அந்த்யஜாநாம்

- சண்டாள ஜாதியில் பிறந்த

नृणामपि

ந்ருணாமபி

- மனிதர்களுக்கும்

स्वार्थदाने

ஸ்வார்த்ததானே

- அபீஷ்டத்தைக் கொடுப்பதில்

गुहात्

குஹாத்

- ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியைக் காட்டிலும்

अन्यं

அந்யம்

- வேறான

देवं

தேவம்

- தேவதையை

न जाने

ந ஜானே

- நான் அறியவில்லை

न जाने

ந ஜானே

- நான் அறியவில்லை.

தாற்பர்யம் :-

ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், இந்த்ரன் முதலான தேவர்களோ, தன்னை பஜிக்கும் மனிதர்களுக்கும், தன் ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்யும்

மஹர்ஷிகளுக்கும் அபீஷ்டத்தைக் கொடுத்து, அவர்களை ஆனந்தபரிதர்களாகச் செய்கிறார்கள் என்பது ஸர்வ லோக ப்ரஸித்தமானது. ஆகிலும் அந்த தேவதைகளுள், ஒரு தேவதையாவது, கீழ் ஜாதியில் பிறந்த, சண்டாளர்களுக்கு அபீஷ்டத்தைக் கொடுத்து, அவர்களை ரக்ஷித்தார் என்பது ஒரு புராண மூலமாயும் தெரியவில்லை. ஸுப்ரமண்யக் கடவுளோ, சண்டாள ஜாதியில் பிறந்தவனுக்கும், அவனுடைய அபீஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்து அவனை ரக்ஷித்தார் என்று ஸ்காந்த மஹாபுராண மூலமாகத் தெரியவருகிறது. கேஷத்ர மாஹாத்மயம் என்பது, ஸ்காந்த மஹாபுராணத்தில் அடங்கியதே. ஜயந்திபுரம், (திருச்செந்தூர்) கேஷத்ர மாஹாத்மயம், ஸ்காந்தபுராணாந்தர்கதம் என்றே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அந்த கேஷத்ரமாஹாத்மயத்திலோ, சண்டாளனுடைய மனோரத்தையும் பூர்த்தி செய்து, ஷண்முகக் கடவுள் அவனை ரக்ஷித்திருக்கிறார் என்று தெரியவருகிறது. அதாவது:-

திருச்செந்தூருக்கருகில் உள்ள ஆத்தூர் என்ற க்ராமத்தில் வேலன் என்ற ஓர் சண்டாள ஜாதியில் பிறந்தவன் இருந்தான். அவன் சண்டாள ஜாதியில் பிறந்தவனானாலும், அந்த ஜாதிக்குரிய துராசாரமற்றவனாக இருந்துவந்தான். ஆத்தூர் என்ற க்ராமமோ, தாம்ப்ரபர்ணிநதியானது, ஸமுத்ரத்தில் ஸங்கமத்தை அடையும் ப்ரதேஸத்துக்கு அருகில் உள்ளது. தினந்தோறும் அவன் தாம்ப்ரபர்ணி ஸமுத்ர சங்கம கட்டத்தில் மூன்று வேளை ஸ்நானம் செய்துவிட்டு 'வேலாயுதா! முருகா' என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். ஆஹாரமும் ஏதாவது கனி, கிழங்குகள் அகப்பட்டால் பசித்துவந்தான். இல்லாவிடில் நதி ஜலத்தை பசிக்கும்பொழுது பானம் செய்வான். தன் ச்ரேணியில் தன் ஜாதியாரோடு ஒருவருடனும் பழகுவதில்லை. திருச்செந்தூர் கேஷத்ரத்துக்கு தர்ஸனத்திற்காகப் போய்க் கொண்டுவரும் பக்த ஜனங்களைத் திரள் திரளாகக் கண்டு, தனக்கு அந்த முருகனுடைய ஸந்நிதி சென்று தர்ஸனம் செய்யக்கூடிய பாக்யமில்லாமல் ஹீன ஜாதியில் பிறந்துவிட்டோமே என்ற துக்கத்தால் மிகவும் வருந்தி கஷ்டமடைந்தான். இவ்விதமிருக்க, ஒரு நாள் காலையில் தாம்ப்ரபர்ணி

ஸங்கமத்தில் இவன் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு 'வேலாயுதா, முருகா' என்று வழக்கம்போல் புலம்பிக் கொண்டு நின்று வரும் ஸமயத்தில், ஓர் வயது முதிர்ந்த ப்ராம்மணன் ஸ்நானத்திற்கு அந்த இடத்தில் இறங்கினார். அவர் கிழவரானதால் ஒரு மடுவில் அகப்பட்டுக் கொண்டு ஜலத்தையும் உட்கொள்ளும்படியான தூர்தஸை ஏற்பட்டுவிட்டது. நீந்திக் கரை சேருவதற்கும் தெரியாமல் கஷ்டப்பட்டு வந்தார். கரையில் நின்று கொண்டு 'வேலாயுதா, முருகா' என்று புலம்பி வரும் இந்த சண்டாளனைப் பார்த்து 'அப்பா என்னைத் தூக்கிவிடு' என்று கூச்சலிட்டார். அந்த சண்டாளனோ, ப்ராம்மண சரீரத்தைத் தொட்டு இழுப்பதற்குப் பயந்து கொண்டு தயங்கி நின்றான். ப்ராம்மணனும் 'அப்பா ஆபத்காலத்தில் யாதொரு தோஷமும் இல்லை. ஷண்முகனுடைய திருநாமங்களை நீ உச்சரிக்கிறபடியால் உன் சரீரம் பரிசுத்தமானதே. நீ என்னைத் தொடுவதினால் நானும் ஜன்ம ஸாபல்யத்தை அடைவேன். ஆகையால் நான் முழுகி உயிரை இழந்து கொள்வதற்கு முன் என்னைத் தூக்கி கரையில் போடு' என்று கெஞ்சினார். அந்த பறையனும் கருணையுடன், அந்த ப்ராம்மணனைக் கரையில் தூக்கிவிட்டு ஆச்வாஸப்படுத்தினான். ப்ராம்மணனுக்கு ப்ரதக்ஷிணம் செய்துவிட்டு, நமஸ்காரம் செய்வதற்காக தன் கண்ணால் பூமியை நோக்கி, நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு எழுந்திருக்கும் காலத்தில், அந்த பறையனுடைய த்ருஷ்டியில், ப்ராமணன் ப்ராமணனாகத் தோன்றாமல், வேலாயுதத்துடன், மயில் வாஹனத்தில் ஏறிக்கொண்டு, வல்லீ தேவஸேனை என்ற இருசக்திகளோடுகூட ஆறுமுகத்துடன், ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே, சண்டாளனுக்கு தர்சனம் கொடுத்து 'இனிமேல் எக்காலத்திலும் என் ஸந்நிதிக்கு நீ வந்து தர்ஸனம் செய்யலாம்' என்று உத்தரவு கொடுத்தார். அது முதல் சண்டாளனும், தான் வழக்கம்போல், 'வேலாயுதா முருகா' என்று புலம்பிக்கொண்டு ஆலயத்திற்குள்ளும் சென்று பகவானை தர்ஸனம் செய்து காலத்தைக் கழித்தான். அங்குள்ள அர்ச்சகர்களோ, மற்ற பக்த ஜனங்களோ, அவன் ஆலயத்திற்குள் வந்தது பிசகு என்று

முரண்பாடு செய்து அவனை வெளியில் விரட்ட யத்னம் செய்த காலத்தில், கர்பக்ரஹத்தில் மிகவும் உயர்ந்த ஸ்வரத்துடன் ப்ரணவ சபதம் உதித்து, பிம்பத்திலிருந்தும், பரிபூர்ணமான ஸ்வரூபத்துடன் பகவான் உதித்து மஹா ஜனங்களுக்கு எதிரில் பகவான் உபதேசித்தார். அதாவது வேலன் ஜாதி சண்டாளனல்ல. பூர்வஜன்மாவில், ப்ரம்மாவின் புத்ரனான நாரத மஹர்ஷியே, கைலாஸ கிரியில் வீரபாஹு முதலான என் ப்ராதாக்களுடன், ப்ரம்மாவிற்கு 'ஓம்' காரத்தின் பொருள் தெரியவில்லை என்று சிறைவாஸத்தை நான் விதித்தது ப்ரஸித்தமானது. அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில், நாரத மஹர்ஷிக்கு தன் தகப்பனாரை நான் தண்டித்தேன் என்ற காரணத்திற்காக விஷ்ணுவினிடம் பக்ஷபாதத்துடன் சைவ ஸித்தாந்தத்தை நிந்தித்துப் பேச ஆரம்பித்தார். அந்யதேவதா நிந்தை என்ற பாபத்திற்கு சண்டாள ஜாதியில் பிறக்க வேண்டும் என்ற விதியை அனுஸரித்து, நாரதருக்கு இவ்விதம் ஜன்மா ஏற்பட்டது. ஜாதியால் ஒருவன் பெரியவனாகவோ, சிறியவனாகவோ ஆகிவிட மாட்டான். பக்தியால்தான் மனிதனுடைய உத்கர்ஷம் வெளியாகும். வேலன் என்ற பக்தனுக்கு புருஷார்த்தத்தை அளிக்கவே இந்த கேஷத்ரத்தில் என் ஸாந்நித்யம் ஏற்பட்டிருக்கிறது' என்று உபதேசித்து, ஜனங்களை ஸமாதானம் செய்துவிட்டு வேலனுக்குத் தனது ஸாயுஜ்யத்தை அளித்துவிட்டு, பகவான் அந்தர்த்யானத்தை அடைந்தார்.

இவ்விதம் கீழ் ஜாதியில் பிறந்தவனிடத்திலும் கருணை கூர்ந்து அவனை ரக்ஷிக்கும் தெய்வம், ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியைக் காட்டிலும் வேறு ஒருவரும் இல்லை என்பதை ஆசார்யாள் ப்ரதிக்ளை செய்கிறார்கள்.

28. ஆறுமுகனே குலதெய்வம்.

कलत्रं सुता बन्धुवर्गः पशुर्वा
 नरो वाथ नारी गृहे ये मदीयाः।
 यजन्तो नमन्तः स्तुवन्तो भवन्तं
 स्मरन्तश्च ते सन्तु सर्वे कुमार ॥२८॥

களத்ரம் ஸுதா பந்துவர்க: பஸுர்வா
 நரோ வாத நாரீ க்ருஹே யே மதீயா:
 யஜந்தோ நமந்த: ஸ்துவந்தோ பவந்தம்
 ஸ்மரந்தஸ்ச தே ஸந்து ஸர்வே குமார ॥ 28 ॥

பதவுரை : -

हे कुमार!

ஹே குமார

- ஹே குமார்க்கடவுளே!

गृहे

க்ருஹே

- என் வீட்டிலுள்ள

कलत्रं

களத்ரம்

- பத்னியோ

सुता:

ஸுதா:

- பிள்ளைகளோ

बन्धुवर्गः

பந்துவர்க:

- பந்து ஸமுஹங்களோ

पशुर्वा

பஸுர்வா

- பசுக்களோ

नरो वा

நரோ வா

- மற்ற எந்த மனிதனோ

अथ

அத

- அப்படியே

नारी

நாரீ

- எந்த ஸ்த்ரீயோ

ये

யே

- எவர்கள்

मदीयाः

மதீயா:

- என்னைச் சேர்ந்தவர்களோ

ते सर्वे

தே ஸர்வே

- ஸமஸ்தமான அந்த ஜனங்களும்

भवन्तं

பவந்தம்

- உன்னை

यजन्तः

யஜந்த:

- பூஜிக்கிறவர்களாயும்

नमन्तः

நமந்த:

- நமஸ்கரிக்கிறவர்களாயும்

स्तुवन्तः

ஸ்துவந்த:

- ஸ்தோத்ரம் செய்கிறவர்களாயும்

स्मरन्तश्च

ஸ்மரந்தஸ்ச

- ஸ்நேஹிக்கிறவர்களாயும்

सन्तु

ஸந்து

- ஆகட்டும்.

தாத்பர்யம் :-

தன் குடும்பத்தில் தனக்கோ, தன் பந்துஜனங்களுக்கோ, ஜன்ம ஜன்மாவிலும், ஆறுமுகக் கடவுளையே குல தெய்வமாக பாவித்து அவருடைய சரணாரவிந்த பக்தியிலேயே மனம் ஈடுபட வேண்டும் என்பது ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.



29. சக்திவேல் மஹிமை.

मृगाः पक्षिणो दंशका ये च दुष्टा-

स्तथा व्याधयो बाधका ये मदङ्गे ।

भवच्छक्तितीक्ष्णाग्रभिन्नाः सुदूरे

विनश्यन्तु ते चूर्णितक्रौञ्चशैल ॥२९॥

ம்ருகா: பக்ஷிணோ தம்சகா யே ச துஷ்டாஸ்

ததா வ்யாதயோ பாதகா யே மதங்கே ।

பவச்சக்தி தீக்ஷணாக்ரபிந்நா: ஸுதூரே

விநஸ்யந்து தே சூர்ணித க்ரௌஞ்ச ஸைல ॥ 29 ॥

பதவுரை : -

हे चूर्णितक्रौञ्चशैल

ஹே சூர்ணிதக்ரௌஞ்சஸைல

- உன்னிடம் பயத்தால் மலைபோல் தன்
ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு
பாஸித்துவந்த க்ராணாஸூரனைக் கொன்ற
ஹே ஷண்முகா!

मदङ्गे

மதங்கே

- என் சரீரத்தில்

ये

யே

- எந்த

मृगाः

ம்ருகா:

- ம்ருகங்களோ

पक्षिणः

பக்ஷிண:

- பக்ஷிகளோ

दंशकाः

தம்ஸகா:

- கொசுக்களோ

तथा

ததா

- அப்படியே

येच दुष्टाः

யேச துஷ்டா:

- எந்த க்ரூரமான

व्याधयः

வ்யாதய:

- வ்யாதிகளோ

बाधकाः

பாதகா:

- என்னை ஹிம்ஸிக்கின்றவைகளாக

भवन्ति

பவந்தி

- ஆகின்றதுகளோ

ते

தே

- அவைகளெல்லாம்

भवच्छक्तितीक्ष्णाग्रभिन्नाः (सन्तः)

பவச்சக்ரதிதீக்ஷணாக்ரபிந்தா: (ஸந்த:)

- தங்கள் கையிலிருக்கும் சக்தி
ஆயுதத்தினுடைய உக்ரமான
கூர்முனையால் பேதிக்கப்பட்டவைகளாய்க்
கொண்டு

सुद्रे

ஸுத்ரே

- வெகுதூரத்திற்கப்பால் சென்று

विनश्यन्तु

விநஸ்யந்து

- நாசமடையட்டும்

தாத்தபர்யம் :-

ஹே ஸ்வாமியே! என்னுடைய சரீரத்தை பாதிக்கின்ற ம்ருகங்களோ, பக்ஷிகளோ, கொசுக்களோ, வ்யாதிகளோ, வர்த்தமானமாக என் சரீரத்தில் இருப்பவைகளோ, வரப்போகிறவைகளோ, நவக்கிரஹங்களோ, ஜன்மாந்த்ர பாபங்களோ, இவைகள் எல்லாவற்றையும் உன் சூலாயுதத்தின் கூர்முனையால் குத்தி வெகு தூரத்திற்கப்பால் தள்ளி நசிக்கும்படி செய்துவிட்டு எனக்கு ஒரு விதமான உபத்ரவம் இல்லாமல் என்னை எப்பொழுதும் ரக்ஷிக்க வேண்டும். இதனால் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியின் வேலை வைத்துப் பூஜிப்பவர்களுக்கு யாதொரு விதமான உபாதையும் இல்லை என்பது ஸித்தமாகிறது.



30. ஸர்வலோகத்திற்கும் பிதா.

जनित्री, पिता च स्वपुत्रापराधं
सहेते न किं देवसेनाधिनाथ।
अहं चातिबालो भवान् लोकतातः
क्षमस्वापराधं समस्तं महेश ॥३०॥

ஐநித்ரீ பிதா ச ஸ்வபுத்ராபராதம்
ஸஹேதே ந கிம் தேவஸேநாதிநாத।
அஹம் சாதிபாலோ பவாந் லோகதாத:
க்ஷமஸ்வாபராதம் ஸமஸ்தம் மஹேஸ ॥ 30 ॥

பதவுரை : -

है देवसेनाधिनाथ	-	ஹே தேவஸேனாபதியான ஸுப்ரமண்யக்
ஹே தேவஸேனாதிநாத	-	கடவுளே
जनित्री	-	தாயாரோ
ஐநித்ரீ	-	தாயாரோ
पिता च	-	தகப்பனாரோ
பிதா ச	-	தகப்பனாரோ
स्वपुत्रापराधं	-	தன் குழந்தைகள் செய்த அபராதத்தை
ஸ்வபுத்ராபராதம்	-	தன் குழந்தைகள் செய்த அபராதத்தை
न सहेते किं	-	ஸஹிக்கிறதில்லையா என்ன? (ஸஹித்துக்
ந ஸஹேதேகிம்	-	கொண்டுதானிருப்பார்கள்)

तथा

ததா - அப்படியே

अहं च

அஹம் ச - நானும்

अतिबालः

அதிபால: - மிகவும் சிறு குழந்தை

भवान्

பவாந் - தாங்களோ

लोकतातः

லோகதாத: - லோகத்திற்கே தகப்பனார்

हे महेश

ஹே மஹேஸ - ஹே பரமேஸ்வரா

समस्तं

ஸமஸ்தம் - ஸமஸ்தமான

अपराधं

அபராதம் - என்னுடைய குற்றத்தை

क्षमस्व

க்ஷமஸ்வ - க்ஷமித்துக் கொள்ளுங்கள்.

தாத்பர்யம் :-

தாய் தந்தைகள் தன் குழந்தைகளால் செய்யப்பட்ட அபராதத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு குழந்தைகளை ரக்ஷிப்பதிலேயே ஊக்கமுள்ள வர்களாக இருப்பார்கள். அதுபோல் ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியானவர் லோகத்திற்கு பிதாவினுடைய ஸ்தானத்தில் ஏற்படுகிறார். அர்த்தப்ரபஞ்சம் ஸப்தப்ரபஞ்சம் என்று லோகமானது இருவகையாகக்

காணப்படுகின்றது. அதில் அர்த்த ப்ரபஞ்சமோ ஸப்த ப்ரபஞ்சத்திலிருந்துதான் உதிக்கின்றது என்பதும் லோக ப்ரஸித்தமானது. அந்த ஸப்தப்ரபஞ்சமும் ஓமிதித் சர்வ் (ஓமிதீதம் ஸர்வம்) என்ற ஸ்ருதியை அனுஸரித்து அகார, உகார, மகார ஸ்வரூபமான ஓம்காரத்தில் அடங்கியது. அந்த ஓம்காரம் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளினுடைய உருவமானதினால் ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியானவர் லோகத்திற்குப் பிதாவாக ஆகிறார். லோகங்களோ அவருடைய குழந்தைகளின் ஸ்தானத்தில் ஏற்படுகிறது. அந்த லோகத்திற்குள் நானும் ஒருவன் அகப்பட்டவன். ஆகையால் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர் தகப்பனார்தான். அக்காரணத்தால் நான் செய்த ஸகல குற்றங்களையும் மன்னித்துக் கொண்டு என்னை ஸகலவிதமான ஆபத்துக்களிலிருந்தும் ரக்ஷிக்க வேண்டும்.



31. பகவதாராதனம்

नमः केकिने शक्तये चापि तुभ्यं
 नमश्छाग तुभ्यं नमः कुक्कुटाय।
 नमः सिन्धवे सिन्धुदेशाय तुभ्यं
 पुनः स्कन्दमूर्ते नमस्ते नमोऽस्तु ॥३१॥

நம: கேகிநே ஸக்தயே சாபி துப்யம்
 நமஸசாக துப்யம் நம: குக்குடாய
 நம: ஸிந்தவே ஸிந்துதேஸாய துப்யம்
 புந: ஸ்கந்தமூர்த்தே நமஸ்தே நமோஸ்து ॥ 31 ॥

பதவுரை : -

கேகிநே

கேகிநே

- வேதஸ்வரூபமாகிய மயிலின் பொருட்டு

நம:

நம:

- நமஸ்காரம்

அபிச

அபிச

- இன்னமும்

சக்தயே

ஸக்தயே

- மோக்ஷஸாதனமான ப்ரும்ம
 வித்யாரூபினியான பராஸக்தியாகிய வேல்
 என்ற ஆயுதமான

துப்யம்

துப்யம்

- உன் பொருட்டு

நம:

நம:

- நமஸ்காரம்

ஞா

சாக

- மாயா தத்வரூபமான செம்புலி ஆடு என்ற
ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியின் வாஹனமே

துப்யம்

துப்யம்

- உன் பொருட்டு

நம:

நம:

- நமஸ்காரம்

குகுடாய

குக்குடாய

- அஹங்கார தத்வமாகிய கோழி யென்ற
வாஹனத்தின் பொருட்டு

நம:

நம:

- நமஸ்காரம்

சிந்தவே

சிந்தவே

- ஆனந்த ரூபமான ஸமுத்ரத்தின் பொருட்டு

நம:

நம:

- நமஸ்காரம்

சிந்துदेशाय

சிந்துதேஸாய

- முக்திநகரியாகிய திருச்செந்தூர் க்ஷேத்ரம்
என்ற ஸமுத்ரமாகிய

துப்யம்

துப்யம்

- உன் பொருட்டு

நம:

நம:

- நமஸ்காரம்

स्कन्दमूर्ते

ஸ்கந்தமூர்த்தே

- ஹே ஸுப்ரமண்யக்கடவுளே

புன:

புந:

- மறுபடியும்

தே

தே

- உன்பொருட்டு

நம:

நம:

- நமஸ்காரம்

நம:

நம:

- என் நமஸ்காரங்கள்.

அஸ்து

அஸ்து

- உன்னிடம் சேரட்டும்.

தாத்பர்யம் :-

பகவானை ஆராதிக்கும் உபாஸகர்கள், பகவானுடைய ஸான்னித்யத்தோடு கூடிய தேசம், பகவானுடைய வாஹனம், பகவானுடைய ஆயுதங்கள் இவைகளையும் பகவானுடைய ஸ்வரூபமாகவே பாவித்துப் பூஜிக்க வேண்டும் என்ற ஸம்ப்ரதாயமானது இந்த ஸ்லோகத்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது.



32. ஷண்முகனின் பரமோத்கர்ஷம்

ஜயானந்தபூமஜ்யாபாரதாம்-

ஜ்யாமோககீர்தே ஜயானந்தமூர்தே।

ஜயானந்தசிந்தோ ஜயாசேஷபந்தோ

जय त्वं सदा मुक्तिदानेशसूनो ॥३१॥

ஜயாநந்தபூமஞ் ஜயாபாரதாமஞ்

ஜயாமோககீர்த்தே ஜயாநந்தமூர்த்தே।

ஜயாநந்தஸிந்தோ ஜயாசேஷபந்தோ ।

ஜய த்வம் ஸதா முக்திதானேஸஸூனோ ॥ 32 ॥

பதவுரை : -

हे आनन्दभूमन्

ஹே ஆநந்தபூமந்

- அபரிச்சின்னமான ஆனந்தத்தை உருவமாக
உடையவரான ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே!

जय

ஜய

- உன்னுடைய உத்கர்ஷத்தை ப்ரகாஸப்படுத்து.

हे अपारधामन्

ஹே அபாரதாமந்

- எல்லையில்லாத பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸையே
உருவமாக உடையவரான ஹே கடவுளே

जय

ஜய

- உன் உத்கர்ஷத்தை ப்ரகாஸப்படுத்து.

हे अमोघ कीर्ते

ஹே அமோக கீர்த்தே!

- லோகம் முழுமையும் பரவிக் கேழ்க்கும்
ஜனங்களுக்கு மஹா பலத்தைக்
கொடுக்கக்கூடிய யசஸ்ஸோடுகூடிய
பரம்பொருளே

जय

ஜய

- உன் உத்கர்ஷத்தை ப்ரகாஸப்படுத்து.

हे आनन्दमूर्ते

ஹே ஆநந்தமூர்த்தே

- பரிச்சின்னமான ஆனந்தத்தையும்
ஸ்வரூபமாக உடையவரான ஹே
பரம்பொருளே

जय

ஜய

- உன்னுடைய பெருமையை வெளிப்படுத்து.

हे आनन्दसिन्धो

ஹே ஆநந்தஸிந்தோ

- விஷயானந்தம், ப்ரும்மானந்தம் என்ற
பிரிவில்லாமல் பொதுவாக உள்ள
ஆனந்தத்திற்குக் கடலாக விளங்கி வரும்
ஹே கடவுளே.

जय

ஜய

- உன் சக்தியை வெளிப்படுத்து

अशेषबन्धो

அசேஷபந்தோ

- ஸமஸ்தமான ப்ராணிகளுக்கும் எல்லா
விதத்திலும் பந்துவாக உள்ள ஹே கடவுளே

जय

ஜய

- அந்த ஸாமர்த்யத்தையும் ப்ரகாஸப்படுத்து

हे ईशसूनो

ஹே ஈஸஸூனோ

- பரமேஸ்வரனுடைய புத்ரனான கடவுளே

मुक्तिदान

முக்திதாந

- மோக்ஷத்தை தானம் செய்யும்
ஸ்வபாவமுள்ள ஓளதர்யத்தோடு கூடின
ப்ரபுவே

सदा

ஸதா

- எப்பொழுதும்

त्वं

த்வம்

- நீ

जय

ஜய

- உன்னுடைய ஸமஸ்தமான
ஸாமர்த்யங்களையும் என்னிடம்
ப்ரகாஸப்படுத்தி என்னை ரக்ஷிக்க
வேண்டும்.

தாற்பர்யம் :-

சிற்றின்பம் என்ற விஷயானந்தமோ, பேரின்பம் என்ற
ப்ரும்மாநந்தமோ, சிற்றின்பம் பேரின்பம் என்ற இரண்டுவிதமான
ஆனந்தமோ, அக்ஞானமாகிய இருளுடைய நிவர்த்தியோ, லோகம்
முழுமையும் பரவும் கீர்த்தியோ, ஆபத் காலத்தில் ஆபத்தை நிவர்த்தி
செய்துவைக்கும் பந்துவினுடைய அபேக்ஷையோ, மோக்ஷாபேக்ஷையோ
இவைகள் யாவும் ஜீவனால் எதிர்பார்க்கப்படுகிறபடியால் அவைகள்
யாவற்றையும் ஜீவனுக்கு அளித்து ஜீவனை ரக்ஷிக்கக் கூடிய சக்தியுள்ள
ஸுப்ரமண்யக்கடவுள் மேற் சொல்லிய ஒவ்வொரு விஷயத்திலுமுள்ள
தன் ஸாமர்த்யத்தை ஜீவனிடம் ப்ரகாஸப்படுத்தி அதனால் ஏற்படும்
உத்கர்ஷத்துடன் விளங்கும் தன்மை ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் என்ற ஒரே
தெய்வத்திற்குத்தான் ஏற்படக்கூடும்.

33. பலச்ருதி

भुजङ्गाख्यवृत्तेन क्लृप्तं स्तवं यः
 पठेद्भक्तियुक्तो गुहं संप्रणम्य ।
 स पुत्रान्कलत्रं धनं दीर्घमायु
 लभेत्स्कन्दसायुज्यमन्ते नरः सः ॥३३॥

புஜங்காக்யவ்ருத்தேந க்லுப்தம் ஸ்தவம் ய:
 படேத் பக்தியுக்தோ குஹம் ஸம்ப்ரணம்ய ।
 ஸ புத்ராந் களத்ரம் தநம் தீர்கமாயுர்
 லபேத் ஸ்கந்தஸாயுஜ்யமந்தே நர: ஸ: ॥ 33 ॥

பதவுரை : -

ய:

ய:

- எந்தப் புண்ணியவான்

भुजङ्गाख्यवृत्तेन

புஜங்காக்யவ்ருத்தேந

- புஜங்கம் என்ற பெயருடைய வ்ருத்தத்தால்
(ஸைலியால்)

क्लृप्तं

க்லுப்தம்

- செய்யப்பட்ட

स्तवं

ஸ்தவம்

- ஸுப்ரமண்ய ஸ்தோத்ரத்தை

गुहं

குஹம்

- ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியை

संप्रणम्य

ஸம்ப்ரணம்ய

- நமஸ்கரித்து

भक्तियुक्तः

பக்தியுக்த:

- பக்தியோடு கூடியவனாய்க்கொண்டு

पठेत्

படேத்

- தினந்தோறும் பாராயணம் செய்கிறானோ

सः

ஸ:

- அவன்

पुत्रान्

புத்ரான்

- புத்ரஸம்பத்திகளையும்

कलत्रं

கலத்ரம்

- ஸாத்வியான பார்யையையும்

धनं

தநம்

- அளவற்ற பொருளையும்

दीर्घं

தீர்கம்

- நீண்டகாலம்

आयुः

ஆயு:

- ஆயுளையும்

लभेत्

லபேத்

- அடைகிறான்

सः नरः

ஸ: நர:

- அந்தப் புண்யவான்

अन्ते

அந்தே

- கடைசி காலத்தில்

स्कन्दसायुज्यं

ஸ்கந்தஸாயுஜ்யம்

- ஸுப்ரமண்யக் கடவுளின் ஸாயுஜ்ய பதவியையும்

लभेत्

லபேத்

- அடைகிறான்.

தாத்பர்யம் :-

திருச்செந்தூர் கேஷத்ரத்தில் பரிபூர்ண ஸாயுஜ்யத்தோடு வலிக்கும் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய ஸ்தோத்ரமான இந்த ஸ்லோகங்களின் நடையானது, ஸர்ப்பங்களின் வளைந்து செல்லும் ஸ்வபாவத்தை ஒத்திருப்பதால் புஜங்க வ்ருத்தமென்று இந்த ஸ்லோகத்தின் வ்ருத்தத்திற்குப் பெயர் விளங்கிவரும். இந்த ஸுப்ரமண்ய புஜங்கமென்ற ஸ்தோத்ரத்தை தினந்தோறும் ஸுப்ரமண்ய சரணாரவிந்தங்களில் பரம பக்தியோடு நமஸ்காரத்தைச் செய்துவிட்டுப் பாராயணம் செய்யும் பக்ஷத்தில், ஸுப்ரமண்யக்கடவுளினுடைய பரிபூர்ணமான அனுக்ரஹத்தால் ஸத்புத்ராவாப்தி, ஸத்களத்ர ஸம்பத்தி, ஏராளமான பொருள், தீர்க்கமான ஆயுள் முதலான வைபவங்களை அநேக காலம் அனுபவித்து விட்டுக் கடைசி காலத்தில் முருகக் கடவுளின் ஸாயுஜ்யத்தையும் ஸுலபமாக அடையலாம்.

॥ श्री सुब्रह्मण्यभुजङ्गस्तोत्रं संपूर्णम् ॥

ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யபுஜங்கம் முற்றிற்று

सद्गुरो शंकराचार्यस्वामिन् गुहदयानिधे ।

साहसं मे क्षमस्वेमं त्वत्कृतौ त्वत्स्तुतौ कृतम् ॥

सर्वज्ञ भगवत्पाद वाक्सुधा कीदृशी भुवि ।

तद्वत्स्कन्दस्य तत्त्वानां महत्वं कीदृशं यदा॥

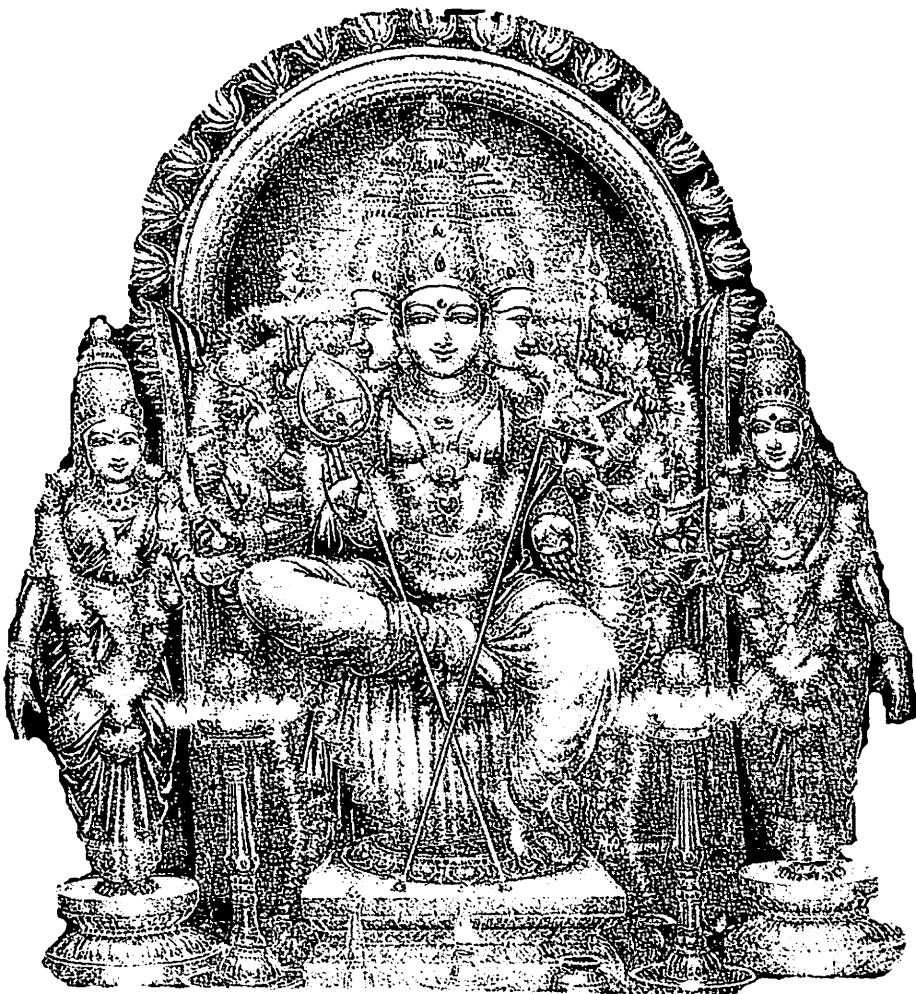
वराकमूढगोष्ठीनां अग्रगण्यस्य मे कथा।

तथापि भक्तवात्सल्यात् ताभ्यां संरक्ष्य एव सः ॥

॥ ओं तत् सत् ॥

ஆதிசங்கரர் அருளிய

ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்



மொழிபெயர்ப்பு : தமிழ்

ஆதிசங்கரர் அருளிய

ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்

மொழி பெயர்ப்பு - அருட்கவிமணி காமாக்கிதாஸர்
ஸ்தாபகர் முருகன் திருவருட்சங்கம், சென்னை - 600 005.

1. விக்னேச்வர ஆராதனம்

என்றும் பால ரூபன் எனினும் இடர்கள்மலை தகர்ப்பவன்
அன்றி யானை முகவன் எனினும் அரிகள் போற்றும் எழிலுளான்
நன்று பிரமன் இந்திரன் முதலோர் நாடும் நற்க ணேசனாம்
என்றும் மங்களங்கொள் மூர்த்தி திருவெனக் களிக்கவே.

2. ஸ்ரீ சங்கரரின் விநயபாவம்

சப்த மொன்றும் அறிகிலேன் நான் அர்த்த மொன்றும் அறிகிலேன்
பத்தியங்கள் அறிகிலேன் நான் கத்தியங்கள் அறிகிலேன்
சித்திலாறு முகங்களோடு ஜோதியொன்று திகழ்வதால்
மெத்த வென்றன் நாவி னின்று சித்ர வாக் கிலங்குதே.

3. வேதார்த்தங்களின் லக்ஷ்யம்

மயிலின் மீதி லேறும் எழிலன் மறைகள் வாக்யப் பொருளானாம்
ஓயில்கண்டார் உளங் கவர்ந்தோன் உன்னு முனிவருளமுளான்
பயிலும் வேதியர் துதிக்கும் வேத மோதும் பொருளுமாம்
கயிலை ஈசன் மதலைலோகம் காக்கும் குகனைப் போற்றுவேன்.

4. உபாஸன மஹிமை

என்று மனிதரிங்கு என்றன் சன்னிதிக்கு வருவரோ
அன்று மாய வக்கடல் தன் அக்கரைக்கு மேகுவார்
என்றவாறு கடலினோரம் நின்ற தூய தெய்வமாம்
நன்று பூர்ண சக்தியின்ற பாலனை நிதம் போற்றுவேன்.

5. ஸகல வ்யாதி நிவ்ருத்தி

நன்றெழுந்த அலைகள் என்முன் நாச முற்ற அடங்கல் போல்
இன்று முங்கள் இடர்கள் யாவும் ஏகி நாசமடையுமே
என்று கூறி அலைகள் காட்டி நிற்கு மந்த குகனை யான்
என்று மென்றன் உள்ளக் கமல மிட்டு தியானம் செய்குவேன்.

6. ஷடக்ஷீ மஹிமை

எந்த மனிதர் யான் வசிக்கும் இந்த மலைக்கு வருவரோ
அந்த அன்பர் கயிலை வந்தோர் ஆவர் என்றவாறுமே
கந்தமாதனத்தின் மீது காணும் அந்த ஷண்முகன்
அந்த மாயென் சிந்தையுங் களிக்க நின்றிலங்கவே.

7. குஹ தர்சனத்தால் பரம ஆரோக்யம்

அந்த மாகடற்கரையில் பஞ்சபாத கந்தவிர்த்து
அந்தமாக முனிவர் நாடும் ஸுகந்த பர்வதத்திலே
சொந்த ஜோதியால் திகழ்ந்தென் தூயவுள்ளத் துறைபவன்
வந்த அன்பர் ஆர்த்தி தீர்க்கும் அந்த குகனை அடைகுவேன்.

8. பள்ளியறையின் வர்ணனை

தங்கப் பள்ளியறையில் நரர்க்கு மங்களங்கள் பொழிவதாம்
நன்கு வாச மலர் திகழ்ந்த மாணிக்கப் பொற்கட்டிலில்
அங்கு ஆயிரங்கதிர் போல் அரிய ஜோதி வீசிய
பங்கவர் களீசன் கார்த்தி கேயனைத் தினம் உன்னுவேன்.

9. பாதாரவிந்த மஹிமை

சந்தித்த இரு அன்னம் போலும் சாலவுஞ் சிறந்ததால்
சிந்தை கவரும் எழிலின் அமிர்தச் சீர்நிறைந்த அழகுடன்
வந்த வுன்றன் பாதபங்க ஜங்கள் மீதிற் கந்தனே
தொந்த முறுமென் சிந்தை யென்ற வண்டும் ஏகி மகிழுவே.

10. இடை ப்ரதேச வர்ணனை

பொன்னினாடை மின்மினெனவே பூண்டிலங்கு மிடையினில்
மிண்ணும் கிண்கிணிச் சலங்கை சப்தமிட்டி லங்கமேல்
இன்னும் ஒளிக்கும் பட்டமோடு இயற்கையாய்ச் சொலிக்குமுன்
சொர்ண இடையி னெழிலை யானும் உன்னுவேன் என் கந்தனே.

11. பக்தனை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை

ஆர ணங்கு வேடர் மங்கை யோடணைந்தபோதவள்
பாரகுங்கு மத்தன ங்கள் பட்டு மேசி வந்ததும்
ஆர்வ மோடெக்காலு மன்பர் காக்கவுஞ் சிவந்தவுன்
மார்பை யான்வ ணங்கினேன் தாரகன் பகைவ னே.

12. கராவலம்பனம்

அயனைத் தண்டனைக்குளாக்கி அண்டம் யாவும் லீலையாய்
தயைமிகுத்துக் காத்து யானை மதமடக்கி யசுரரை
ஜயத்துடன் வதைத்து சகல ஜகமும் வாழக் காலனை
ஜயித்துப் பகைவர் பயமுறச் செய் புயங்கள் யானும் போற்றுவேன்.

13. நிருபமான ஆறுமுகங்கள்

பூர்ண சந்த்ர பிம்பம் ஆறு களங்க மோடிருக்கு மேல்
சீர் முகங்களாறுந் திலகங் கொண்டிலங்கு தென்னுவேன்
பூர்ண சந்த்ரன் களங்கமற்றி லங்கு மந்த நேரத்தில்
சீர் முகங்கள் திலக மற்றுத் திகழ்ந்த தென்று மொழிகு வேன்.

14. முகாரவிந்த வர்ணனை

பங்கஜத்தை நிகர்முகத்தின் முறுவல் அன்னம் போலவும்
துங்க விழிகள் கடைக்கண் ணோக்கும் வண்டின் வரிசை போலவும்
கங்கை போல அமிர்தம் பொங்கும் அதர பிம்பமோடுமே
மங்களஞ்செய் அந்தக் கமல முகங்களாறும் கண்டேனே.

15. கடாசுஷவீசுண மஹிமை

நன்குன் செவிகள் நாடி நீண்ட சாலவும் விசாலமாம்
பன்னிரண்டு கண்கணின்று பாயுங் கருணை வெள்ளமாம்
நின்னருட் கடாசுஷமிங்கு சிறிதென் மீது வீழ்வதால்
என்ன குறையுனக்குண் டாகும் இயம்புவாய் தயாநிதே.

16. மஹா வாக்யங்கள் ஆறுமுகங்களாக பாலிக்கின்றன

மைந்தனேயென் அங்கம் நின்று வந்த நீயும் வாழ்க என்
றந்த மாகி ஆறு முறைகள் மந்திரஞ்செபித்துமே
எந்த ஈசன் உச்சி முகர்ந்து இருப்பரோ அவ்வுலகம் ஆள்
அந்த ரத்ன மகுடங் கொண்ட முடிகள் யானும் வணங்குவேன்.

17. முருகனின் ஆபரண விசேஷ வர்ணனை

கொண்ட ரத்ன ஹாரமோடு மணிகொள் தோள்வளைகளும்
குண்டலங்கள் காதிலங்கி சோபையுற்ற கன்னமும்
கொண்டிடுப்பிற் பொன்னினாடை கையிற் சக்தி வேலதுங்
கொண்டகயிலை ஈசன் மைந்தன் காசுஷி தந்திலங்கவே.

18. ஷடசுஷீ மஹிமை

சாலவும் பரிந்து சங்க ரன்கரங்கள் நீட்டியே
பாலனேநீ வருக வென்று பரிந்தழைத்த போதினில்
சீலையம்மை மடியிருந்து தாவ யீசன் அணைந்ததோர்
பாலமூர்த்தியான குமரன் பஜனை யானும் புரிசுவேன்.

19. இந்திரிய நிக்ரஹபலம்

கந்தனே குமாரனே அவ் ஈசன் தந்த மைந்தனே
அந்த சக்தி வேலனே அவ்வேடு வச்சிகாந்தனே
நொந்த அன்பர் ஆர்த்தி தீர்க்கும் தார கன்ப கைவ னே
வந்து எனையும் காக்க வேணும் தேவர் சேனையதிபனே.

20. அநாத ரக்ஷகன்

புலனழிந்து நினைவொழிந்து கபம்நிறைந்து கக்கியும்
சலனமின்றிக் கரணமோய்ந்து பயமடைந்து நடுங்கிடும்
மலின தேகம் விடுமக்காலை தயைமிகுந்த குகனே நீ
வலிய என்முன் விரைவில் தோன்றி எணையுங் காக்க வேணுமே.

21. யம பீடா பரிஹாரம்

இயம தூதர் கோபமோடு "வெட்டு, துண்டி, தகி" யெனப்
பயமுறுத்தித் துன்புறுத்தும் போது துரிதமாகவே
மயிலிலேறி சக்தி வேலும் கையிற் கொண்டு முருகனே
பயமும் நீங்க அபயம் அருளிக் காக்க என்முன் வருகவே.

22. ஸுப்ரஹ்மண்யோபாஸனம்

ஈசனே க்ருபாநிதே நீ என்றனந்தி மத்திலே
பேச சக்தியற்றபோது சற்றுமசட்டை செய்திடாது
ஆசையோடு காக்குமாறு நித்தம் தண்டனிட்டுமே
நேச மோடு உன் பாதம் வீழ்ந்து நானும் வேண்டி நிற்கிறேன்.

23. மனக்லேசத்திற்கு பரம ஓளஷதம்

அண்டமாயிரங்க ளாண்ட சூரபத்மன் தன்னை யும்
சண்டைசெய்த சிங்கமுகவன் தாரகனையும் கொன்ற நீ
கொண்டஎன்றன் உள்ளத் தாபம் ஒன்றை நீக்கவில்லையேல்
அண்டியாரை அடைகுவேனினி யானும் என்ன செய்குவேன்?

24. மனோ வ்யாதி நாசம்

அன்னை உமையின் மைந்தனேயத் தீனர்கள் பங்காளனே
உன்னையன்றி வேறு தெய்வம் ஒன்றை யானும் வேண்டிலேன்
என்னையென்றும் வாட்டியுன்றன் பக்தியைத் தவிர்த்திடும்
என்னுளத்தின் நோயகற்ற விரைவிலிங்கு வருகவே.

25. பத்ர விபூதி மஹிமை

மெத்தக்கொடிய வலிப்பும் சுரமும் மேகமோடு காசமும்
சித்தப்பிரமை குட்டமோடு சுவாச நோயும் குணமமும்
சக்திமிக்க பேய்கள் தாமும் தாரகன் பகைவ நின்
பத்திரத்திலிட்ட நீற்றைப் பார்த்த நொடியிலோடுமே.

26. இந்திரியங்களுடைய கார்யம்

கண்ணுங் கந்தன் வடிவைக்காண காதும் புகழைக் கேட்க வும்
வண்ண மாமவன் சரித்ரம் வாக்கில் வரவென்கைகளாற்
பண்ணும் பணிகள் அவனதாயென் தேகம் செய்க சேவையே
இன்னும் என்றன் செய்கை யாவும் என்றும் குகனை அடையவே.

27. ஜாதிபேத மற்ற கருணை

வான வருமில் வலக மெங்கும் பக்தியோடு போற்றிடும்
மானிடர்க்கும் முனிவர்கட்கும் மனதில் நினைப்பதருளுவார்
ஈன ஜாதிப் புலையருக்கும் யாவு மீந்து காக்குமே
லானதெய்வம் குகனை யன்றி அறிகிலேன் வேற்றிகிலேன்.

28. ஆறுமுகனே குல தெய்வம்

இங்கு என்றன் இல்ல முள்ள என்றன் மனைவி மக்களும்
மங்கையரும் பசுக்கள் மித்ரர் மற்றுமென்றன் சுற்றமும்
இங்கெனைச்சேர் சகலரும் நின் அன்பராகிக் குமரனே
நன்குன் தியானம் பூஜை செய்து நமஸ்கரித்து வாழ்த்தவே.

29. சக்தி வேல் மஹிமை

என்னுடற்குத் துன்பமீயும் பட்சிகள் கொசுக்களை
இன்னும் மிருக வகையினோடு பின்னும் கொடிய நோய்களை
முன்னம் கிரௌஞ்சகிரி துளைத்து சக்தி வேலின் கூர்மையாற்
பின்ன மாகித் தூரமேகப் பண்ணுவாய் என் சண்முகா.

30. ஸர்வலோகத்திற்கும் பிதா

தந்தை தாய் தம் மைந்தர் செய்யுந் தவறு பொறுப்பதில்லையோ?
இந்த ஏழை பிழை மிகுத்த சிறிய பாலனாகையால்
தந்தை லோகம் யாவினிற்கும் தாங்களே இங்காவதால்
வந்தென்குற்றம் பொறுத்தருள்வீர் தேவ சேனைநாதனே.

31. பகவதாராதனம்

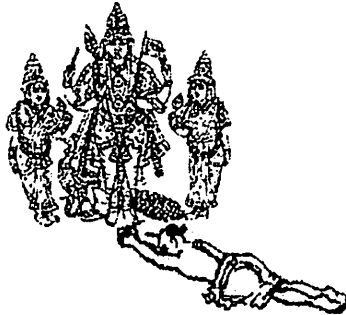
உந்தன் சக்திவேலினுக்கும் மயிலினுக்கும் வந்தனம்
அந்தமான சேவலுக்கும் ஆட்டினிற்கும் வந்தனம்
சிந்துவிற்கு வந்தனம் அச்செந்திலுக்கும் வந்தனம்
கந்தனுக்கென் வந்தனம் இனி வந்தனம் மறு வந்தனம்.

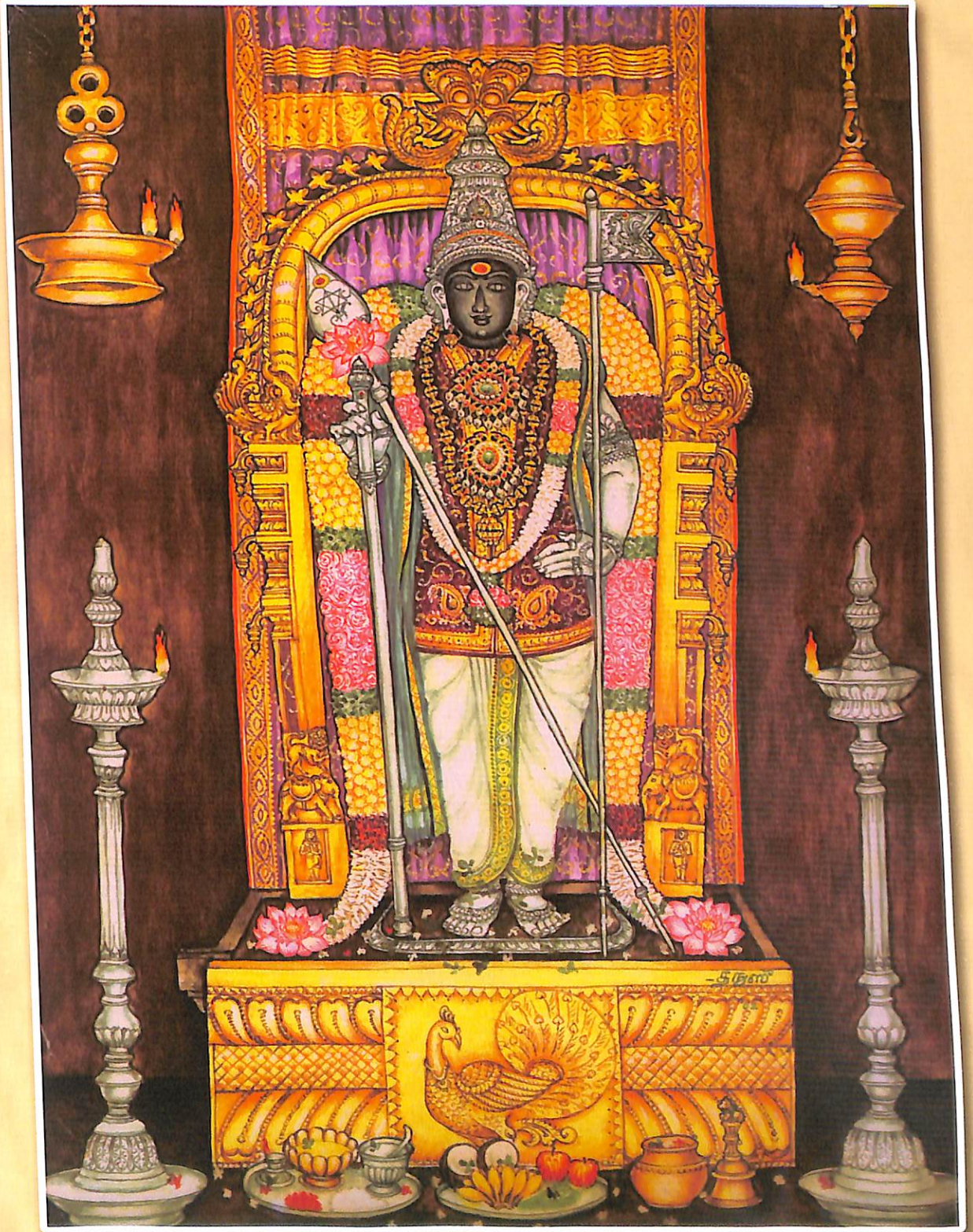
32. ஷண்முகனின் பரமோத்கர்ஷம்

மங்களம் ஆனந்தனுக்கும் பரஞ்சுடர்க்கும் மங்களம்
இங்கமோக கீர்த்தியானுக் கின்பனுக்கும் மங்களம்
பொங்குமின்ப வாரிலோக பந்துவிற்கு மங்களம்
நன்கு முக்தி யீயுமீசன் மைந்தர்க் கென்றும் மங்களம்.

33. பலச்ருதி

கந்தன் அன்பு கொண்டு நித்தம் இந்தத் துதிகள் பாடுவோர்
அந்தமாக மனைவி மக்க ளோடு தீர்க்க ஆயுளும்
இந்த வுலகில் எண்ணிலாத நிதியும் பெற்றதற்கு மேல்
அந்தியத்திற் கந்தன் பதமும் அடைந்து நாளும் வாழ்வரே.





குருந்தமலை குழந்தைவேலாயுதசாமி

॥ श्री सुब्रह्मण्य भुजङ्गम् ॥

सदा बालरूपापि विघ्नाद्रिहन्त्री
 महादन्तिवक्त्रापि पञ्चास्यमान्या ।
 विधीन्द्रादिमृग्या गणेशाभिधा मे
 विधत्तां श्रियं कापि कल्याणमूर्तिः ॥ १

न जानामि शब्दं न जानामि चार्थं
 न जानामि पद्यं न जानामि गद्यम् ।
 चिदेका षडास्या हृदि द्योतते मे
 मुखान्निस्सरन्ते गिरश्चापि चित्रम् ॥ २

मयूराधि रूढं महावाक्य गूढं
 मनोहारि देहं महच्चित्तगेहम् ।
 महीदेव देवं महावेद भावं
 महादेव बालं भजे लोकपालम् ॥ ३

यदा संनिधानं गता मानवा मे
 भवाम्भोधिपारं गतास्ते तदैव ।
 इति व्यञ्जयन् सिन्धुतीरे य आस्ते
 तमीडे पवित्रं पराशक्तिपुत्रम् ॥ ४

यथाब्धेस्तरङ्गाः लयं यान्ति तुङ्गाः
 तथैवापदस्सन्निधौ सेवतां मे ।
 इतीवोर्मिपङ्क्तीर्नृणां दर्शयन्तं
 सदा भावये हृत्सरोजे गुहं तम् ॥ ५

गिरौ मन्निवासे नरा येऽधिरूढाः
 तदा पर्वते राजते तेऽधिरूढाः
 इतीव ब्रुवन्गन्धशैलाधिरूढः
 स देवो मुदे मे सदा षण्मुखोऽस्तु ॥ ६

महाम्भोधितीरे महापापचोरे
 मुनीन्द्रानुकूले सुगन्धाख्यशैले ।
 गुहायां वसन्तं स्वभासा लसन्तं
 जनार्तिं हरन्तं श्रयामो गुहं तम् ॥ ७

लसत्स्वर्णगेहे नृणां कामदोहे
 सुमस्तोமसஞ்ஞரமாணிக்யமத்ரே ।
 समुद्यत्सहस्रार्कं तुल्यप्रकाशं
 सदा भावये कार्तिकेयं सुरेशम् ॥ ८

रणद्धम्सके मञ्जुलेऽत्यन्तशोणे
 मनोहारिलावण्यपीयूषपूर्णे ।
 मनःषट्पदो मे भवक्लेशतप्तः
 सदा मोदतां स्कन्द ते पादपद्मे ॥ ९

सुवर्णाभदिव्याम्बरैर्भासमानां
 क्कணत्किङ்கிணிமேखலாशோभமானாம் ।
 लसद्धेमपट्टेन विद्योतमानां
 कटिं भावये स्कन्द ते दीप्यमानाम् ॥ १०

पुलिन्देशकन्याघनाभोगतुङ्ग
 स्तनालिङ्गनासक्तकाश्मीररागम् ।
 नमस्याम्यहं तारकारे तवोरः
 स्वभक्तावने सर्वदा सानुरागम् ॥ ११

விதௌ கலுசதண்டாஸ்வலீலாஹுதாண்டாந் .
 நிரஸ்தேபுஷுண்டாந்விஷத்காலதண்டாந் ।
 ஹதேந்நாரிஷுண்டாஜ்ஜகத்ராணசௌண்டாந்
 சதா தே ப்ரகண்டாஜ்ஜயே பாஹுதண்டாந் ॥ ௧௨

சதா சாரதா: ஷண்மூகாங்கா யதி ச்யு:
 சமுத்யந்த எவ ச்திதாசுதேத்சமந்தாத் ।
 சதா பூர்ணபிம்பா: கலங்கைசு ஹிநா -
 த்ததா த்வந்முகாநாந் ப்ருவே சுக்நத சாம்யம் ॥ ௧௩

ஸ்புரந்மநதஹாசை: சஹ்ஸாநி சசு-
 த்கடாக்ஷாவலீபூஜ்ஜஸந்தோஜ்வலாநி ।
 சுதாஸ்யந்நிபிம்பாஹராணீசஸூநோ
 தவாலோகயே ஷண்முகாம்பூரஹாணி ॥ ௧௪

விசாலேஷு கர்ணாந்ததீர்த்தேஷ்வஜஸ்த்ரம்
 தயாஸ்யந்நிஷு த்வாதசஸ்வீக்ஷாணேஷு ।
 மயீஷத்கடாக்ஷ: சகூத்பாதிதசுதே-
 த்வேத்தே தயாசீல கா நாம ஹாநி: ॥ ௧௫

சுதாஜ்ஞோத்வோ மே஽சி ஜீவேதி ஷட்தா
 ஜபந்மந்நமீசோ முதா ஜி஘்ரதே யாந் ।
 ஜகத்வாரபூத்வயோ ஜகந்நாத தேஹ்ய:
 கிரீடோஜ்வலேஹ்யோ நமோ மஸ்தகேஹ்ய: ॥ ௧௬

ஸ்புரத்நகேயூரஹாராபிராம -
 சுலத்குண்டலசுரீலசத்ரண்டபாஹ: ।
 கதௌ பீதவாசா: கரே சாருசக்தி:
 புரஸ்தாந்மமாஸ்தாந் புராஸ்தநூஜ: ॥ ௧௭

सहस्राण्डभोक्ता त्वया शूरनामा
हतस्तारकः सिंहवक्त्रश्च दैत्यः ।
ममान्तर्हृदिस्थं मनःक्लेशमेकं
न हंसि प्रभो किं करोमि क्व यामि ॥ २३

அஃ சர்வதா து:கபாராவசந்நோ
 பவாந்நீநபந்நுஸ்த்வதந்யம் ந யாசே ।
 பவத்நிதிரோதம் சதா கலூபபாதம்
 மமாத்நித் துதம் நாசயோமாஸுத த்வம் ॥ ௨௪

அபஸ்த்மார்குஷ்டகாயாந்:ப்ரமேஹ -
 ஜ்வரோந்மாடகுல்தாதிரோகா மஹாந்த:।
 பிசாசாசுசு சர்வே பவத்பத்ரபூதித்
 விலோக்ய க்ஷாணாத்நாரகாரே த்ரவந்தே ॥ ௨௫

தூசி சுக்நதமூர்தி: ஸ்ருதௌ சுக்நதகீர்தி-
 மூக்ஷே மே பவத்ரம் சதா தசுசுரத்ரம்।
 கரே தஸ்ய க்ருத்யம், வபுஸ்தஸ்ய ப்ருத்யம்
 குஹே சந்து லீநா: மமாசேஷபாபா: ॥ ௨௬

மூநீநாமுதாஹோ நூணா் பக்திபாஜா-
 மபிஷ்டப்ரதா: சந்தி சர்வத்ர தேபா:
 நூணாமந்த்யஜானாமபி ஸ்வார்த்தானே
 குஹாதேவமந்யம் ந ஜானே ந ஜானே ॥ ௨௭

கலத்ரம் சுதா பந்நுபர்வ: பசுபூர்வா
 நரோ வாத நாரீ குஹே யே மதீயா:।
 யஜந்தோ நமந்த: ஸ்துபந்தோ பவந்தம்
 ஸ்மரந்தசுசு தே சந்து சர்வே குமார ॥ ௨௮

மூகா: பக்ஷிணோ த்நசகா யே ச துஷ்டா-
 ஸ்ததா வ்யாதயோ பாதகா யே மதஜ்ஜே ।
 பவசுசுசுதக்திதீக்ஷாப்ரபிந்நா: சுதூரே
 விநச்யந்து தே சூர்ணிதக்ரௌசுசுசு ॥ ௨௯

जनित्री, पिता च स्वपुत्रापराधं
 सहेते न किं देवसेनाधिनाथ।
 अहं चातिबालो भवान् लोकतातः
 क्षमस्वापराधं समस्तं महेश ॥

३०

नमः केकिने शक्तये चापि तुभ्यं
 नमश्छाग तुभ्यं नमः कुक्कुटाय।
 नमः सिन्धवे सिन्धुदेशाय तुभ्यं
 पुनः स्कन्दमूर्ते नमस्ते नमोऽस्तु ॥

३१

जयानन्दभूमञ्जयापारधाम-
 ज्जयामोघकीर्ते जयानन्दमूर्ते।
 जयानन्दसिन्धो जयाशेषबन्धो
 जय त्वं सदा मुक्तिदानेशसूनो ॥

३१

भुजङ्गाख्यवृत्तेन क्लृप्तं स्तवं यः
 पठेद्भक्तियुक्तो गुहं संप्रणम्य ।
 स पुत्रान्कलत्रं धनं दीर्घमायु
 र्लभेत्स्कन्दसायुज्यमन्ते नरः सः ॥

३३

॥ इति श्री सुब्रह्मण्य भुजङ्गम् ॥





சங்கத்தின் 60 ஆவது ஆண்டு தொடங்கியதை முன்னிட்டு 30.06.13 அன்று விசேஷ அபிஷேக,
அலங்காரத்துடன் ஸ்ரீ பாலஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி
திருச்செந்தூர் ஸ்ரீ வேல்முருகன் ஆலயம்
சவீதா பல் மருத்துவக் கல்லூரி வளாகம், சென்னிர்குப்பம், பூவிருந்தவல்லி

ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்

ஸதா பாலருபாபி விக்னாத்ரி ஹந்த்ரீ
 மஹாதந்திவக்த்ராபி பஞ்சாஸ்யமான்யா ।
 விதீந்த்ராதிம்ருக்யா கணேஸாபிதா மே
 விதத்தாம் ஸ்ரியம் காபி கல்யாண மூர்த்தி: ॥ 1

ந ஜாநாமி ஸப்தம் ந ஜாநாமி சார்த்தம்
 ந ஜாநாமி பத்யம் ந ஜாநாமி கத்யம் ।
 சிதேகா ஷடாஸ்யா ஹ்ருதித்யோததே மே
 முகாந் நிஸ்ஸரந்தே கிரஸ்சாபி சித்ரம் ॥ 2

மயூராதி ரூடம் மஹாவாக்ய கூடம்
 மனோஹாரி தேஹம் மஹச்சித்த கேஹம் ।
 மஹீதேவ தேவம் மஹாவேத பாவம்
 மஹாதேவ பாலம் பஜே லோகபாலம் ॥ 3

யதா ஸந்நிதானம் கதா மாநவா மே
 பவாம்போதிபாரம் கதாஸ்தே ததைவ ।
 இதி வ்யஞ்ஜயந் ஸிந்துதீரே ய ஆஸ்தே
 தமீடே பவித்ரம் பராஸக்தி புத்ரம் ॥ 4

யதாப்தேஸ்தரங்கா: லயம் யாந்தி துங்கா:
 ததைவாபதஸ்ஸந்நிதௌ ஸேவதாம் மே ।
 இதீவோர்மிபங்கதீர் ந்ருணாம் தர்ஸயந்தம்
 ஸதாபாவயே ஹ்ருத்ஸரோஜே குஹம் தம் ॥ 5

கிரௌ மந்நிவாஸே நரா யேதிருடா:

ததா பர்வதே ராஜதே தே (அ)திருடா: ।

இதீவ ப்ருவந் கந்தஸைலாதிருட:

ஸ தேவோ முதே மே ஸதா ஷண்முகோஸ்து ॥ 6

மஹாம்போதிதீரே மஹாபாபசோரே

முநீந்த்ராநுகூலே ஸுகந்தாக்யஸைலே ।

குஹாயாம் வஸந்தம் ஸ்வபாஸா லஸந்தம்

ஜநார்திம் ஹரந்தம் ஸ்ரயாமோ குஹம் தம் ॥ 7

லஸத் ஸ்வர்ணகேஹே ந்ருணாம் காமதோஹே

ஸுமஸ்தோம ஸஞ்சந்ந மாணிக்ய மஞ்சே ।

ஸமுத்யத் ஸஹஸ்ராரக துல்யப்ரகாஸம்

ஸதா பாவயே கார்திகேயம் ஸுரேஸம் ॥ 8

ரணத்தம்ஸகே மஞ்ஜுளே அத்யந்தசோணே

மனோஹாரிலாவண்யபீயூஷபூர்ணே ।

மந:ஷட்பதோ மே பவக்லேஸதப்த:

ஸதா மோததாம் ஸ்கந்த தே பாதபத்மே ॥ 9

ஸுவர்ணாப திவ்யாம்பரைர் பாஸமாநாம்

க்வணத்த்கிங்கிணீ மேகலா ஸோபமாநாம் ।

லஸத் தேமபட்டேந வித்யோதமாநாம்

கடும் பாவயே ஸ்கந்த தே தீப்யமாநாம் ॥ 10

புலிந்தேஸ கந்யா கநாபோகதுங்க

ஸ்தனாலிங்கநாஸக்த காஸ்மீர ராகம் ।

நமஸ்யாம்யஹம் தாரகாரே தவோர:

ஸ்வபக்தாவநே ஸர்வதா ஸாநுராகம் ॥ 11

விதௌ க்லுப்த-தண்டாந் ஸ்வலீலாத்ருதாண்டாந்
 நிரஸ்தேபசண்டாந் த்விஷத்காலதண்டாந்।
 ஹதேந்த்ராரிஷண்டாஞ் ஜகத்ராணஸௌண்டாந்
 ஸதா தே ப்ரசண்டாஞ் ஸ்ரயே பாஹுதண்டாந் ॥ 12

ஸதா ஸாரதா: ஷண்ம்ருகாங்கா யதி ஸ்யு:
 ஸமுத்யந்த ஏவ ஸ்திதாஸ்சேத்ஸமந்தாத்
 ஸதா பூர்ணபிம்பா: கலங்கைஸ்ச ஹீநாஸ்
 ததா த்வந்முகாநாம் ப்ருவே ஸ்கந்த ஸாம்யம்॥ 13

ஸ்புரந்மந்தஹாஸை: ஸஹம்ஸாநி சஞ்சத்
 கடாஷாவலீப்ருங்க ஸந்தோஜ்ஜ்வலாநி ।
 ஸுதாஸ்யந்திபிம்பாதராணீஸஸௌநோ
 தவாலோகயே ஷண்முகாம்போருஹாணி ॥ 14

விஸாலேஷு கர்ணாந்ததீர்கேஷ்வஜஸ்ரம்
 தயாஸ்யந்திஷு த்வாதஸஸ்வீக்ஷணேஷு ।
 மயீஷத்கடாஷ: ஸக்ருத்பாதிதஸ்சேத்
 பவேத்தே தயாஸீல கா நாம ஹாநி: ॥ 15

ஸுதாங்கோத்பவோ மேஸி ஜீவேதி ஷட்தா
 ஜபந்மந்த்ரமீஸோ முதா ஜிக்ரதே யாந் ।
 ஜகத்பாரப்ருதப்யோ, ஜகந்நாத தேப்ய:
 கிரீடோஜ்ஜ்வலேப்யோ நமோ மஸ்தகேப்ய:॥ 16

ஸ்புரத்ரத்நகேயூரஹாராபிராம -
 ச்சலத்குண்டலச்ரீலஸத்கண்டபாக: ।
 கடுள பீதவாஸா: கரே சாருசக்தி:
 புரஸ்தாந்மமாஸ்தாம் புராரேஸ்தநூஜ: ॥ 17

இஹாயாஹி வத்ஸேதி ஹஸ்தாந் ப்ரஸார்யா-
 ஹ்வயத்யாதராச்சங்கரே மாதூரங்காத் ।
 ஸமுத்பத்ய தாதம் ஸ்ரயந்தம் குமாரம்
 ஹராஸ்லிஷ்ட காத்ரம் பஜே பாலமூர்த்திம் ॥

18

குமாரேஸ ஸௌநோ குஹஸ்கந்த ஸேநா-
 பதே ஸக்திபானே மயூராதிருட!
 புலிந்தாத்மஜாகாந்த பக்தார்த்திஹாரிந்
 ப்ரபோ தாரகாரே ஸதா ரக்ஷ மாம் த்வம் ॥

19

ப்ரஸாந்தேந்த்ரியே நஷ்டஸம்க்ஞே விசேஷ்டே
 கபோத்காரிவக்த்ரே பயோத்கம்பிகாத்ரே।
 ப்ரயானோந்முகே மய்யநாதே ததாநீம்
 த்ருதம் மே தயாளோ பவாக்ரே குஹ த்வம் ॥

20

க்ருதாந்தஸ்ய தூதேஷு சண்டேஷு கோபாத்
 த்தஹச்சிந்தி பிந்தீதி மாம் தர்ஜயத்ஸு
 மயூரம் ஸமாருஹ்ய மா பைரிதி த்வம்
 புர: ஸக்திபாணிர் மமாயாஹி சீக்ரம் ॥

21

ப்ரணம்யாஸக்ருத் பாதயோஸ்தே பதித்வா
 ப்ரஸாத்ய ப்ரபோ ப்ரார்த்தயே நேகவாரம்।
 ந வக்தும் ஷமோஹம் ததாநீம் க்ருபாப்தே
 ந கார்யாந்தகாலே மநாகப்யுபேக்ஷா ॥

22

ஸஹஸ்ராண்டபோக்தா த்வயா ஸௌரநாமா
 ஹதஸ்தாரக: ஸிம்ஹவக்த்ரஸ்ச தைத்ய:।
 மமாந்தர்ஹ்ருதிஸ்தம் மந:க்லேஸமேகம்
 ந ஹம்ஸி பரபோ கிம் கரோமி க்வ யாமி ॥

23

அஹம் ஸர்வதா து:கபாராவஸந்நோ
 பவாந் தீநபந்துஸ் த்வதன்யம் ந யாசே।
 பவத்பக்திரோதம் ஸதா க்லுப்தபாதம்
 மமாதிம் த்ருதம் நாஸயோமாஸுத த்வம் ॥ 24

அபஸ்மார குஷ்ட ஸுயார்ஸ: ப்ரமேஹ-
 ஜ்வரோ ந்மாத குல்மாதி ரோகா மஹாந்த: ।
 பிஸாசாஸ்ச ஸர்வே, பவத்பத்ரபூதிம்
 விலோக்ய ஸுணாத் தாரகாரே த்ரவந்தே ॥ 25

த்ருஸி ஸ்கந்தமூர்த்தி: ஸ்ருதௌ ஸ்கந்தகீர்த்திர்
 முகே மே பவித்ரம் ஸதா தச்சரித்ரம்।
 கரே தஸ்ய க்ருத்யம், வபுஸ்தஸ்ய ப்ருத்யம்
 குஹே ஸந்து லீநா: மமாஸேஷபாவா: ॥ 26

முநீநாமுதாஹோ ந்ருணாம் பக்திபாஜாம்
 அபீஷ்டப்ரதா: ஸந்தி ஸர்வத்ர தேவா:।
 ந்ருணாமந்த்ய ஜாநாமபி ஸ்வார்த்ததாநே
 குஹாத் தேவமந்யம் ந ஜாநே ந ஜாநே ॥ 27

களத்ரம் ஸுதா பந்துவர்க: பஸூர்வா
 நரோ வாத நாரீ க்ருஹே யே மதீயா:
 யஜந்தோ நமந்த: ஸ்துவந்தோ பவந்தம்
 ஸ்மரந்தஸ்ச தே ஸந்து ஸர்வே குமார ॥ 28

ம்ருகா: பக்ஷிணோ தம்சகா யே ச துஷ்டாஸ்
 ததா வ்யாதயோ பாதகா யே மதங்கே ।
 பவச்சக்தி தீக்ஷணாக்ரபிந்நா: ஸுதூரே
 விநஸ்யந்து தே சூர்ணித க்ரௌஞ்ச ஸைல ॥ 29

ஜநிதரீ பிதா ச ஸ்வபுத்ராபராதம்

ஸஹேதே ந கிம் தேவஸேநாதிநாத।

அஹம் சாதிபாலோ பவாந் லோகதாத:

க்ஷமஸ்வாபராதம் ஸமஸ்தம் மஹேஸ ॥

30

நம: கேகிநே ஸக்தயே சாபி துப்யம்

நமஸ்சாக துப்யம் நம: குக்குடாய

நம: ஸிந்தவே ஸிந்துதேஸாய துப்யம்

புந: ஸ்கந்தமூர்த்தே நமஸ்தே நமோஸ்து ॥

31

ஜயாநந்தபூமஞ் ஜயாபாரதாமஞ்

ஜயாமோககீர்த்தே ஜயாநந்தமூர்த்தே।

ஜயாநந்தஸிந்தோ ஜயாஸேஷபந்தோ ।

ஜய த்வம் ஸதா முக்திதாநேஸஸூநோ ॥

32

புஜங்காக்யவ்ருத்தேந க்லுப்தம் ஸ்தவம் ய:

படேத் பக்தியுக்தோ குஹம் ஸம்ப்ரணம்ய ।

ஸ புத்ராந் களத்ரம் தநம் தீர்கமாயுர்

லபேத் ஸ்கந்தஸாயுஜ்யமந்தே நர: ஸ: ॥

33

॥ ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் ஸம்பூர்ணம் ॥



